

Lovforslag nr. L 141. Fremsat den 28. januar 2004 af økonomi- og erhvervsministeren (Bendt Bendtsen)

Forslag

til

Lov om forsikringsformidling¹⁾

Kapitel 1

Lovens anvendelsesområde og definitioner

§ 1. Denne lov finder anvendelse på erhvervs-mæssig formidling af forsikringer, hvorved forstås den aktivitet, der består i mod vederlag at forelægge, foreslå eller udføre det indledende arbejde i forbindelse med indgåelse af forsikringsaftaler eller genforsikringsaftaler eller at indgå sådanne aftaler eller at medvirke ved administrationen og opfyldelse af sådanne aftaler, navnlig i skadestilfælde.

Stk. 2. Forsikringsformidling efter § 2, nr. 1-4, kan udøves af aktieselskaber, partnerselskaber (kommanditaktieselskaber), anpartsselskaber, kommanditselskaber, interessentskaber og enkeltmandsvirksomheder.

§ 2. I denne lov forstås ved:

- 1) *Forsikringsmæglervirksomhed:*
Den aktivitet, der består i at yde kunden rådgivning på basis af en analyse af et så stort antal af de på markedet disponible forsikringsløsninger som muligt, og den aktivitet, der består i at præsentere kunden for forsikringsløsninger fra et eller flere forsikrings-selskaber, uden at der er indgået udtrykkelig aftale med forsikringselskaberne herom.
- 2) *Genforsikringsmæglervirksomhed:*
Den aktivitet, der består i at yde et forsikrings-selskab rådgivning på basis af en analyse af et så stort antal af de på markedet disponible forsikringsløsninger som muligt, og den aktivitet, der består i at præsentere for-

sikringsselskabet for forsikringsløsninger fra et eller flere forsikrings-selskaber, uden at der er indgået udtrykkelig aftale med genforsikrings-selskaberne herom.

- 3) *Forsikringsagentvirksomhed:*
Den aktivitet, der består i efter aftale med et eller flere forsikrings-selskaber at formidle forsikrings-selskabets forsikringsprodukter.
- 4) *Underagentvirksomhed:*
Den aktivitet, der består i efter aftale med en forsikringsagentvirksomhed at formidle et eller flere forsikrings-selskabers forsikrings-produkter.
- 5) *Forsikringsdistributørvirksomhed:*
Den aktivitet, der består i efter aftale med et eller flere forsikrings-selskaber at formidle forsikrings-selskabets forsikringsprodukter omfattet af § 3, stk. 2.

§ 3. Loven finder ikke anvendelse

- 1) på formidling af forsikringer, der udøves af forsikrings- og genforsikrings-selskaber eller på ansatte i disse selskaber,
- 2) hvor en virksomhed lejlighedsvis rådgiver om forsikring i forbindelse med udøvelse af anden erhvervsvirksomhed, når hovedformålet med rådgivningen ikke er at bistå kunden med at forelægge, foreslå, indgå eller udføre det indledende arbejde i forbindelse med indgåelse af en forsikringsaftale,
- 3) hvor en virksomhed blot formidler generel information om forsikringsprodukter eller skaber kontakt til forsikrings-selskaber, når formålet ikke er at bistå kunden med at ind-

¹⁾ Loven indeholder bestemmelser, der gennemfører Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/92/EF af 9. december 2002 om forsikringsformidling, (EF-Tidende 2003 nr. L 9, s. 3) (direktiv om forsikringsformidling)

gå eller forelægge, foreslå eller udføre det indledende arbejde i forbindelse med indgåelse af en forsikringsaftale, eller

- 4) hvor en virksomhed varetager administration af et forsikringsselskabs skadestilfælde, taksation, anmeldte erstatningskrav ved indtrufne skader eller andre lignende opgaver på forsikringsselskabets vegne.

Stk. 2. Loven finder ikke anvendelse på formidling af forsikringsprodukter, der opfylder alle følgende betingelser:

- 1) Forsikringsaftalen forudsætter kun viden om den forsikringsdækning, der tilbydes.
- 2) Forsikringsaftalen er ikke en livsforsikringsaftale.
- 3) Forsikringsaftalen omfatter ingen ansvarsdækning.
- 4) Den pågældende fysiske eller juridiske person udøver ikke forsikringsformidling som hovederhverv.
- 5) Forsikringsaftalen udgør et supplement til det produkt eller den tjenesteydelse, som leveres af en given leverandør, såfremt forsikringsaftalen dækker
 - a) risiko for driftsfejl ved tab eller beskadigelse af varer leveret af den pågældende leverandør, eller
 - b) tab eller beskadigelse af bagage og andre risici i tilknytning til en rejse bestilt hos den pågældende leverandør, uanset om forsikringsaftalen omfatter livs- eller ansvarsforsikring, forudsat at dækningen er accessorisk i forhold til hoveddækningen vedrørende risici i tilknytning til denne rejse.
- 6) Forsikringsaftalens årlige præmiebeløb ikke overstiger 500 euro.
- 7) Forsikringsaftalens løbetid inklusiv forlængelser ikke overstiger fem år.

Stk. 3. Uanset stk. 2 skal forsikringsdistributører, der formidler de i stk. 2 omfattede forsikringsprodukter, dog give kunden de oplysninger om forsikringsproduktet, som er angivet i § 34.

Kapitel 2

Tilladelse og registrering af forsikringsmæglervirksomheder og ansatte forsikringsmæglere

§ 4. Virksomheder, der udøver forsikringsmæglervirksomhed, skal have Finanstilsynets tilladelse hertil.

Stk. 2. En person, der udøver forsikringsmægling som ansat i en virksomhed omfattet af stk. 1, skal have Finanstilsynets tilladelse til som ansat i virksomheden at udøve forsikringsmægling.

§ 5. Finanstilsynet giver tilladelse til, at en virksomhed kan udøve forsikringsmæglervirksomhed i selskabsform, når

- 1) medlemmerne af ansøgers bestyrelse og direktion opfylder betingelserne i § 8,
- 2) den eller de for forsikringsformidlingen ansvarlige personer i virksomheden opfylder betingelserne i § 8, stk. 2, og § 9, stk. 1,
- 3) virksomheden har tegnet en erhvervsansvarsforsikring, jf. § 20, og
- 4) der i virksomheden er ansat personer, der har eller som samtidig ansøger om tilladelse til som ansatte at udøve forsikringsmægling, jf. § 7.

Stk. 2. En ansøgning om tilladelse efter stk. 1 skal indeholde de oplysninger, der er nødvendige til brug for Finanstilsynets vurdering af, om betingelserne i stk. 1 er opfyldt. Ansøgningen skal desuden indeholde oplysning om

- 1) arten af den forsikringsmægling, som virksomheden har til hensigt at udøve og virksomhedens selskabsform,
- 2) i hvilke medlemsstater inden for Den Europæiske Union eller lande, som Fællesskabet har indgået aftale med på det finansielle område, der ønskes udøvet forsikringsmæglervirksomhed,
- 3) navnene på virksomhedens kapitalejere samt om kapitalejernes andel af virksomhedens kapital eller stemmerettigheder, og
- 4) virksomhedens andel af et eller flere forsikringsselskabers kapital eller stemmerettigheder samt navnene herpå.

§ 6. Finanstilsynet giver tilladelse til, at en person kan udøve forsikringsmægling i enkeltmandsvirksomhed, når

- 1) ansøger opfylder betingelserne i § 8, stk. 2,
- 2) ansøger opfylder de fastsatte krav til teoretisk uddannelse og praktisk kunnen vedrørende forsikringsmæglervirksomhed, jf. § 9, stk. 2, og
- 3) virksomheden har tegnet en erhvervsansvarsforsikring, jf. § 20.

Stk. 2. En ansøgning om tilladelse efter stk. 1 skal indeholde de oplysninger, der er nødvendige til brug for Finanstilsynets vurdering af, om

betingelserne i stk. 1 er opfyldt. Ansøgningen skal desuden indeholde oplysning om

- 1) arten af den forsikringsmægling, som virksomheden har til hensigt at udøve,
- 2) i hvilke medlemsstater inden for Den Europæiske Union eller lande, som Fællesskabet har indgået aftale med på det finansielle område, der ønskes udøvet forsikringsmæglervirksomhed, og
- 3) virksomhedens andel af et eller flere forsikringsselskabers kapital eller stemmerettigheder samt navnene herpå.

§ 7. Finanstilsynet giver tilladelse til en person, der udøver forsikringsmægling som ansat i en forsikringsmæglervirksomhed, når

- 1) ansøger opfylder betingelserne i § 8, stk. 2, og
- 2) ansøger opfylder de fastsatte krav til teoretisk uddannelse og praktisk kunnen vedrørende forsikringsmæglervirksomhed, jf. § 9, stk. 2.

Stk. 2. En ansøgning om tilladelse efter stk. 1 skal indeholde de oplysninger, der er nødvendige til brug for Finanstilsynets vurdering af, om betingelserne i stk. 1 er opfyldt. Ansøgningen skal desuden indeholde oplysning om arten af den forsikringsmægling, personen har til hensigt at udøve.

§ 8. Medlemmer af ansøgers bestyrelse og direktion skal have fyldestgørende erfaring til at udøve hvervet eller stillingen som henholdsvis bestyrelsesmedlem og direktør i virksomheden.

Stk. 2. Den af §§ 5 - 7 omfattede personkreds kan ikke bestride hvervet eller stillingen i en forsikringsmæglervirksomhed, hvis

- 1) den pågældende pålægges strafansvar for overtrædelse af straffeloven eller den finansielle lovgivning, og denne overtrædelse indebærer risiko for, at hvervet eller stillingen ikke varetages på betryggende vis,
- 2) den pågældende har anmeldt betalingsstandsning, er under konkurs, har indgivet begæring om gældssanering, eller der er indledt forhandlinger om tvangsakkord, eller
- 3) den pågældende har udvist en sådan adfærd, at der er grund til at antage, at den pågældende ikke vil varetage hvervet eller stillingen på forsvarlig måde.

Stk. 3. Den af stk. 2 omfattede personkreds har pligt til at give Finanstilsynet oplysninger om de i stk. 1 og 2 nævnte forhold.

§ 9. Den eller de personer i virksomheden, der er ansvarlige for forsikringsformidlingen, skal besidde en generel viden om forsikringsformidling. Finanstilsynet fastsætter nærmere regler herom.

Stk. 2. Personer, der ansøger om tilladelse til at være forsikringsmæglere, skal besidde en teoretisk uddannelse og praktisk kunnen om forsikringsmæglervirksomhed. Finanstilsynet fastsætter nærmere regler herom.

Stk. 3. Finanstilsynet indhenter for den af §§ 6 og 7 omfattede personkreds en vurdering af en ansøgers udenlandske uddannelseskvalifikationer fra Center for Vurdering af Udenlandske Uddannelser.

Stk. 4. Finanstilsynet kan give tilladelse til personer, uanset at disse ikke opfylder betingelserne i stk. 1 og 2.

§ 10. Når Finanstilsynet har meddelt en forsikringsmæglervirksomhed eller en ansat forsikringsmægler tilladelse efter § 4 til at udøve forsikringsmæglervirksomhed, registreres forsikringsmæglervirksomheden, den eller de for forsikringsmæglingen ansvarlige personer i virksomheden og den eller de ansatte forsikringsmæglere i Finanstilsynets register over forsikringsformidlere. Registeret er offentligt tilgængeligt.

Stk. 2. Når Finanstilsynet har meddelt tilladelse efter § 4 til en forsikringsmæglervirksomhed, der udøves af aktieselskaber, partnerselskaber (kommanditaktieselskaber), anpartsselskaber, interessentskaber og kommanditselskaber, hvori alle interessenter henholdsvis komplementarer er aktieselskaber, partnerselskaber (kommanditaktieselskaber) anpartsselskaber eller selskaber med en tilsvarende retsform, underrettes Erhvervs- og Selskabsstyrelsen, der herefter kan foretage registrering.

§ 11. Forsikringsmæglervirksomheder, der har fået Finanstilsynets tilladelse, skal benytte betegnelsen »forsikringsmægler« i navnet. En person, der har fået Finanstilsynets tilladelse til at være ansat forsikringsmægler, er forpligtet til ved udøvelse af forsikringsmæglervirksomhed at benytte betegnelsen »forsikringsmægler«. Andre betegnelser som f.eks. »registreret«, »statsautoriseret« eller »godkendt« kan ikke samtidig tilføjes navnet.

Stk. 2. Andre virksomheder og personer må ikke anvende navne eller betegnelser for deres

virksomhed, som er egnet til at fremkalde det indtryk, at de er forsikringsmæglervirksomheder eller ansatte forsikringsmæglere.

Stk. 3. En forsikringsmæglervirksomhed eller en person, der er omfattet af § 43, kan dog her i landet benytte det samme navn, som virksomheden eller personen benytter i hjemlandet. Er der risiko for forveksling med et navn, der allerede anvendes her i landet, kan Finanstilsynet eller Erhvervs- og Selskabsstyrelsen kræve en forklarende tilføjelse til navnet.

§ 12. En forsikringsmæglervirksomhed kan udøve anden virksomhed. Denne aktivitet skal udøves i en anden virksomhed end forsikringsmæglervirksomheden. For denne aktivitet skal anvendes en betegnelse, der ikke kan forveksles med forsikringsmæglervirksomheden.

Stk. 2. Når en forsikringsmæglervirksomhed indgår aftale med et forsikringsselskab om at formidle forsikringsselskabets produkter, skal forsikringsmæglervirksomheden underrette Finanstilsynet herom. Kapitel 6 om forsikringsagentvirksomheders registrering og oplysningsforpligtelser finder anvendelse på forholdet.

Stk. 3. Når en forsikringsmæglervirksomhed indgår aftale med en erhvervsdrivende om at formidle de forsikringsprodukter, som forsikringsmæglervirksomheden efter stk. 2 har indgået aftale med et forsikringsselskab om at formidle, skal forsikringsmæglervirksomheden underrette Finanstilsynet herom. Reglerne i kapitel 7 om underagenter finder anvendelse på forholdet.

Kapitel 3

Forsikringsmæglervirksomheders oplysningsforpligtelser samt andre løbende indberetningsforpligtelser

§ 13. Senest samtidig med at en konkret forsikringsaftale indgås, skal en forsikringsmæglervirksomhed som minimum give kunden information om

- 1) forsikringsmæglervirksomhedens navn og adresse,
- 2) hvilket register forsikringsmæglervirksomheden og de ansatte forsikringsmæglere er optaget i, og hvorledes registreringen kan kontrolleres,
- 3) hvorvidt forsikringsmæglervirksomheden yder rådgivning på basis af en analyse af et så stort antal af de på markedet disponible

forsikringsløsninger som muligt, jf. § 2, nr. 1, 1. led,

- 4) at forsikringsmæglervirksomheden har en direkte eller indirekte andel på over 10 pct. af stemmerettighederne eller kapitalen i et bestemt forsikringsselskab, hvis dette er tilfældet,
- 5) at et bestemt forsikringsselskab eller moderselskabet til et bestemt forsikringsselskab har en direkte eller indirekte andel på over 10 pct. af stemmerettighederne eller kapitalen i forsikringsmæglervirksomheden, hvis dette er tilfældet, og
- 6) hvorledes kunder og andre berørte parter kan klage over forsikringsmæglervirksomheden, og om der i givet fald findes udenretslige klageprocedurer.

§ 14. Senest samtidig med at en konkret forsikringsaftale indgås, formulerer forsikringsmæglervirksomheden navnlig på basis af kundens egne oplysninger som et minimum kundens krav og behov og begrundet samtidig den rådgivning, kunden får vedrørende en bestemt forsikringsaftale. Denne rådgivning affpasses efter kompleksiteten af den forsikringsløsning, der forelægges.

Stk. 2. Modtager forsikringsmæglervirksomheden provision eller andet vederlag som følge af forsikringsformidlingen, skal kunden gøres bekendt hermed. Endvidere skal forsikringsmæglervirksomheden gøre kunden bekendt med adgangen til at få oplyst provisionens eller vederlagets størrelse og på forespørgsel oplyse denne.

Stk. 3. En forsikringsmæglervirksomhed må uanset stk. 2 ikke modtage provision fra forsikringsselskabet i forbindelse med offentligt udbud, begrænset offentligt udbud eller offentligt udbud efter forhandling.

§ 15. Når en forsikringsmæglervirksomhed udelukkende benytter et eller flere bestemte forsikringsselskaber, uden at der er indgået udtrykkelig aftale med forsikringsselskaberne herom, skal kunden gøres bekendt hermed, senest samtidig med at en konkret forsikringsaftale indgås. Endvidere skal kunden gøres bekendt med adgangen til at få oplyst navnene på de forsikringsselskaber, forsikringsmæglervirksomheden benytter.

§ 16. De i §§ 13-15 angivne oplysninger skal gives på en tydelig og nøjagtig måde, der er for-

ståelig for kunden og på dansk, medmindre andet sprog er aftalt mellem parterne. Finanstilsynet fastsætter nærmere regler om, hvorledes de i §§ 13- 15 angivne oplysninger skal meddeles kunden.

§ 17. En forsikringsmæglervirksomhed repræsenterer alene kunden.

Stk. 2. En forsikringsmæglervirksomhed må ikke direkte eller indirekte have sådanne forbindelser til et forsikringssselskab, der er egnet til at skabe tvivl om forsikringsmæglervirksomhedens uafhængighed af forsikringssselskabsinteresser, som ikke er en følge af virksomhedernes indbyrdes ejerforhold.

Stk. 3. En ansat forsikringsmægler må ikke gennem ansættelse eller anden form for tilknytning til forsikringssselskaber eller dertil knyttede concernsselskaber være afhængig af forsikringssselskabsinteresser.

§ 18. En forsikringsmæglervirksomhed og dennes ansatte må ikke uberettiget videregive eller udnytte fortrolige oplysninger, som forsikringsmæglervirksomheden under udøvelse af sit hverv har fået kendskab til.

§ 19. Forsikringsmæglervirksomhed skal drives i overensstemmelse med redelig forretningskik og god praksis inden for virksomhedsområdet.

Stk. 2. Økonomi- og erhvervsministeren fastsætter nærmere regler om redelig forretningskik og god praksis.

§ 20. En forsikringsmæglervirksomhed skal være forsikret mod ethvert økonomisk krav, som måtte følge af hvervet.

Stk. 2. En forsikringsmæglervirksomhed skal uden ophold indsætte betroede midler på en særlig klientkonto og skal etablere behørig sikkerhed for disse midler, jf. dog stk. 3.

Stk. 3. Pligten efter stk. 2 til at indsætte betroede midler på en klientkonto gælder ikke for de midler, der vedrører et forsikringssselskab, der har udstedt frigørelsesattest til forsikringsmæglervirksomheden.

Stk. 4. Erstatningskrav mod forsikringsmæglervirksomheden kan rettes direkte til det forsikringssselskab, hvor forsikringsmæglervirksomheden er forsikret.

Stk. 5. Finanstilsynet fastsætter regler om erhvervsansvarsforsikringens og sikkerhedens

omfang og art samt dens tidsmæssige udstrækning.

§ 21. Forsikringsmæglervirksomheden skal til Finanstilsynet indberette kalenderårets indtjening med specifikation af indtægternes fordeling på forsikringssselskaber eller forsikringsmæglervirksomheder og kunder.

Stk. 2. Forsikringsmæglervirksomheden skal samtidig med indsendelse af den i stk. 1 omhandlede specifikation indsende erklæring fra en statsautoriseret eller registreret revisor om revision af den i § 20, stk. 2, nævnte klientkonto.

Stk. 3. Finanstilsynet fastsætter nærmere regler om indberetningen efter stk. 1.

Kapitel 4

Inddragelse og bortfald af tilladelser

§ 22. Finanstilsynet inddrager en forsikringsmæglervirksomheds tilladelse, hvis

- 1) virksomheden anmoder herom,
- 2) der ikke længere er tegnet ansvarsforsikring,
- 3) forsikringsmæglervirksomheden gør sig skyldig i grov eller gentagen overtrædelse af bestemmelserne i denne lov eller regler udstedt i medfør af loven,
- 4) forsikringsmæglervirksomheden ikke længere opfylder betingelserne i § 8,
- 5) forsikringsmæglervirksomhed ikke er påbegyndt senest 12 måneder efter, at Finanstilsynet har meddelt tilladelse, eller
- 6) der ikke udøves forsikringsmæglervirksomhed i en periode på over 6 måneder.

Stk. 2. Finanstilsynet inddrager en ansat forsikringsmæglers tilladelse, hvis

- 1) forsikringsmægleren anmoder herom,
- 2) forsikringsmægleren har gjort sig skyldig i grov eller gentagen overtrædelse af bestemmelserne i denne lov eller regler udstedt i medfør af loven, eller
- 3) forsikringsmægleren ikke længere opfylder betingelserne i § 8, stk. 2.

Stk. 3. En afgørelse om inddragelse af tilladelse i henhold til stk. 1, nr. 3, eller stk. 2, nr. 2, kan af den, afgørelsen vedrører, forlanges indbragt for domstolene. Begæring om domstolsprøvelse skal være modtaget i Finanstilsynet senest 4 uger efter, at afgørelsen er meddelt den pågældende. Finanstilsynet anlægger sag mod den pågældende i den borgerlige retsplejes former. Anmodning om indbringelse af en inddragelse har op-

F. t. 1. om forsikringsformidling

sættende virkning, med mindre retten træffer anden afgørelse.

Stk. 4. Afgørelse af sager omfattet af stk. 1, nr. 4, og stk. 2, nr. 3, træffes af domstolene. Øvrige afgørelser om inddragelse af tilladelse træffes af Finanstilsynet.

Stk. 5. Inddragelse af tilladelse efter stk. 2 kan ske i en periode på 1 til 5 år eller indtil videre. Tilladelse kan herefter opnås på ny, såfremt den ansatte forsikringsmægler opfylder betingelserne i § 8, stk. 2.

§ 23. En forsikringsmæglervirksomheds tilladelse bortfalder, når forsikringsmæglervirksomheden erklæres konkurs eller ophører på anden måde.

Stk. 2. En ansat forsikringsmæglers tilladelse bortfalder, når forsikringsmægleren dør.

§ 24. Såfremt Finanstilsynet har inddraget en forsikringsmæglervirksomheds tilladelse, eller tilladelsen er bortfaldet, bortfalder samtidig den ansatte forsikringsmæglers tilladelse, med mindre den pågældende straks har fået anden ansættelse som forsikringsmægler eller har begæret tilladelsen deponeret efter stk. 2.

Stk. 2. En forsikringsmægler kan begære sin tilladelse som ansat forsikringsmægler deponeret. Tilladelsen kan opnås på ny, såfremt forsikringsmægleren opfylder betingelserne i § 6, eller den ansatte forsikringsmægler opfylder betingelserne i § 7.

§ 25. Når tilladelsen til en forsikringsmæglervirksomhed er inddraget eller bortfaldet, skal forsikringsmæglervirksomheden ophøre. Anden virksomhed må ikke påbegyndes, før afviklingen er afsluttet.

Stk. 2. Ved inddragelse eller bortfald af en tilladelse til en forsikringsmæglervirksomhed eller en ansat forsikringsmægler, slettes den pågældende forsikringsmæglervirksomhed eller ansatte forsikringsmæglere af Finanstilsynets register over forsikringsformidlere. Erhvervs- og Selskabsstyrelsen underrettes om inddragelse eller bortfald af tilladelser til forsikringsmæglervirksomheder omfattet af § 10, stk. 2.

Kapitel 5

Genforsikringsmæglervirksomhed

§ 26. For udøvelse af genforsikringsmæglervirksomhed finder reglerne i kapitel 2, §§ 18, 20 og 21 samt kapitel 4 tilsvarende anvendelse.

Stk. 2. Finanstilsynet kan fastsætte særlige regler eller afvigelser fra stk. 1, under hensyntagen til de særlige forhold, der knytter sig til genforsikringsmæglervirksomhed.

Kapitel 6

Forsikringsagentvirksomheder og administrationsselskabers registrering og oplysningsforpligtelser

§ 27. Efter at et forsikringsselskab har indgået aftale med en forsikringsagentvirksomhed eller et administrationsselskab om formidling af selskabets produkter, skal forsikringsagentvirksomheden eller administrationsselskabet registreres i et offentligt tilgængeligt register, der føres af forsikringsselskabet.

Stk. 2. Pligten til registrering omfatter

- 1) forsikringsagentvirksomheden og den eller de for forsikringsformidlingen ansvarlige personer i virksomheden, eller
- 2) et administrationsselskab, der handler på vegne af flere forsikringsagentvirksomheder, og den eller de for forsikringsformidlingen ansvarlige personer i administrationsselskabet.

Stk. 3. Finanstilsynet fastsætter nærmere regler om forsikringsselskabets pligter som registreringsfører.

§ 28. Forsikringsagentvirksomheden eller administrationsselskabet må ikke formidle forsikringsselskabets produkter, før forsikringsagentvirksomheden eller administrationsselskabet er registreret i forsikringsselskabets register. Til brug for forsikringsselskabets registrering efter § 27 af forsikringsagentvirksomheden eller administrationsselskabet, skal forsikringsagentvirksomheden eller administrationsselskabet erklære, at

- 1) der findes én eller flere for forsikringsformidlingen ansvarlige personer i forsikringsagentvirksomheden eller i administrationsselskabet, der besidder den fornødne generelle viden om forsikringsformidling,
- 2) de personer, der som ansatte i forsikringsagentvirksomheden er direkte beskæftiget med forsikringsformidlingen, besidder en passende viden om de forsikringsprodukter, der formidles, og
- 3) de personer, der er omfattet af nr. 1 og 2, ikke er under konkurs og overfor arbejdsgiveren har fremvist straffeattest uden indfør-

sel om ubetingede frihedsstraffe i 4 måneder eller derover for overtrædelse af straffelovens § 171 om dokumentfalsk, §§ 276 – 290 om formueforbrydelser eller af den finansielle lovgivning.

Stk. 2. I tilfælde hvor forsikringsselskabet eller forsikringsagentvirksomheden er i tvivl om, hvorvidt en forsikringsformidlingsaftale medfører registreringspligt, forelægges spørgsmålet af forsikringsselskabet eller forsikringsagentvirksomheden for Finanstilsynet, der træffer afgørelsen.

Stk. 3. Forsikringsagentvirksomheden eller administrationsselskabet er forpligtet til på anmodning fra Finanstilsynet at redegøre for de procedurer, som forsikringsagentvirksomheden eller administrationsselskabet anvender til opfyldelse af kravene i stk. 1.

§ 29. Når forsikringsformidlingsaftalen ophører, sletter forsikringsselskabet forsikringsagentvirksomheden eller administrationsselskabet af sit register.

§ 30. Forsikringsselskabet skal årligt afgive en erklæring til Finanstilsynet om, at forretningsgange og administrative procedurer vedrørende behandling af de i medfør af § 28, stk. 1, modtagne erklæringer er forsvarlige.

§ 31. Finanstilsynet fastsætter nærmere regler om, hvilken viden personkredsen omfattet af § 28, stk. 1, nr. 1 og 2, skal besidde.

§ 32. Forsikringsagentvirksomheder og administrationsselskaber er omfattet af de regler, der er udstedt i medfør af lov om finansiel virksomhed i det omfang, disse regler regulerer god skik på forsikringsområdet.

§ 33. Senest samtidig med at en konkret forsikringsaftale indgås, skal forsikringsagentvirksomheden eller administrationsselskabet som minimum give kunden information om

- 1) forsikringsagentvirksomhedens eller administrationsselskabets navn og adresse,
- 2) hvilket register forsikringsagentvirksomheden eller administrationsselskabet er optaget i, og hvorledes registreringen kan kontrolleres,
- 3) at forsikringsagentvirksomheden eller administrationsselskabet har en direkte eller indirekte andel på over 10 pct. af stemmerettig-

hederne eller kapitalen i et bestemt forsikringsselskab, hvis dette er tilfældet,

- 4) at et bestemt forsikringsselskab eller moder-selskabet til et bestemt forsikringsselskab har en direkte eller indirekte andel på over 10 pct. af stemmerettighederne eller kapitalen i forsikringsagentvirksomheden eller administrationsselskabet, hvis dette er tilfældet, og
- 5) at forsikringsagentvirksomheden eller administrationsselskabet har indgået en aftale med et eller flere bestemte forsikringsselskaber om at formidle forsikringsprodukter, og at kunden på anmodning herom kan få oplyst navnene på disse forsikringsselskaber.

§ 34. Senest samtidig med at en konkret forsikringsaftale indgås, skal forsikringsagentvirksomheden eller administrationsselskabet give kunden information om forsikringsaftalens primære indhold. Der skal som minimum gives information om

- 1) relevante rettigheder i henhold til købeloven,
- 2) mulige andre forsikringsdækninger,
- 3) forsikringsaftalens dækningsomfang,
- 4) forsikringsaftalens løbetid,
- 5) betingelser for opsigelse af forsikringsaftalen, og
- 6) hvilke bestemmelser der gælder for behandling af klager fra kunden vedrørende aftalen, herunder om der findes en klageinstans.

Stk. 2. Modtager forsikringsagentvirksomheden eller administrationsselskabet provision eller andet vederlag som følge af forsikringsformidlingen, skal kunden gøres bekendt hermed. Endvidere skal forsikringsagentvirksomheden eller administrationsselskabet gøre kunden bekendt med adgangen til at få oplyst provisionens eller vederlagets størrelse og på forespørgsel oplyse denne.

§ 35. De i §§ 33 og 34 angivne oplysninger skal gives kunden på en tydelig og nøjagtig måde, der er forståelig for kunden og på dansk, medmindre andet sprog er aftalt mellem parterne. Finanstilsynet fastsætter nærmere regler om hvorledes de i §§ 33 og 34 angivne oplysninger skal meddeles kunden.

Kapitel 7

*Underagentvirksomheder og
administrationsselskabers registrering og
oplysningsforpligtelser*

§ 36. Efter at en forsikringsagentvirksomhed har indgået aftale med en underagentvirksomhed eller et administrationsselskab om på forsikringsagentvirksomhedens vegne at formidle produkter, som forsikringsagentvirksomheden har indgået aftale med et eller flere forsikringsselskaber om at formidle, skal underagentvirksomheden eller administrationsselskabet registreres i Finanstilsynets register over forsikringsformidlere. Registeret er offentligt tilgængeligt.

Stk. 2. Pligten til registrering omfatter

- 1) underagentvirksomheden og den eller de for forsikringsformidlingen ansvarlige personer i virksomheden, eller
- 2) et administrationsselskab, der handler på vegne af flere underagentvirksomheder og den eller de for forsikringsformidlingen ansvarlige personer i administrationsselskabet.

§ 37. Underagentvirksomheden eller administrationsselskabet må ikke formidle de forsikringsprodukter, som forsikringsagentvirksomheden har indgået aftale med et forsikringsselskab om at formidle, før underagentvirksomheden eller administrationsselskabet er registreret i Finanstilsynets register over forsikringsformidlere. Til brug for Finanstilsynets registrering efter § 36 af underagentvirksomheden eller administrationsselskabet, skal forsikringsagentvirksomheden eller administrationsselskabet over for Finanstilsynet erklære, at

- 1) forsikringsagentvirksomheden eller administrationsselskabet har tegnet en forsikring eller er dækket af en garanti til sikring mod ethvert økonomisk krav, der måtte følge af underagentvirksomhedens eller administrationsselskabets hverv som formidler af forsikringsprodukter på vegne af forsikringsagentvirksomheden, og underagentvirksomheden eller administrationsselskabet skal over for forsikringsagentvirksomheden eller administrationsselskabet erklære, at
- 2) den eller de personer i underagentvirksomheden eller i administrationsselskabet, der er ansvarlige for forsikringsformidlingen, be-

sidder den fornødne generelle viden om forsikringsformidling,

- 3) de personer, der som ansatte i underagentvirksomheden er direkte beskæftiget med forsikringsformidlingen, besidde en passende viden om de forsikringsprodukter, der formidles, og at
- 4) personkredsen omfattet af nr. 2 og 3 ikke er under konkurs og overfor arbejdsgiveren har fremvist straffeattest uden indførsel om ubetingede frihedsstraffe i 4 måneder eller derover for overtrædelse af straffelovens § 171 om dokumentfalsk, §§ 276-290 om formueforbrydelser eller af den finansielle lovgivning.

Stk. 2. I tilfælde, hvor forsikringsagentvirksomheden eller underagentvirksomheden er i tvivl om, hvorvidt en forsikringsformidlingsaftale medfører registreringspligt, forelægges spørgsmålet af forsikringsagent - eller underagentvirksomheden for Finanstilsynet, der træffer afgørelsen.

Stk. 3. Underagentvirksomheden eller administrationsselskabet er forpligtet til på anmodning fra Finanstilsynet at redegøre for de procedurer, som underagentvirksomheden anvender til opfyldelse af kravene i stk. 1, nr. 2-4.

Stk. 4. Forsikringsagentvirksomheden eller administrationsselskabet skal årligt afgive en erklæring til Finanstilsynet om, at forretningsgange og administrative procedurer vedrørende behandling af de i stk. 1, nr. 2-4 angivne erklæringer er forsvarlige.

Stk. 5. Finanstilsynet fastsætter regler om ansvarsforsikringens omfang og tidsmæssige udstrækning, jf. § 20, stk. 5.

Stk. 6. Finanstilsynet kan fastsætte nærmere regler om i hvilken form erklæringer omfattet af § 37, stk. 1 skal afgives, herunder om underagentvirksomhedens eller administrationsselskabets mulighed for på vegne af forsikringsagentvirksomheden eller administrationsselskabet at indsende disse erklæringer.

§ 38. Når aftalen mellem forsikringsagentvirksomheden og underagentvirksomheden eller administrationsselskabet ophører, skal forsikringsagentvirksomheden eller administrationsselskabet underrette Finanstilsynet herom. Finanstilsynet sletter underagentvirksomheden eller administrationsselskabet af Finanstilsynets register over forsikringsformidlere.

§ 39. Finanstilsynet fastsætter nærmere regler om, hvilken viden og kunnen personkredsen omfattet af § 37, stk. 1, nr. 2 og 3, skal besidde.

§ 40. Underagentvirksomheden eller administrationsselskabet er omfattet af oplysningsforpligtelserne i § 33, nr. 1 og 2, og § 34 om information til kunden.

Stk. 2. Underagentvirksomheden eller administrationsselskabet skal endvidere oplyse kunden om, at der er indgået aftale med en eller flere forsikringsagentvirksomheder om formidling af bestemte forsikringsselskabers produkter, og at kunden på anmodning herom kan få oplyst navnene på disse virksomheder.

Kapitel 8

Forsikringsdistributørvirksomhed

§ 41. § 34 finder tilsvarende anvendelse på forsikringsformidling, der udøves af forsikringsdistributørvirksomheder.

Kapitel 9

Grænseoverskridende virksomhed

§ 42. En forsikrings- eller genforsikringsmægler- eller virksomhed eller en forsikringsagent- eller underagentvirksomhed, der ønsker at udøve virksomhed i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Fællesskabet har indgået aftale med på det finansielle område efter bestemmelserne om fri udveksling af tjenesteydelser eller bestemmelserne om etableringsfrihed, skal meddele dette til Finanstilsynet med oplysning om

- 1) i hvilket land en filial ønskes etableret og filialens adresse, eller
- 2) i hvilket land grænseoverskridende tjenesteydelser ønskes udbudt.

Stk. 2. Finanstilsynet videregiver senest 1 måned efter meddelelsen oplysningerne til de kompetente myndigheder i værtslandet, der måtte ønske det. Forsikringsmægler-, genforsikringsmægler-, forsikringsagent- eller underagentvirksomheden kan påbegynde sin virksomhed 1 måned efter den dato, hvor virksomheden af Finanstilsynet er blevet underrettet om videregivelse af den i 1. pkt. omhandlede meddelelse. Forsikringsmægler-, genforsikringsmægler-, forsikringsagent- eller underagentvirksomheden kan dog påbegynde sin virksomhed straks, hvis værtslandet ikke ønsker at blive underrettet.

§ 43. En forsikringsmægler- eller genforsikringsmægler- eller virksomhed eller en forsikringsagent- eller underagentvirksomhed, der er registreret i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Fællesskabet har indgået aftale med på det finansielle område, kan påbegynde virksomhed her i landet gennem en filial eller som grænseoverskridende virksomhed 1 måned efter, at Finanstilsynet fra den kompetente myndighed i hjemlandet er underrettet om virksomhedens hensigt.

Stk. 2. Finanstilsynet kan fastsætte nærmere regler for filial- og tjenesteydelsesvirksomhed fra forsikringsformidlere, der er meddelt tilladelse eller registreret i et land uden for Den Europæiske Union, som Fællesskabet ikke har indgået aftale med på det finansielle område. Finanstilsynet fastsætter reglerne med de afvigelser, som filialforholdet nødvendiggør, eller som er fastsat i eller i henhold til internationale aftale.

Kapitel 10

Tilsyn, anke og straffebestemmelser

Tilsyn

§ 44. Finanstilsynet påser overholdelsen af denne lov og af de regler, der er udstedt i medfør af loven.

Stk. 2. Det Finansielle Virksomhedsråd indgår i tilsynet efter stk. 1 med den kompetence, som rådet er tillagt i medfør af § 345, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed.

Stk. 3. Finanstilsynet kan give påbud om berigtigelse af forhold, der er i strid med § 19, stk. 1.

Stk. 4. Finanstilsynet kan give et forsikrings-selskab påbud om løbende at ajourføre sit register over forsikringsagentvirksomheder og administrationsselskaber, jf. 27, stk. 3.

§ 45. Økonomi- og erhvervsministeren fastsætter nærmere regler om anvendelse af digital kommunikation, herunder elektronisk signatur, ved udveksling af information efter denne lov mellem borgere og virksomheder på den ene side og den offentlige forvaltning på den anden side samt om opbevaring af information.

§ 46. Finanstilsynet kan foretage undersøgelser, der er egnede til at fremme gennemsigtigheden på forsikringsformidlingsområdet. Finanstilsynet kan selvstændigt eller i samarbejde med

andre offentlige myndigheder offentliggøre resultaterne af sådanne undersøgelser.

Stk. 2. Virksomheder og personer, der er omfattet af en undersøgelse, skal gøres bekendt med resultaterne.

Stk. 3. De i stk. 2 nævnte virksomheder og personer har krav på at få optaget kortfattede bemærkninger til undersøgelsens konklusioner i forbindelse med offentliggørelse af disse, hvis bemærkningerne er modtaget i Finanstilsynet senest 1 måned efter de pågældendes modtagelse af undersøgelsens resultater.

§ 47. Forsikrings- og genforsikringsmæglervirksomheder, en ansat forsikringsmægler, forsikringsagent- og underagentvirksomheder herunder administrationsselskaber samt forsikringsdistributørvirksomheder skal efter anmodning give Finanstilsynet de oplysninger, der er nødvendige for tilsynets virksomhed.

Stk. 2. Finanstilsynet har endvidere adgang til at afkræve fysiske og juridiske personer alle oplysninger, der er nødvendige for tilsynets bedømmelse af, om deres aktiviteter er omfattet af lovens bestemmelser.

§ 48. Ved beregning af frister efter denne lov eller i regler, der er udstedt i medfør af loven, finder lov om finansiel virksomhed § 357 tilsvarende anvendelse.

§ 49. For de ansatte i Finanstilsynet finder §§ 354 og 356 i lov om finansiel virksomhed anvendelse.

§ 50. Som part i forhold til Finanstilsynet anses alene de af §§ 4, 26, 27, stk. 2, 28, stk. 2, 36, stk. 2, 37, stk. 2, og 41, omfattede virksomheder og personer, som Finanstilsynets afgørelse truffet i medfør af denne lov eller regler udstedt i medfør af loven retter sig mod, jf. dog stk. 2 og 3.

Stk. 2. Som part i forhold til Finanstilsynet for så vidt angår den del af sagen, som vedrører den pågældende, anses desuden

- 1) den, der driver forsikringsmæglervirksomhed uden tilladelse, jf. § 4,
- 2) en virksomhed eller en person, som ansøger om tilladelse til at udøve forsikrings- og eller genforsikringsmæglervirksomhed, jf. §§ 5-7 og § 26,
- 3) et medlem af en virksomheds bestyrelse eller direktion, eller den eller de personer i virksomheden, der er ansvarlige for forsik-

ringsformidlingen, når tilsynet nægter en virksomhed tilladelse til at udøve forsikrings- og genforsikringsmæglervirksomhed eller inddrager en sådan tilladelse, jf. § 5, stk. 1, og § 22, stk. 1, nr. 4,

- 4) den, som overtræder lovens forbud mod i en virksomheds navn eller betegnelse at benytte ord, der er omfattet af forsikrings- eller genforsikringsmæglervirksomheders eneret til navn, jf. §§ 11 og 26, og
- 5) en fysisk eller juridisk person, som Finanstilsynet kræver oplysninger af til bedømmelse af, om denne er omfattet af bestemmelserne i denne lov, jf. § 47, stk. 2.

Stk. 3. Endelig kan Finanstilsynet, når tilsynet tager en sag op vedrørende god forsikringsmægleriskik, jf. § 19, stk. 1, under særlige omstændigheder tillige tilkende partsbeføjelser til andre fysiske eller juridiske personer end de i stk. 1 og 2 nævnte. Partsbeføjelser kan alene tillægges, for så vidt angår den del af sagen, som har direkte og væsentlig betydning for den pågældende. Tilkendelse af partsbeføjelser skal ske under hensyntagen til beskyttelsen af fortrolige oplysninger om de virksomheder, der er under tilsyn.

§ 51. Finanstilsynet afgiver en årlig beretning til økonomi- og erhvervsministeren om sin virksomhed efter denne lov.

§ 52. Forsikrings- og genforsikringsmæglervirksomheder under tilsyn efter denne lov betaler afgift til Finanstilsynet efter kapitel 22 i lov om finansiel virksomhed.

Anke

§ 53. Afgørelser truffet af Finanstilsynet i henhold til loven eller regler udstedt i medfør af loven kan af den, som afgørelsen retter sig til, indbringes for Erhvervsankenævnet senest 4 uger efter, at afgørelsen er meddelt den pågældende.

Straffebestemmelser

§ 54. Overtrædelse af bestemmelserne i § 4, § 11, stk. 1 og 2, §§ 13 - 15, § 17, § 18, § 20, stk. 1-3, §§ 27-28, §§ 33 og 34, §§ 36-37, §§ 40 og 41, straffes med bøde, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning. Med bøde straffes

- 1) en forsikringsmæglervirksomhed, der ikke efterkommer et påbud, der er givet i medfør af § 44, stk. 3,

- 2) et forsikringsselskab, der ikke efterkommer et påbud, der er givet efter § 44, stk. 4.

Stk. 2. I regler, der udstedes af Finanstilsynet i medfør af loven, kan der fastsættes straf af bøde for overtrædelse af bestemmelser i reglerne.

Stk. 3. Der kan pålægges selskaber m.v. (juridiske personer) strafansvar efter reglerne i straffelovens 5. kapitel.

Kapitel 11

Ikrafttræden og overgangsbestemmelser m.v.

§ 55. Loven træder i kraft den 1. januar 2005, jf. dog stk. 2. Samtidig ophæves lov om forsikringsformidling, jf. lovbekendtgørelse nr. 983 af 5. december 2003.

Stk. 2. Uanset stk. 1, 2. pkt., forbliver Finanstilsynets tilladelse til en forsikringsmæglervirksomhed eller ansat forsikringsmægler i medfør af § 3, stk. 1, eller § 3, stk. 1, jf. § 4, stk. 7, i lov om forsikringsformidling, jf. lovbekendtgørelse nr. 983 af 5. december 2003, i kraft.

Stk. 3. Uanset stk. 1, 2. pkt., forbliver Finanstilsynets tilladelse til en forsikringsmæglervirksomhed eller ansat forsikringsmægler i medfør af § 34, stk. 2, i lov om forsikringsformidling, jf. lovbekendtgørelse nr. 983 af 5. december 2003, i kraft indtil den 1. april 2005.

Stk. 4. Administrative forskrifter, der er udstedt i medfør af den i stk. 1, 2. pkt. nævnte lov, opretholdes, indtil de ophæves eller erstattes af regler udstedt i medfør af denne lov.

§ 56. En virksomhed eller person, der den 1. januar 2005 udøver genforsikringsmæglervirksomhed, og har indsendt ansøgning om tilladelse til Finanstilsynet senest den 1. juli 2005, kan fortsætte hermed indtil Finanstilsynet har truffet afgørelse, uanset at

- 1) den eller de for forsikringsformidlingen ansvarlige personer i virksomheden ikke opfylder betingelserne i § 9, stk. 1, eller
- 2) de ansatte forsikringsmæglere ikke opfylder betingelserne i § 9, stk. 1.

Stk. 2. En forsikringsagent- og underagentvirksomhed eller administrationsselskab, der den 1. januar 2005 udøver forsikringsformidling og den eller de for forsikringsformidlingen ansvarlige personer i virksomheden samt de personer, der som ansatte i forsikringsagent- og underagentvirksomheden, er direkte beskæftiget med forsikringsformidling, kan fortsætte hermed, uanset at betingelserne i § 28, stk. 1, og § 37, stk. 1, nr. 2-4 ikke opfyldes, jf. stk. 3 og 4.

Stk. 3. Forsikringsselskabet skal senest den 1. april 2005 til Finanstilsynet oplyse navn, CVR. nr. og adresse på de forsikringsagentvirksomheder eller administrationsselskaber, der er indgået aftale med om formidling af forsikrings-selskabets produkter. Desuden skal forsikrings-selskabet oplyse navn på den eller de for forsikringsformidlingen ansvarlige personer i forsikringsagentvirksomheden eller administrationsselskabet. Forsikringsselskabet skal inden den 1. juli 2005 registrere de pågældende forsikringsagentvirksomheder og administrationsselskaber i sit register.

Stk. 4. Forsikringsagentvirksomheden eller administrationsselskabet skal senest den 1. april 2005 til Finanstilsynet oplyse navn, CVR. nr. og adresse på de underagentvirksomheder eller administrationsselskaber, der er indgået aftale med om formidling af de forsikringsselskabers produkter, som forsikringsagentvirksomheden eller administrationsselskabet har indgået aftale med et forsikringsselskab om at formidle. Desuden skal forsikringsagentvirksomheden eller administrationsselskabet oplyse navn på den eller de for forsikringsformidlingen ansvarlige personer i underagentvirksomheden eller administrationsselskabet. Finanstilsynet skal inden den 1. juli 2005 registrere de pågældende underagentvirksomheder og administrationsselskaber i Finanstilsynets register over forsikringsformidlere.

§ 57. Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland, men kan ved kongelig anordning sættes i kraft for Grønland med de afvigelser, som landsdelens særlige forhold tilsiger.

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

1. Indledning

Salgskanalerne for forsikringer har markant ændret sig igennem de seneste år. Hvor salget tidligere hovedsageligt foregik gennem forsikringsselskaber, er det i dag muligt for en kunde at købe en forsikring i f. eks. både et pengeinstitut, realkreditinstitut, hos en detailhandler eller et rejsebureau. Forsikringsbetingelser er vanskelige at forstå. Det er derfor vigtigt, at forsikringsformidlere har en viden om det forsikringsprodukt, der sælges, hvilket lovforslaget indeholder krav om. Beskyttelse af kundens interesser er et vigtigt hensyn, der ligger til grund for lovforslagets bestemmelser om en udvidet pligt til information af kunden om forsikringsproduktet og om forsikringsformidleren. Herved sikres at kunden kan træffe sin beslutning om køb af et forsikringsprodukt på et velinformeret grundlag. Lovforslagets bestemmelser fremmer samtidig muligheden for at sælge forsikringsprodukter inden for EU. Herved sikres kunderne, at der i kraft af øget konkurrence mellem forsikringsudbydere, kan tilbydes konkurrencedygtige forsikringsvilkår og forsikringspræmier.

2. Direktiv om forsikringsformidling

Lovforslaget gennemfører Europaparlamentets og Rådets direktiv 2002/92/EF af 9. december 2002 om forsikringsformidling (direktiv om forsikringsformidling), der skal være gennemført senest den 15. januar 2005. I EU's handlingsplan for finansielle ydelser (KOM 1999/232), der skal være gennemført inden 2005, peges der på, at der er et presserende behov for at få etableret et reelt detaljeret detailmarked på forsikringsformidlingsområdet, hvor forbrugernes og tjenesteydernes interesser nyder en passende beskyttelse. Dette understøttes af en undersøgelse, som Kommissionen har ladet udarbejde, der viser, at forsikringsformidlernes markedsandel af salget på forsikringer inden for EU er over 50 procent i en række medlemsstater.

Direktivet har derfor til formål at opstille klare og fælles regler for, at de erhvervsdrivende, der udøver forsikringsformidling i Europa, skal være registrerede af en offentlig myndighed eller et forsikringsselskab for at kunne udøve virksomhed som forsikringsformidler. Som betingelse for at kunne registreres skal forsikringsformidlere opfylde en række hæderlighedskrav og have en fornøden uddannelse for at kunne rådgive kunderne om de forsikringsprodukter, de tilbyder. Ligeledes er de forpligtede til at stille en række oplysninger til rådighed for deres kunder om forsikringens indhold og om forsikringsformidlerens egne forhold.

Samlet har direktivet til formål at yde forbrugerne en bedre beskyttelse, når de køber en forsikring end tilfældet er i dag.

Direktivet er et minimumsdirektiv, hvor der indføres retlige rammer, som medlemsstaterne selv skal udfylde, og hvor medlemsstaterne er forpligtet til gensidigt at anerkende de af medlemsstaterne vedtagne regelsæt om betingelserne for at blive registreret som forsikringsformidler.

3. Gældende ret

Forsikringsformidling er i dag reguleret af lov om forsikringsformidling, jf. lovbekendtgørelse nr. 983 af 5. december 2003. Loven omfatter forsikringsmæglere og alle øvrige erhvervsdrivende, som formidler forsikringer. Forsikringsmæglervirksomheder og ansatte forsikringsmæglere skal have Finanstilsynets tilladelse til enten at drive skadesforsikrings- og/eller livsforsikringsmægling. Forsikringsmæglere skal være uafhængige af forsikringsselskabsinteresser. Øvrige erhvervsdrivende, der udøver forsikringsformidling, er ikke undergivet tilsyn, men har pligt til at give kunderne en række oplysninger i forbindelse med forsikringens tegning. Forsikringsmæglervirksomheder omfattes af et adfærdstilsyn, der består i at påse, at forsikringsmæglervirksomhederne giver kunderne de korrekte informationer og virker som kundernes uvildige rådgivere.

4. Lovforslagets indhold

I Danmark skønnes at der er ca. 10.000 erhvervsdrivende, der direkte eller indirekte har indgået aftale med et eller flere forsikringssselskaber om at formidle forsikringer. Som eksempel kan nævnes, at realkreditinstitutter, pengeinstitutter, finansieringsselskaber og ejendomsmæglere enten på grund af tilknytningen til et forsikringssselskab via en koncern eller via en samarbejdsaftale med et forsikringssselskab formidler forsikringer. Ligeledes formidles forsikringer af visse boligadvokater, detailhandlen, rejsebureauer og automobil- og knallertforhandlere. Endelig formidles forsikringer af forsikringsmæglere og genforsikringsmæglere. Der findes i dag ca. 200 forsikringsmæglervirksomheder og 650 ansatte forsikringsmæglere.

På grund af direktivets vide anvendelsesområde og store betydning for en bred kreds af erhvervsdrivende har der været nedsat en arbejdsgruppe i Finanstilsynet med repræsentanter fra Advokatrådet, Danmarks Automobilhandlerforening, Dansk Ejendomsmæglerforening, Dansk Handel & Service, Finansrådet, Forbrugerrådet, Forsikring & Pension, Forsikringsakademiet, Forsikringsmæglerforeningens Brancheforening, Forsikringsmæglerforeningen i Danmark samt Realkreditrådet.

Arbejdsgruppen har haft til opgave at udarbejde forslag til gennemførelse af direktivet. Lovforslaget bygger i vidt omfang på arbejdsgruppens anbefalinger.

Med forslaget etableres en lovstruktur, der tager højde for de forskellige grupper af forsikringsformidlere, der som følge af gennemførelse af direktivet om forsikringsformidling vil blive omfattet af lovforslaget.

4.1 Forsikringsmæglervirksomheder

Lovforslaget viderefører i vidt omfang de gældende regler for forsikringsmæglervirksomheder og ansatte forsikringsmæglere. Forsikringsmæglervirksomhederne vil blive pålagt en række nye oplysningsforpligtelser over for kunderne i forhold til gældende ret i medfør af lovforslaget, f. eks. om at de har en direkte eller indirekte andel på over 10 procent af kapitalen eller stemmerettighederne i et forsikringssselskab eller omvendt. Forsikringsmæglervirksomheder skal som efter gældende ret optræde som kundens uvildige rådgiver. Dette indebærer, at det er kundens interesser og forhold, som er afgørende for formidlingens indhold. Forsikringsmæglervirksomheder vil som efter gældende lov være underkastet et adfærdstilsyn til forskel fra tilsynet med de øvrige finansielle institutter, der består af et solvenstilsyn. Derfor kræves det ikke at

forsikringsmæglervirksomhederne indsender årsregnskab eller revisionsprotokollater til Finanstilsynet.

4.2 Genforsikringsmæglervirksomheder

Det foreslås som noget nyt, at genforsikringsmæglervirksomheder og ansatte genforsikringsmæglere skal have tilladelse til at udøve virksomhed af Finanstilsynet. Genforsikringsmæglervirksomheder er karakteriseret ved, at de formidler de direkte tegnende forsikringssselskabers behov for genforsikring. Da genforsikringsmæglervirksomheder således har forsikringssselskaberne som kunde, er der i lovforslaget gjort brug af den undtagelse, der findes i direktivet om, at genforsikringsmæglerelskaber ikke har nogen oplysningsforpligtelser overfor kunderne. Antallet af genforsikringsmæglervirksomheder i Danmark er begrænset og andrager ca. 10. Genforsikringsmæglervirksomheder vil blive underkastet et begrænset adfærdstilsyn.

4.3 Forsikringsagentvirksomheder

Betegnelsen forsikringsagentvirksomheder anvendes på den gruppe af forsikringsformidlere, der indgår aftale med et eller flere forsikringssselskaber om at formidle disse selskabers forsikringsprodukter. Som eksempel på grupper, der falder ind under denne kategori, kan nævnes pengeinstitutter og realkreditinstitutter samt en ukendt kreds af erhvervsdrivende, som efter brancheforeningernes skøn andrager ca. 2000 virksomheder. Denne gruppe har ikke tidligere været underkastet lovregulering på dette område.

Det er en betingelse for, at et forsikringssselskab kan indgå aftale med en forsikringsagentvirksomhed, at forsikringsagentvirksomheden over for forsikringssselskabet erklærer, at den eller de for forsikringsformidlingen ansvarlige i virksomheden samt de ansatte i forsikringsagentvirksomheden, der sælger forsikringer, har en viden om forsikringsformidling efter regler fastsat af Finanstilsynet. Ligeledes skal forsikringsagentvirksomheden erklære, at den eller de for forsikringsformidlingen ansvarlige personer i virksomheden og de ansatte ikke er under konkurs eller tidligere er straffede for visse nærmere opregnede økonomiske forbrydelser. Forsikringsagentvirksomheden forpligtes til ved ansættelse af medarbejdere, der skal varetage disse opgaver, at kræve aflevering af en straffeattest.

Forsikringsagentvirksomheden og den eller de for forsikringsformidlingen ansvarlige personer i virksomheden skal registreres i forsikringssselskabets register over forsikringsagentvirksomheder. Dette register er offentligt tilgængeligt. Det er forsikringsagentvirksomheden der over for forsikringssselskabet skal er-

klære, at denne personkreds og de ansatte, der forestår forsikringsformidlingen har den fornødne viden og at de ikke er under konkurs eller tidligere er straffede for visse økonomiske forbrydelser.

Det er en betingelse for at udøve forsikringsagentvirksomhed, at forsikringsselskabet har registreret den pågældende virksomhed i sit register over forsikrings agentvirksomheder.

Ved indgåelse af aftalen med forsikringsagentvirksomheden etableres et fuldmagtsforhold mellem parterne. Forsikringsselskabets ansvar for forsikringsagentvirksomhedens handlinger følger af de almindelige fuldmagtsregler.

Forsikringsagentvirksomhederne skal i følge lovforslaget, inden forsikring tegnes, give kunderne en række oplysninger om forsikringens indhold og om forsikringsagentvirksomhedens egne forhold, således at kunderne kan træffe deres forsikringsvalg på et velinformeret grundlag.

Forsikringsagentvirksomheder er ikke underlagt tilsyn af Finanstilsynet men er forpligtede til at give tilsynet de oplysninger, der er nødvendige for tilsynets virksomhed.

4.4 Underagentvirksomheder

Betegnelsen underagentvirksomhed anvendes på den gruppe af forsikringsformidlere, der indgår aftaler med en eller flere forsikringsagentvirksomheder om at formidle de forsikringsprodukter, som forsikringsagentvirksomheden har indgået aftale med et forsikringsselskab om at formidle. Som eksempel på grupper, der falder ind under denne kategori, kan nævnes en byggesagkyndig, et finansieringsselskab eller en ejendomsmægler, der har en aftale med en forsikringsmæglervirksomhed, pengeinstitut eller et realkreditinstitut om at formidle de forsikringer, som forsikringsagentvirksomheden også tilbyder kunderne. Antallet af underagenter skønnes af brancheorganisationer at være ca. 4000.

Underagentvirksomheden og den eller de for forsikringsformidlingen ansvarlige personer i virksomheden skal registreres i Finanstilsynets register over forsikringsformidlere. Dette register er offentligt tilgængeligt. Det er forsikringsagentvirksomheden, der over for Finanstilsynet skal erklære, at denne personkreds og de ansatte, der forestår forsikringsformidlingen har den fornødne viden efter regler fastsat af Finanstilsynet og at de ikke er under konkurs eller tidligere er straffede for visse økonomiske forbrydelser. Forsikringsagentvirksomheden skal også have tegnet en ansvarsforsikring eller kunne stille en tilsvarende garanti til dækning af de ansvarspådragende handlinger,

som underagentvirksomheden måtte begå i forbindelse med forsikringsformidlingen.

Det er en betingelse for at udøve underagentvirksomhed, at Finanstilsynet har registreret den pågældende virksomhed i Finanstilsynets register over forsikringsformidlere.

Ved indgåelse af aftalen med underagentvirksomheden etableres et fuldmagtsforhold mellem parterne. Forsikringsagentvirksomhedens ansvar for underagentvirksomhedens handlinger følger af de almindelige fuldmagtsregler.

Underagentvirksomheder skal i følge lovforslaget inden forsikring tegnes, give kunderne en række oplysninger om forsikringens indhold og om virksomhedens egne forhold, således at kunderne kan træffe deres forsikringsvalg på et velinformeret grundlag.

Underagentvirksomheder er ikke underlagt tilsyn af Finanstilsynet men er forpligtede til at give tilsynet de oplysninger, der er nødvendige for tilsynets virksomhed.

4.5 Forsikringsdistributørvirksomhed

Betegnelsen forsikringsdistributør anvendes på den gruppe af forsikringsformidlere, der indgår aftale med en eller flere forsikringsselskaber om at formidle forsikringer, som er undtaget fra lovforslagets anvendelsesområde, fordi der er tale om relativt ukomplicerede forsikringsprodukter. Denne gruppe af formidlere skal derfor ikke registreres i Finanstilsynets register over forsikringsformidlere. Som eksempel på grupper, der falder ind under denne kategori kan nævnes rejsebureauer og detailhandlere.

Af hensyn til varetagelse af kundernes interesser foreslås det at videreføre de gældende regler i lov om forsikringsformidling om, at forsikringsdistributører skal give kunderne de samme oplysninger om forsikringens indhold, som er pålagt de øvrige grupper af forsikringsformidlere, bortset fra genforsikringsmæglere.

4.6 Grænseoverskridende virksomhed

Lovforslaget gennemfører direktivets princip om gensidig anerkendelse, hvorefter danske forsikringsformidlevirksomheder kan udøve virksomhed i andre medlemsstater i henhold til principperne om etableringsfrihed og fri udveksling af tjenesteydelser. Tilsvarende vil udenlandske forsikringsformidlere få adgang til det danske marked. I Europa vil der være mange forsikringsformidlevirksomheder, der vil blive omfattet af den nye regulering, f. eks. forventes der i Tyskland at være ca. 400.000 virksomheder, der omfattes af den tyske lovgivning, og som hermed får ret

til at drive forsikringsformidling i form af grænseoverskridende virksomhed.

Udenlandske forsikringsformidlere, der ønsker at udøve virksomhed i Danmark, skal anmelde sig til Finanstilsynet, der vil indføre virksomheden i Finanstilsynets register over forsikringsformidlere.

5. Lovforslagets økonomiske og administrative konsekvenser for det offentlige

Lovforslaget vil medføre behov for yderligere 1 AC-årsværk i Finanstilsynet til at opbygge et edb-register blandt andet i samarbejde med brancheforeningen Forsikring & Pension samt til tilrettelæggelse af administration af området i 2004, herunder udstedelse af en række bekendtgørelser og udarbejdelse af informationsmateriale. De samlede udgifter hertil skønnes årligt at udgøre 0,7 mio.kr., hvoraf lønsum udgør 0,4 mio.kr. og driftsudgifter udgør 0,3 mio.kr. Fra 2005 og fremover vil der være behov for yderligere 1 AC-årsværk (i alt 2 AC-årsværk) til fortolkning og løbende administration af loven. De samlede udgifter hertil skønnes årligt at udgøre 1,3 mio.kr., hvoraf lønsum udgør 0,8 mio.kr. og driftsudgifter udgør 0,5 mio.kr. Udgifterne dækkes af de virksomheder, der er under tilsyn.

Finanstilsynet og Forsikring & Pension skal i fællesskab opbygge et edb-register til varetagelse af de registreringsopgaver, det ifølge lovforslaget foreslås pålagt det enkelte forsikrings-selskab at føre over de forsikringsagentvirksomheder og administrations-selskaber, der er indgået forsikringsformidlingsaftaler med. Der vil blive nedsat en projektgruppe, som i løbet af 2004 skal forestå den nærmere opbygning af registeret.

Efter direktiv om forsikringsformidling er medlemsstaterne forpligtet til at have en portal, hvor offentligheden får adgang til de offentligt registrerede oplysninger om forsikringsformidlere. Forsikringsformidlingsvirksomhedens navn, den eller de for forsikringsformidlingen ansvarlige personer i virksomheden skal fremgå af registeret, ligesom det skal angives, i hvilket land forsikringsformidleren udøver virksomhed. Finanstilsynet vil have ansvaret for denne portal, som benævnes Finanstilsynets register over forsikringsformidlere.

6. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet

Lovforslaget vurderes at få økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet, da forslaget medfører en registreringspligt for forsikringsagent- og underagentvirksomheder. Salgspersonale og den eller de for forsikringsformidlingen ansvarlige personer i

virksomheden skal have uddannelsesmæssige forudsætninger for at varetage hvervet. Ligeledes vil de erhvervsdrivende blive pålagt en række oplysningsforpligtelser.

Lovforslaget er forelagt Erhvervs- og Selskabsstyrelsens Center for Kvalitet i Erhvervsregulering med henblik på en undersøgelse af de administrative konsekvenser for erhvervslivet. Center for Kvalitet i ErhvervsRegulering har vurderet, at registreringspligten for forsikringsagent- og underagentvirksomheder medfører administrative konsekvenser for erhvervslivet i et omfang, der berettiger en undersøgelse i et virksomhedspanel. Resultaterne af undersøgelsen vil blive forelagt det relevante folketingsudvalg, så snart de foreligger.

Herudover stiller forslaget krav om, at salgspersonale og den eller de forsikringsformidlingen ansvarlige personer i virksomheden skal have uddannelsesmæssige forudsætninger for at varetage hvervet og pålægger desuden erhvervsdrivende en række oplysningsforpligtelser. Center for Kvalitet i ErhvervsRegulering vil afvente fastsættelsen af de administrative regler, der udmonter lovforslagets regler om forsikringsformidlerens uddannelse og oplysningsforpligtelser med henblik på en eventuel undersøgelse i et virksomhedspanel.

Yderligere vil genforsikringsmæglervirksomheder som noget nyt bliver underlagt Finanstilsynets tilsyn og dermed blive pligtig at betale afgift til Finanstilsynet.

7. Miljømæssige konsekvenser

Lovforslaget vurderes ikke at have miljømæssige konsekvenser.

8. Forholdet til EU-retten

Lovforslaget gennemfører Europaparlamentets og Rådets direktiv 2002/92/EF af 9. december 2002 om forsikringsformidling, der skal være gennemført senest den 15. januar 2005.

Direktivet erstatter direktiv 77/92/EØF, der alene opstiller en række overgangsforanstaltninger for at sikre fri bevægelighed for forsikringsformidlere men ikke harmoniserer de faglige kvalifikationskrav. Direktivet erstatter desuden Kommissionens henstilling 92/48/EØF om forsikringsmæglere.

9. Lovforslaget har forud for fremsættelsen været i høring hos følgende myndigheder og organisationer:

Advokatrådet, Arbejderbevægelsens Erhvervsråd, Arbejdsmarkedets Erhvervsyngdomssikring, Arbejdsmarkedets Tillægspension (ATP), Arbejdsskadestyrelsen, Beskæftigelsesministeriet, Børsmæglerfor-

eningen, Danmarks Nationalbank, Danmarks Rederiforening, Danmarks Skibskreditfond, Dansk Aktionærforening, Dansk Arbejdsgiverforening, Dansk Autoriseret Markedsplads A/S, Dansk Ejendomsmæglerforening, Dansk Handel & Service, Dansk Industri, Dansk IT-Sikkerhedsforum, Danske Finansieringsselskabers Forening, Danske Forsikringsfunktionærers Landsforening, Datatilsynet, Den Danske Aktuarforening, Den Danske Finansanalytikerforening, Den danske Fondsmæglerforening, Erhvervsdirektoratet, Grønland, Finansforbundet, Finansieringsinstituttet for Industri og Håndværk A/S, Finansministeriet, Finansrådet – Danske Pengeinstitutters Forening, Finanssektorens Arbejdsgiverforening, Finansstyrelsen, Fondsrådet, Forbrugerombudsmanden, Forbrugerstyrelsen, Forbrugerrådet, Foreningen af Firma-Pensionskasser, Foreningen af Interne Revisorer, Foreningen af J.A.K. Andelskasser, Foreningen af Stats-

autoriserede Revisorer, Foreningen Registrerede Revisorer, Forsikring & Pension, Forsikringsmæglerforeningen i Danmark, Forsikringsmæglernes Branche-forening, FTF, Garantifonden for indskydere og investorer, HTS Interesseorganisationen - Handel, Transport og Serviceerhvervene, Håndværksrådet, InvesteringsForeningsRådet, Justitsministeriet, Kommune-Kredit, Københavns Fondsbørs A/S, Landsorganisationen i Danmark, Lokale Pengeinstitutter, Lønmodtagernes Dyrtidsfond (LD), Pengeinstitutternes Betalingssystemer A/S, Realkreditrådet, Rederiforeningen af 1895, Regionale Bankers Forening, Revisionschefkredsen, Rigsombudsmanden på Færøerne, Rigsrevisionen, Sammenslutningen Danske Andelskasser, Skatteministeriet, Statsministeriet, Udenrigsministeriet, Værdipapircentralen A/S, Erhvervs- og Selskabsstyrelsen.

Vurdering af konsekvenser af lovforslaget

	Positive konsekvenser/mindre udgifter (hvis ja, angiv omfang)	Negative konsekvenser/merudgifter (hvis ja, angiv omfang)
Økonomiske konsekvenser for stat, kommuner og amtskommuner	Ingen	Ja 1 årsværk til Finanstilsynet i 2004, herefter 2 årsværk. Finanstilsynets udgifter afholdes af virksomheder under tilsyn.
Administrative konsekvenser for stat, kommuner og amtskommuner	Ingen	Ja, angivet ovenfor
Økonomiske konsekvenser for erhvervslivet	Ingen	Ja Der forventes væsentlige byrder. Den endelige vurdering afventer et fokuspanel.
Administrative konsekvenser for erhvervslivet	Ingen	Center for Kvalitet i ErhvervsRegulering har vurderet, at registreringspligten for forsikringsagent- og underagentvirksomheder medfører administrative konsekvenser for erhvervslivet i et omfang, der berettiger en undersøgelse i et virksomhedspanel. Resultaterne fra undersøgelsen vil blive forelagt det relevante folketingsudvalg, så snart de foreligger. Center for Kvalitet i ErhvervsRegulering vil afvente lovforslagets regler om forsikringsformidlernes uddannelse og oplysningsforpligtelser med henblik på en eventuel undersøgelse i et virksomhedspanel.
Miljømæssige konsekvenser	Ingen	Ingen
Administrative konsekvenser for borgerne	Ingen	Ingen
Forholdet til EU-retten	Lovforslaget indeholder bestemmelser, der gennemfører direktiv 2002/92/EF af 9. december 2002 om forsikringsformidling.	

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Bemærkninger til kapitel 1

Bestemmelserne i kapitel 1 gennemfører artikel 1 og 2 i Europaparlamentet og Rådets direktiv 2002/92/EF af 9. december 2002 om forsikringsformidling (direktiv om forsikringsformidling). Bestemmelserne indeholder angivelse af lovforslagets anvendelsesområde. Ligeledes defineres, hvad der forstås ved erhvervsmæssig forsikringsformidling, og det defineres, hvilke typer af virksomheder, der udøver forskellige former for forsikringsformidling. Endelig an-

gives, hvilke former for forsikringsformidling loven ikke finder anvendelse på.

Til § 1

Bestemmelsen gennemfører artikel 1 i direktiv om forsikringsformidling og er en delvis videreførelse af bestemmelserne i den gældende lov om forsikringsformidling. I *stk. 1* foreslås, at lovforslaget finder anvendelse på erhvervsmæssig formidling af forsikringer og det defineres, hvad der forstås ved erhvervsmæssig formidling af forsikringer. Udgangspunktet

for definitionen har været at gengive artikel 2, nr. 3, 1. afsnit i direktiv om forsikringsformidling.

I modsætning til den gældende lov om forsikringsformidling er de foreslåede betingelser alternativer. Det indebærer, at det er tilstrækkeligt for at være omfattet af definitionen, at formidleren foretager én af de beskrevne handlinger. Bestemmelsen skal ses i sammenhæng med de undtagelser fra lovens anvendelsesområde, som foreslås i § 3.

Når det i definitionen slås fast, at aktiviteten skal bestå i at «forelægge, foreslå eller udføre det indledende arbejde med indgåelse af forsikringsaftaler eller at indgå sådanne aftaler» ligger der heri, at aktiviteten forudsætter, at der fra formidlerens side udøves en aktiv handling.

Som eksempel på en aktiv handling kan nævnes den aktivitet, der består i f.eks. at indhente alternative tilbud på forsikringer, og forsikringsformidleren på basis af disse alternative forsikringstilbud rådgiver kunden om de forskellige tilbud.

En virksomhedsudøver, der som led i den pågældendes hovedvirksomhed på erhvervmæssigt grundlag foretager en gennemgang af kundens forsikringsbehov og rådgiver kunden om arten af den forsikringsdækning, kunden bør etablere, er således omfattet af definitionen i § 1. Dette gælder, uanset at virksomhedsudøveren overlader det til kunden selv at indhente tilbud fra et eller flere forsikringsselskaber på den anbefalede forsikringsdækning og uanset, at sådanne virksomhedsudøvere historisk set har anvendt andre virksomhedsbetegnelser end forsikringsmægler som f. eks. forsikringsrevisor. Sådanne såkaldte forsikringsrevisorerers rådgivning sker ikke som led i anden erhvervsvirksomhed, men er typisk den pågældendes hovedvirksomhed og falder derfor ikke under undtagelsen i lovforslagets § 3, stk. 1, nr. 2, om den lejlighedsvis forsikringsrådgivning i forbindelse med et erhverv. Til forskel herfra falder de statsautoriserede og registrerede revisionsvirksomheders lejlighedsvis rådgivning om forsikringsforhold under undtagelsen i lovforslagets § 3, stk. 1, nr. 2, om den lejlighedsvis forsikringsrådgivning i forbindelse med et erhverv.

Hvis aktiviteten derimod alene går ud på at knytte en kontakt mellem en kunde og et forsikringsselskab, og hvor der ikke i forbindelse med denne kontakt foretages nogen rådgivning om en forsikringsaftale, er denne aktivitet omfattet af undtagelsen i lovforslagets § 3, stk. 1, nr. 3, hvortil der henvises.

Der kan være situationer, hvor det kan være vanskeligt at vurdere, om der er tale om en kontaktskabende aktivitet, som falder ind under § 3 eller om aktiviteten

må anses for at være af en sådan karakter, at den falder ind under § 1.

Som et eksempel kan nævnes den personkreds, der er registrerede i Erhvervs- og Selskabsstyrelsen, dvs. ejendomsmæglere og visse advokater, der tillige virker som ejendomsformidlere. Hvis denne gruppe på eget initiativ indhenter forskellige tilbud på ejendomsforsikringer og rådgiver kunden på basis af de indhentede tilbud, vil de være omfattet af § 1, og dermed enten af § 2, nr. 1, såfremt der ikke er indgået særlige aftaler med bestemte forsikringsselskaber eller af § 2, nr. 3 eller § 2, nr. 4, såfremt formidlingen netop sker i medfør af særlige aftaler med et eller flere forsikringsselskaber eller forsikringsagentvirksomheder.

Der kan imidlertid også være tale om, at disse ejendomsformidlere som led i en almindelig hushandel for at opfylde lovgivningens krav alene indhenter det forsikringstilbud, som køber skal have forelagt. Om denne situation henvises til bemærkningerne til § 3, stk. 1, nr. 3.

Også automobil- og knallertforhandlere kan have forskellige roller, når de i tilknytning til salg af et køretøj har påtaget sig at formidle en forsikring. Hvis de påtager sig en mere aktiv indsats end blot at fremsende det lovpligtige forsikringsbevis til Centralregisteret for Motorkøretøjer eller tilbud om kaskoforsikringer til kunden, er de omfattet af § 1. Såfremt denne gruppe derimod ikke foretager en aktiv indsats, falder aktiviteten ind under undtagelsen i § 3, stk. 1, nr. 3, hvortil der henvises.

Definitionen i stk. 1 omfatter også den virksomhed, der efterfølgende ydes af en forsikringsformidler i form af administration af de indgåede forsikringsaftaler, herunder også bistand ved opgørelse af erstatningskrav ved indtrufne skader.

Ved at foreskrive at forsikringsformidlingen skal ske på »et erhvervmæssigt grundlag« og »mod vederlag« fastslås, at der specifikt ved levering af formidlingsydelsen skal være tilstræbt en økonomisk fordel for forsikringsformidleren. En kommunes rent lejlighedsvis formidling af forsikringer, jf. lov om patientforsikring, eller den rent private hjælp til forsikringsformidling foretages ikke på erhvervmæssigt grundlag, idet der normalt ikke betales vederlag herfor. Ligeledes omfattes en virksomheds risk-managementmedarbejdere, der på virksomhedens vegne vurderer virksomhedens behov for forsikringsdækning og indhenter tilbud herpå, heller ikke af begrebet erhvervmæssig forsikringsformidling.

Efter den gældende lov om forsikringsformidling kan forsikringsmæglervirksomhed kun udøves i enkeltmandsvirksomhed, i interessentskab eller i anparts- eller aktieselskabsform.

I *stk. 3* foreslås, at forsikringsformidlingsvirksomhed, der falder under § 2, nr. 1-4, kan udøves i de opregnede virksomhedsformer. Forslaget indebærer en udvidelse af de virksomhedsformer, hvori der kan udøves forsikringsmæglervirksomhed. Baggrunden herfor er, at det vil kunne være til stor hjælp for nyetablerede forsikringsformidlere også at kunne udøve forsikringsformidling i f.eks. kommanditaktieselskab (partnerselskab), jf. aktieselskabslovens § 173. Det foreslås, at forsikringsformidling herudover også kan udøves af kommandititselskaber.

Der stilles derimod ikke krav til i hvilken virksomhedsform, der kan udøves forsikringsdistributørvirksomhed. Disse erhvervsdrivende er bortset fra oplysningsforpligtelserne i lovforslagets § 34 ikke omfattet af lovforslagets regler om registrering.

Til § 2

Bestemmelsen gennemfører artikel 2 i direktiv om forsikringsformidling.

I § 2 defineres forskellige grupper af forsikringsformidlere.

Forsikringsmæglervirksomhed

I *nr. 1* defineres den gruppe udøvere af forsikringsformidling, der tilbyder at indhente tilbud om forsikringsdækning fra flere frit valgte forsikringsselskaber på basis af en objektiv analyse af et så stort antal af de på markedet disponible forsikringsløsninger som muligt, og som ud fra faglige kriterier derefter rådgiver kunden om, hvilken forsikringsløsning, der bedst vil være egnet til at opfylde kundens forsikringsbehov.

Forsikringsformidlere efter denne bestemmelse udøver forsikringsmæglervirksomhed, når der indhentes tilbud om forsikringsdækning af erhvervsdrivende og privatpersoners forsikringsbehov hos et eller flere frit valgte forsikringsselskaber.

En forsikringsmæglervirksomheds opgave består i at gennemgå kundens forsikringsbehov og derefter analysere og vurdere kundens samlede forsikringsbehov med henblik på såvel at kunne forelægge forslag til at mindske kundens forsikringsrisici som at kunne forelægge forslag til en samlet forsikringsløsning, der dækker kundens behov.

Forsikringsmæglervirksomheder er allerede i dag omfattet af lov om forsikringsformidling. Et særkende for denne gruppe forsikringsformidlere er pligten til at indhente tilbud fra konkurrerende forsikringsselskaber uden at være bundet af særlige aftaler med et eller flere forsikringsselskaber om udelukkende at formidle disse selskabers produkter.

I forhold til definitionen af forsikringsmæglervirksomhed i den nuværende lov om forsikringsformidling foreslås der i bestemmelsen udvidelser af forsikringsmæglerens aktivitetsskæb.

Under definitionen af forsikringsmæglervirksomhed foreslås den aktivitet omfattet, hvor forsikringsmæglervirksomheden ikke har konkrete formidlingsaftaler med bestemte forsikringsselskaber, men hvor det i praksis viser sig, at der rent faktisk alene placeres forsikringsløsninger i bestemte forsikringsselskaber. I denne situation vil forsikringsmæglervirksomheden ikke altid være i stand til at kunne tilbyde sin kunde at få opfyldt dennes forsikringsbehov i det for kunden mest optimale forsikringsselskab.

Efter direktiv om forsikringsformidling artikel 12, stk. 1, litra e, vil en forsikringsmæglervirksomhed kunne udøve begge former for virksomhed, såfremt forholdet oplyses over for kunden, senest samtidig med at en forsikringsaftale indgås, jf. lovforslagets § 13, stk. 1, nr. 3, og § 15, og bemærkningerne hertil.

Genforsikringsmæglervirksomhed

Genforsikringsmæglervirksomhed har ikke hidtil været omfattet af lov om forsikringsformidling, men foreslås omfattet som led i gennemførelsen af direktiv om forsikringsformidling artikel 1, stk. 1, og artikel 2, jf. § 26.

Betegnelsen genforsikringsmæglervirksomhed benyttes, når en forsikringsformidler på vegne af et forsikringsselskab indhenter tilbud på afdækning af forsikringsselskabets eget behov for at videregive en del af den overtagne forsikringsrisiko.

I *nr. 2* defineres genforsikringsmæglervirksomhed som den aktivitet, der udøves af virksomheder, der har til opgave at afsøge markedet for genforsikring af en del af de direkte tegnende forsikringsselskabers egen risiko over for forsikringsselskabets kunder. En genforsikringsmæglervirksomhed virker ikke i det almindelige kundesegment. En genforsikringsmæglervirksomhed har alene forsikringsselskaber som kunder. Genforsikringsmæglervirksomheder foreslås omfattet af de samme regler om forudgående tilladelse fra Finanstilsynet og om indsendelse af løbende indberetninger til Finanstilsynet, som gælder for forsikringsmæglervirksomhed efter nr. 1, jf. lovforslagets § 26, stk. 1. Som det gælder for forsikringsmæglervirksomhed efter nr. 1, har en genforsikringsmæglervirksomhed ikke truffet bindende aftaler om placering af genforsikringsløsninger med bestemte forsikringsselskaber.

Forsikringsagentvirksomhed

Forsikringsagentvirksomhed har ikke hidtil været reguleret af lov om forsikringsformidling, men foreslås omfattet som led i gennemførelsen af direktiv om forsikringsformidling artikel 1, stk. 1 og artikel 2.

I nr. 3 defineres den gruppe virksomheder, der forestår erhvervs-mæssig formidling af forsikringer fra et eller flere bestemte forsikringsselskaber. Forudsætningen for at falde under denne kategori er, at virksomhederne har en aftale med et eller flere forsikringsselskaber om udelukkende at formidle disse forsikringsselskabers produkter. Der er typisk tale om, at forsikringsformidlingen ikke er virksomhedens hovederhverv, men foretages i tilknytning til hovederhvervet. Det kan være samarbejde inden for en finansiel koncern, hvorefter et penge- eller realkreditinstitut, finansieringsinstitut eller en ejendomsmægler er forpligtet til at formidle koncernforsikringsselskabets produkter til koncernens kunder.

Det kan også være en finansiel virksomhed uden for koncern eller andre erhvervsdrivende, f.eks. en detailhandler eller en forsikringsmæglervirksomhed, der har indgået aftale om formidling af et eller flere bestemte forsikringsselskabers forsikringer, for detailhandleres vedkommende i tillæg til det solgte hovedprodukt.

Betegnelsen »forsikringsagent« er valgt for at tydeliggøre virksomhedens tætte tilknytningsforhold til et eller flere forsikringsselskaber.

Om forsikringsmæglervirksomheders adgang til at udøve forsikringsagentvirksomhed henvises til lovforslagets § 12 og bemærkningerne hertil.

Underagentvirksomhed

I nr. 4 defineres en underagentvirksomhed som en erhvervsdrivende, der efter aftale med en forsikringsagentvirksomhed formidler forsikringsprodukter, som forsikringsagentvirksomheden har påtaget sig at formidle for et eller flere bestemte forsikringsselskaber. Det kan f. eks. være en byggesagkyndig, der i tilknytning til sit hovederhverv formidler ejerskifteforsikringer for en forsikringsagentvirksomhed.

Underagentvirksomheder har ikke hidtil været reguleret af lov om forsikringsformidling, men foreslås omfattet som led i gennemførelsen af direktiv om forsikringsformidling artikel 1, stk. 1 og artikel 2.

Betegnelsen »underagent« er valgt for at tydeliggøre virksomhedens tætte tilknytningsforhold til en eller flere forsikringsagentvirksomheder, jf. nr. 3.

Forsikringsdistributørvirksomhed

I nr. 5 er en forsikringsdistributørvirksomhed defineret som en erhvervsdrivende, der formidler forsikringsprodukter i tilknytning til den erhvervsdrivendes hovedprodukt. Det foreslås, at der ikke stilles krav om registrering af disse erhvervsdrivende, fordi de forsikringsprodukter, der formidles, ikke er omfattet af direktiv om forsikringsformidling. Disse erhvervsdrivende foreslås omfattet af undtagelsen i lovforslagets § 3, stk. 2. Uagtet at formidling af disse forsikringsprodukter undtages fra direktivets anvendelsesområde efter artikel 1, stk. 2, er det ud fra et forbrugerbeskyttelseshensyn fundet rimeligt at opretholde reglerne i den gældende lov om forsikringsformidling om, at denne gruppe erhvervsdrivende er underlagt den særlige oplysningsforpligtelse over for kunden, som er gældende i medfør af § 31 i lov om forsikringsformidling, jf. bemærkningerne til lovforslagets § 3, stk. 3, og kapitel 8. Denne oplysningsforpligtelse foreslås videreført i lovforslagets § 34.

Til § 3

I direktiv om forsikringsformidling er der i artikel 1, stk. 2, og artikel 2, stk. 3 og 4, opregnet en række undtagelsesbestemmelser fra direktivets anvendelsesområde. Disse undtagelser er samlet i lovforslagets § 3.

Det foreslås i *stk. 1, nr. 1*, at den forsikringsformidling, der udøves af forsikringsselskaber og genforsikringsselskaber og af disse selskabers ansatte, ikke er omfattet af loven. Dette følger af artikel 2, stk. 3 og 4, i direktiv om forsikringsformidling.

Det foreslås i *stk. 1, nr. 2*, at undtage de virksomheder, der lejlighedsvis rådgiver om forsikringsforhold, og hvor forsikringsrådgivningen udøves i forbindelse med anden erhvervsvirksomhed. Det er en betingelse, at formålet med rådgivningen ikke aktivt er at bistå kunden med at indgå eller opfylde en forsikringsaftale. Der henvises til artikel 2, stk. 3, tredje afsnit i direktiv om forsikringsformidling og til direktivets 12, indledende betragtning, som bl.a. anfører, at »anvendelsesområdet ikke bør omfatte personer inden for andre erhverv, f.eks. skatteekspert og revisorer, som rådgiver om forsikringsdækning lejlighedsvis i forbindelse med udøvelse af denne anden erhvervsvirksomhed.«.

Samme betragtning gælder også den virksomhed, der udøves af advokater, og af sælgers ejendomsmægler, når der lejlighedsvist gives køber rådgivning om forsikringsforhold. Det er ofte tilfældet, at en advokat som led i varetagelsen af sin klients interesser også rådgiver om forsikringsforhold. Vedrørende den gruppe af advokater, der virker som registrerede ejen-

domsformidlere, henvises til bemærkningerne til lovforslagets § 1 og § 3, stk. 1, nr. 3.

Det foreslås i *stk. 1, nr. 3*, at lovforslaget ikke finder anvendelse, når en virksomhed, herunder en forening, formidler generel information om forsikringsprodukter eller blot skaber kontakt til forsikringselskaber, når formålet med formidlingen ikke er at forelægge, foreslå eller udføre det indledende arbejde i forbindelse med indgåelse af en forsikringsaftale.

Som eksempel på et område, der omfattes af denne undtagelsesbestemmelse, kan nævnes formidling af ansvarsforsikring for motorkøretøjer. Både for knallertkøretøjer og motorkøretøjer stiller færdselsloven krav om, at disse motorkøretøjer skal være ansvarsforsikret, når de forlader forhandleren. Sælgere af motorkøretøjer anses ikke at forelægge, foreslå eller udføre det indledende arbejde i forbindelse med indgåelse af en forsikringsaftale, hvis sælgeren af motorkøretøjer er i besiddelse af forsikringsbegæring fra et eller flere forsikringselskaber og alene videresender det loypligtige forsikringsbevis til Centralregisteret for Motorkøretøjer, således at motorkøretøjet kan indregistreres. I disse tilfælde er der snarere tale om udførelse af en nødvendig servicefunktion over for køber. Den nærmere forhandling af forsikringens omfang og pris sker direkte mellem køber og det pågældende forsikringselskab. Det samme gælder for sælgere af knallertkøretøjer, der udfører samme servicefunktioner over for købere som bilforhandlerne. De anførte betragtninger vil endvidere også kunne gælde, hvor forhandleren formidler en kaskoforsikring i tilknytning til ansvarsforsikringen, såfremt der fra forhandlerens side ikke udøves en særlig aktiv indsats. Her efterkommes blot købers ønske om fremsendelse af en samlet forsikringsbegæring. Der henvises til bemærkningerne til lovforslagets § 1.

Som et andet eksempel kan nævnes, at hvis en sælger vil være fri for ansvar i forbindelse med afståelse af fast ejendom, er det i følge lov om forbrugerbeskyttelse ved erhvervelse af fast ejendom m.v. et vilkår, at sælgeren fremlægger tilbud på en ejerskifteforsikring over for køber. Det er en normal opgave for ejendomsformidleren at fremskaffe denne forsikring på sælgers vegne. Hvis ejendomsformidleren i forbindelse med hushandlen alene fremlægger denne forsikring for køber og lader det være op til køber, om denne forsikring skal tegnes, er denne virksomhed undtaget fra lovens område, idet der alene fremlægges information om forsikringen. Hvis ejendomsformidleren, som sælgers repræsentant eller advokaten som købers rådgiver, tager initiativ til at indhente tilbud på alternative forsik-

ringer, og der i den forbindelse foretages rådgivning om de forskellige tilbud, er forholdet omfattet af § 1.

Om ejendomsformidlerens bistand i sidstnævnte tilfælde er omfattet af § 2, nr. 1 eller nr. 3-4, afhænger af den konkrete situation, og om virksomhedens aktivitet beror på aftaler med et eller flere bestemte forsikringselskaber eller forsikringsagentvirksomheder.

Såfremt købers advokat eller sælgers ejendomsmægler har indgået aftaler med et eller flere forsikringselskaber om fremlæggelse af forsikringstilbud, vil advokaten eller ejendomsmægleren være omfattet af § 2, nr. 3, om forsikringsagentvirksomhed.

Såfremt det derimod er køber, der på eget initiativ fremskaffer alternative forsikringstilbud til gennemsyn og vurdering af købers advokat eller sælgers ejendomsmægler, vil et sådant forhold ikke være omfattet af begrebet forsikringsformidling efter § 1. Tilfældet falder ind under den almindelige lejlighedsvis rådgivning, som ydes til en kunde som led i advokatens eller ejendomsmæglerens hovedvirksomhed.

Samme situation kan foreligge ved formidling af ejendomsforsikring.

I andre erhverv er der ligeledes tradition for i tilknytning til levering af virksomhedens hovedydelse samtidig at formidle information til kunden om forsikringsforhold. Dette gælder f.eks. i rederierhvervet, hvor det er almindeligt, at der i forbindelse med udbud af skibstransport samtidig formidles information om vareforsikringstegning på den måde, at afskiberen kan foretage forsikringsdækningen direkte med forsikringselskabet via rederiet, men uden at rederiet bistår afskiberen med at forelægge, foreslå, indgå eller udføre det indledende arbejde i forbindelse med forsikringsaftalens indgåelse, ud over den aktivitet, der dels består i generelt at informere om forsikringsmuligheden og dels består i – om ønsket af afskiberen – at videresende begæringen om forsikringstegning. Sådant aktivitet vil ligeledes være omfattet af lovforslagets undtagelsesbestemmelse i § 3, stk. 1, nr. 3.

I de beskrevne situationer vil det typisk være tilfældet, at den pågældende erhvervsdrivende ikke oppebærer et særskilt honorar fra forsikringselskabet for denne serviceydelse, ud over hvad der kan henregnes til den rene dækning af den erhvervsdrivendes omkostninger ved levering af serviceydelsen. Derved opfylder handlingen heller ikke betingelsen om, at den aktive formidlingsydelse skal ske på »et erhvervmæssigt grundlag«.

Som yderligere eksempler på aktiviteter, som omfattes af undtagelsesbestemmelsen, kan nævnes de tilfælde, hvor fagforbund, sportsklubber eller andre foreninger har indgået aftale med et forsikringselskab

F. t. l. om forsikringsformidling

om, at medlemmer kan opnå medlemsfordele ved at tegne en forsikring i dette forsikringsselskab. Det er en betingelse, at formålet ikke er at bistå kunden med at indgå eller forelægge, foreslå eller udføre det indledende arbejde i forbindelse med indgåelse af en forsikringsaftale, men at der alene er tale om, at en forening stiller information om tegning af forsikring til rådighed for medlemmerne, således at medlemmet selv skal henvende sig til forsikringsselskabet. Foreningens eller fagforbundets aktiviteter kan blandt andet bestå i at lade forsikringsselskabet annoncere i medlemsbladet, i at foreningen fremsender information eller policer til medlemmer og i opkrævning af præmie sammen med medlemskontingent samt i udlevering af begæringer. Sidstnævnte tilfælde må betegnes som rene servicefunktioner. Det er uden betydning, om foreningen modtager et administrationshonorar eller andet vederlag fra forsikringsselskabet for informationsmateriale udlevering til medlemmet.

Endvidere omfatter undtagelsesreglen i stk. 1, nr. 3, de situationer, hvor der i en erhvervsdrivendes forretningslokale eller på den erhvervsdrivendes hjemmeside er lagt brochuremateriale for et eller flere bestemte forsikringsselskabers produkter. Som eksempel kan nævnes, at der på apoteker ligger brochuremateriale for forskellige forsikringsselskabers produkter. Undtaget er også den rene henvisning til et forsikringsselskab fra f.eks. et call-center, der er uafhængigt af forsikringsselskabet. Endvidere kan peges på tilfælde, hvor f.eks. en ejendomsmægler har mulighed for at arrangere et møde mellem sælger/køber af fast ejendom og et forsikringsselskab samt tilfælde, hvor f.eks. en klub henviser til en bestemt assurandør i nærmiljøet. I disse situationer er der tale om kontaktskabende virksomhed, der ikke går ud på at bistå kunden med at indgå eller forelægge, foreslå eller udføre det indledende arbejde i forbindelse med indgåelse af en forsikringsaftale.

I *stk. 1, nr. 4*, foreslås i overensstemmelse med direktiv om forsikringsformidling artikel 2, stk. 3, 3. led, og direktivets 12. indledende betragtning, at lovforslaget ikke finder anvendelse på den aktivitet, der består i at foretage erhvervs-mæssig administration af et forsikringsselskabs skadestilfælde, taksation eller skadesafregning eller anden lignende outsourcing fra forsikringsselskaber, f.eks. en aftale med et forsikringsselskab om besigtigelse af den ejendom, der muligvis skal forsikres af selskabet. Formålet i disse tilfælde er ikke at bistå kunden med at indgå eller forelægge, foreslå eller udføre det indledende arbejde i forbindelse med indgåelse af en forsikringsaftale.

I direktiv om forsikringsformidling artikel 1, stk. 2 litra a – f, opregnes en række andre undtagelser til anvendelsesområdet, som foreslås gennemført i *stk. 2*.

Baggrunden for disse undtagelser er, at udbud af disse forsikringsaftaler sker som et accessorium til den erhvervsdrivendes hovedvirksomhed. Bestemmelserne er kumulative og skal alle være opfyldt for, at forsikringsformidlingen kan undtages fra lovforslagets anvendelsesområde. Der er ikke i direktivet om forsikringsformidling angivet nogen mulighed for at kunne fravige enkelte af disse betingelser.

Stk. 2, nr. 1 og 4, skal ses i sammenhæng. Det er en forudsætning for at være omfattet af undtagelsesbestemmelsen, at den erhvervsdrivende ikke udøver forsikringsformidling som hovederhverv, og at der formidles forsikringsprodukter, der af natur er mindre komplicerede. Derfor er det tilstrækkeligt for at formidle disse forsikringsprodukter, at den erhvervsdrivende alene har en viden om det forsikringsprodukt, der formidles. Som eksempel kan nævnes, at både rejsebureauer og detailhandlen i dag formidler de såkaldte tillægssforsikringer, hvor de erhvervsdrivende i tilknytning til salg af en rejse eller til salg af hårde hvidevarer sælger en forsikring, der dækker afbestilling af rejsen på grund af sygdom eller en forsikring, der dækker fejl i produktet.

I *stk. 2, nr. 2* foreslås, at undtagelsen ikke finder anvendelse, hvis den erhvervsdrivende formidler en livsforsikringsaftale. Baggrunden for denne undtagelse er, at livsforsikring traditionelt anses for at være et kompliceret produkt, hvor kunden i forbindelse med tegning af en sådan forsikring har behov for kyndig vejledning, som forudsætter en speciel viden hos forsikringsformidleren.

I *stk. 2, nr. 3* foreslås, at undtagelsen ikke finder anvendelse, hvis den erhvervsdrivende formidler en forsikring med ansvarsdækning. Baggrunden for denne undtagelse er, at en ansvarsforsikring dækker det ansvar, en person eller virksomhed pådrager sig over for en skadelidte tredjemand, og som den pågældende ellers selv måtte dække ved brug af egne midler. Der er tale om alle former for ansvarsforsikringer. Vedrørende særligt de lovpligtige ansvars- og kaskoforsikringer på motor- og knallertkøretøjer samt ejerskifteforsikringer henvises til bemærkningerne til lovforslagets § 1, stk. 1, og § 3, stk. 1, nr. 3.

I medfør af *stk. 2, nr. 5* foreslås, at formidling af forsikringsprodukter, der formidles af detailhandlen og rejsebranchen, undtages. Der tænkes på de såkaldte tillægssforsikringer, der formidles af detailhandlen og dækker risikoen for tab, beskadigelse eller driftsfejl ved det produkt, der købes, jf. *stk. 2, nr. 5, litra a. I*

stk. 2, nr. 5, litra b undtages de forsikringer, der sælges af rejsebranchen i tilknytning til en rejse. Forsikringen dækker tab eller beskadigelse af bagage og andre risici i tilknytning til rejsen bestilt hos den pågældende leverandør, f.eks. en afbestillingsforsikring. Det bemærkes, at forsikringen efter stk. 2, nr. 5, litra b må indeholde livs- eller ansvarsforsikringsdækning, når blot denne dækning er accessorisk i forhold til hoveddækningen.

Stk. 2, nr. 1-5 skal sammenholdes med forslaget i stk. 2, nr. 6 om begrænsningen af præmiesummens størrelse og stk. 2, nr. 7 om forsikringsperiodens længde.

I *stk. 2, nr. 6* foreslås, at det for alle forsikringsaftaler omfattet af stk. 2 gælder, at præmiebeløbet på forsikringen ikke må overstige 500 euro, samt at forsikringsaftalens løbetid inklusiv forlængelser ikke må overstige 5 år, jf. stk. 2, nr. 7.

Kravet om, at præmiebeløbet ikke må overstige 500 euro eller forsikringsaftalens løbetid inklusiv forlængelser ikke må overstige fem år kan indebære, at f. eks. detailhandlen eller rejsebureauer, såfremt der sælges forsikringer, der ikke overholder disse betingelser, bliver omfattet af lovens anvendelsesområde.

Uagtet at erhvervsdrivende, der formidler forsikringsprodukter efter stk. 2 ikke er omfattet af lovforslagets anvendelsesområde, foreslås det dog i *stk. 3* i lighed med, hvad der gælder efter den gældende lov om forsikringsformidling, at disse erhvervsdrivende omfattes af den i lovforslagets § 34 angivne informationspligt over for kunden, således at kunden modtager en relevant information om det forsikringsprodukt, der tilbydes af den erhvervsdrivende.

Bemærkninger til kapitel 2

Bestemmelserne i dette kapitel viderefører delvist de gældende regler i lov om forsikringsformidling om tilladelse og registrering af en forsikringsmæglervirksomhed og af en person, der ansøger om tilladelse som ansat forsikringsmægler. Tilladelse til at udøve forsikringsmæglervirksomhed kan gives til at udøve skadesforsikringsmægling eller livsforsikringsmægling eller begge dele.

Ved det foreslåede kapitel gennemføres artikel 3 og 4 i direktiv om forsikringsformidling. En virksomhed kan få tilladelse til at udøve forsikringsmæglervirksomhed under forudsætning af, at den eller de for forsikringsformidlingen ansvarlige personer i virksomheden besidder en vis generel viden om forsikringsformidling samt opfylder reglerne om egnethed og hæderlighed. Det er endvidere en betingelse for tilladelse,

at der i virksomheden er ansat en eller flere personer med tilladelse som forsikringsmægler.

Til § 4

Det foreslås i *stk. 1 og 2*, at virksomheder og personer, der ønsker at udøve forsikringsmæglervirksomhed, skal ansøge Finanstilsynet om tilladelse.

Vedrørende begrebet »forsikringsmæglervirksomhed« henvises til definitionen i § 2, nr. 1 og bemærkningerne hertil.

Det sikres ved tilladelsesproceduren, at forsikringsmæglererhvervet alene udøves af virksomheder og ansatte personer, der over for Finanstilsynet kan dokumentere at leve op til de krav, der stilles om bl.a. egnethed, hæderlighed, uddannelse, uafhængighed og ansvarsforsikring, jf. bemærkningerne til lovforslagets §§ 5-9, § 17 og § 20.

Kravet om tilladelse betyder ikke, at enhver, som er ansat i en forsikringsmæglervirksomhed, skal have tilladelse af Finanstilsynet. Kravet om tilladelse gælder f.eks. ikke for kontorpersonale som sekretærer, receptionister og lignende eller øvrige personer, der med henblik på at erhverve den praktiske uddannelse som forsikringsmægler (forsikringsmæglerassistenter) arbejder i en forsikringsmæglervirksomhed.

Til § 5

Bestemmelsen gennemfører artikel 3 og 4 i direktiv om forsikringsformidling. Den foreslåede bestemmelse angiver bl.a. de betingelser, som en virksomhed skal opfylde for at få tilladelse til at udøve forsikringsmæglervirksomhed. Tilladelse skal gives, når betingelserne er opfyldt. Betingelserne gælder ikke kun ved stiftelsen, men også i den fortsatte drift, jf. lovforslagets § 22, hvorefter Finanstilsynet kan inddrage tilladelsen, hvis betingelserne for at opnå tilladelse ikke længere er opfyldt.

I *stk. 1, nr. 1*, foreslås videreført, at medlemmerne af bestyrelse og direktion skal opfylde kravene om egnethed og hæderlighed, jf. bemærkningerne til lovforslagets § 8. Søges der om tilladelse til at udøve forsikringsmæglervirksomhed i f. eks. et interessentskab, er det interessenterne, der skal kunne opfylde kravene til egnethed og hæderlighed. Såfremt en eller alle interessenter er juridiske personer vil kravene om egnethed og hæderlighed blive stillet til ledelsen i den juridiske person. Til dokumentation for at personkredsen omfattet af nr. 1 og 2 opfylder kravet til hæderlighed, skal der som efter den gældende lov om forsikringsformidling afleveres en straffeattest, jf. bemærkningerne til lovforslagets § 8.

I *stk. 1, nr. 2*, foreslås som noget nyt, at også den eller de for forsikringsformidlingen ansvarlige personer i virksomheden skal opfylde kravene til egnethed og hæderlighed og besidde en generel viden om forsikringsformidling. Det er krav, der følger af artikel 3, stk. 1, i direktiv om forsikringsformidling.

De for forsikringsformidlingen ansvarlige personer i virksomheden behøver ikke være direktions- eller bestyrelsesmedlemmer, men kan være den eller de personer, der f. eks. er ansvarlige for salgs- eller markedsføringsfunktioner i virksomheden. I en personligt drevet enkeltmandsvirksomhed eller i et interessentskab vil det typisk være indehaveren og en eller flere af interessenterne, der vil blive registreringspligtige efter bestemmelsen.

Bestemmelsen skal ses i sammenhæng med lovforslagets § 9, stk. 1, om, at Finanstilsynet fastsætter de krav til den generelle viden om forsikringsformidling, der stilles til denne personkreds.

I *stk. 1, nr. 3*, foreslås videreført et krav om, at virksomheden skal være dækket af en erhvervsansvarsforsikring, jf. bemærkningerne til lovforslagets § 20 om ansvarsforsikring.

I *stk. 1, nr. 4*, skal virksomheden kunne dokumentere, at der ansættes personer som forsikringsmæglere, der opfylder de krav til praktisk og faglig kundskab inden for livs- og eller skadesforsikringsmægling, der fastsættes af Finanstilsynet.

Det er efter stk. 1, nr. 4, en betingelse for virksomhedens tilladelse, at der i virksomheden er ansat personer med tilladelse fra Finanstilsynet som ansatte forsikringsmæglere, jf. lovforslagets § 7.

Der er efter lovforslaget intet til hinder for, at f.eks. et bestyrelsesmedlem eller en direktør samtidig kan opnå tilladelse til som ansat i virksomheden at udøve forsikringsmægling. Det forudsætter, at den pågældende i øvrigt kan opfylde betingelserne for en sådan tilladelse efter § 7, og at der ikke i den øvrige lovgivning er regler til hinder herfor.

Stk. 2, 1. pkt., foreslår at videreføre bestemmelsen om, at der til Finanstilsynet skal gives de nødvendige oplysninger herunder indsendes en straffeattest til brug for vurderingen af, om betingelserne for at få en tilladelse er opfyldt.

I *stk. 2, nr. 1*, foreslås, at virksomheden skal angive arten af den forsikringsmæglervirksomhed, som ønskes udøvet. Virksomheden kan få tilladelse til at udøve formidling af enten skades- eller livsforsikringsprodukter eller begge dele.

Som det fremgår af lovforslagets § 1, stk. 3, kan forsikringsmæglervirksomhed udøves i forskellige virksomhedsformer. Det foreslås derfor også i *stk. 2,*

nr. 1, at virksomheden skal oplyse hvilken selskabsform, der ønskes benyttet til at udøve forsikringsmæglervirksomhed.

Efter direktiv om forsikringsformidling artikel 6 har medlemsstaterne mulighed for at kræve oplysning fra hjemlandets myndigheder om, hvilke forsikringsformidlere der ønsker at drive grænseoverskridende forsikringsformidling. Derfor er det i *stk. 2, nr. 2*, foreslået, at en forsikringsmæglervirksomhed skal oplyse, i hvilke medlemsstater inden for Den Europæiske Union eller lande, som Fællesskabet har indgået aftale med på det finansielle område, der ønskes udøvet virksomhed.

Der foreslås nye krav i *stk. 2, nr. 3 og 4*, om, at forsikringsmæglervirksomheden skal give oplysning om virksomhedens kapitalejere samt om virksomhedens egen andel af ét eller flere forsikringsselskabers kapital. Efter den gældende lov om forsikringsformidling må et forsikringsselskab ikke eje eller råde over en større andel end 10 procent af kapitalen eller tilsvarende stemmerettigheder i et forsikringsmæglerselskab, idet det var antagelsen, at en større kapitalmæssig andel ville bringe lovens krav om, at en forsikringsmæglervirksomhed skal være uafhængig af enhver forsikringsselskabsinteresse, i fare. Efter direktiv om forsikringsformidling artikel 12, stk. 1, stilles der imidlertid ikke tilsvarende krav til forsikringsmæglervirksomheders kapitalmæssige uafhængighed af forsikringsselskabsinteresser. Det er efter direktiv om forsikringsformidling vigtigere, at kunden er vidende om en sådan kapitalmæssig interesse og kan tage hensyn hertil ved beslutninger om indgåelse af en forsikringsaftale. Det kræves i stedet efter lovforslagets § 13, stk. 1, nr. 4 og 5, at virksomheden senest samtidig med indgåelsen af en forsikringsaftale som minimum skal give kunden oplysning om den kapital og/eller stemmerettigheder, forsikringsmæglervirksomheden og et givet forsikringsselskab måtte råde over hos hinanden, jf. de nærmere regler om oplysningspligt i lovforslagets § 13, der gennemfører direktivets krav herom.

Til § 6

Bestemmelsen gennemfører artikel 3 og 4 i direktiv om forsikringsformidling. I bestemmelsen foreslås at videreføre de betingelser, der skal være opfyldt for, at en person kan få tilladelse til at udøve forsikringsmæglervirksomhed i enkeltmandsvirksomhed. Som efter § 5 skal tilladelse gives, når ansøger opfylder betingelserne ved påbegyndelse af virksomheden, og tilladelsen bevares, så længe de stillede betingelser opfyldes under den fortsatte drift, jf. lovforslagets § 22.

For så vidt angår det foreslåede krav i *stk. 1, nr. 1*, henvises til bemærkningerne til lovforslagets § 8, stk. 2.

Det foreslås som en direkte følge af artikel 4, stk. 1, i direktiv om forsikringsformidling, at videreføre et krav i *stk. 1, nr. 2*, om, at en forsikringsmægler skal kunne dokumentere at have bestået en teoretisk uddannelse og besidde praktisk kunnen om forsikringsmæglervirksomhed. Der henvises til bemærkningerne til lovforslagets § 9, stk. 2 og § 9, stk. 3 for så vidt angår udenlandske uddannelser.

I *stk. 1, nr. 3*, foreslås at videreføre et krav om, at forsikringsmægleren skal have tegnet en ansvarsforsikring. Der henvises til lovforslagets § 20 om ansvarsforsikring og bemærkningerne hertil.

Da det set i lyset af den hurtige produktudvikling samt internationalisering som udgangspunkt kan være vanskeligt for en enkelt person at opretholde et højt kompetenceniveau inden for såvel livsforsikringsmæglerområdet som skadesforsikringsmæglerområdet, foreslås i *stk. 2, nr. 1*, at videreføre et krav om, at personen i sin ansøgning skal angive, hvorvidt den pågældende agter at udøve formidling enten af livs- eller skadesforsikringsprodukter eller begge dele. Kravene til den pågældendes teoretiske og praktiske uddannelse vil tage udgangspunkt i, hvilken type forsikringsmægling der ansøges om tilladelse til, jf. lovforslagets § 9, stk. 2.

For så vidt angår det foreslåede krav i *stk. 2, nr. 2*, om, at forsikringsmægleren skal oplyse, i hvilke medlemsstater inden for Den Europæiske Union eller lande, som Fællesskabet har indgået aftale med på det finansielle område, der ønskes udøvet virksomhed, henvises til bemærkningerne til lovforslagets § 5, stk. 2, nr. 2, om det tilsvarende krav for andre virksomheder.

For så vidt angår det foreslåede krav i *stk. 2, nr. 3*, om, at forsikringsmægleren skal oplyse om andelen af ét eller flere forsikringsselskabers kapital og navnene herpå, henvises til bemærkningerne til lovforslagets § 5, stk. 2, nr. 4, om det tilsvarende krav for andre virksomheder.

Som i lovforslagets § 5 og § 7 foreslås i *stk. 2, 1. pkt.*, at videreføre bestemmelsen om, at der til Finanstilsynet skal gives de nødvendige oplysninger, herunder indsendes en straffeattest for at Finanstilsynet kan vurdere, om betingelserne for en tilladelse er opfyldt.

Til § 7

Bestemmelsen gennemfører artikel 3 og 4 i direktiv om forsikringsformidling. Bestemmelsen viderefører den gældende regel om, at en forsikringsmægler, der ansættes i en forsikringsmæglervirksomhed, har krav

på en tilladelse fra Finanstilsynet, når betingelserne er opfyldt, og at tilladelsen bevares, så længe den pågældende opfylder betingelserne for at opnå en tilladelse.

For så vidt angår de foreslåede betingelser i *stk. 1*, henvises til bemærkningerne til lovforslagets § 8, stk. 2 og § 9, stk. 2. Det følger heraf, at den ansatte forsikringsmægler ikke skal tegne en selvstændig ansvarsforsikring, men skal være omfattet af forsikringsmæglervirksomhedens ansvarsforsikring.

Såfremt en ansat forsikringsmægler, der har tilladelse efter § 7, ønsker at påbegynde selvstændig forsikringsmægling i enkeltmandsvirksomhed efter § 6, skal der til brug for en tilladelse hertil, indsendes dokumentation for, at betingelserne i § 6, stk. 1, nr. 3, og stk. 2, nr. 2 og 3, er opfyldt.

I *stk. 2, 1. pkt.*, foreslås som i lovforslagets § 5 og § 6 at der til Finanstilsynet skal indsendes de oplysninger, der skønnes nødvendige til brug for behandlingen af ansøgningen, herunder en straffeattest.

Til § 8

Den foreslåede bestemmelse gennemfører artikel 4, stk. 2, i direktiv om forsikringsformidling og er en delvis videreførelse af kravene i den gældende lov om forsikringsformidling om, at ledelsen skal opfylde visse krav om egnethed og hæderlighed. Finanstilsynet kan nægte tilladelse, hvis det skønnes, at f.eks. et medlem af bestyrelsen eller direktionen ikke har fyldestgørende erfaring til at udøve hvervet eller stillingen som henholdsvis bestyrelsesmedlem eller direktør, eller i øvrigt er omfattet af én af de i § 8, stk. 2, beskrevne situationer. Til opfyldelse af regelsættet om hæderlighed og egnethed skal medlemmer af bestyrelsen og direktionen og de ansvarlige for forsikringsformidlingen, når de indtræder i forsikringsmæglervirksomheden, afgive oplysninger til Finanstilsynet, herunder indsende en straffeattest. De afgivne oplysninger indgår i Finanstilsynets bedømmelse af, om vedkommende er egnet og hæderlig i den finansielle lovgivnings forstand. Der kan henvises til, hvad der fremgår af Finanstilsynets Vejledning om krav i den finansielle lovgivning til direktørers, bestyrelsesmedlemmers og aktionærers egnethed og hæderlighed, der findes på Finanstilsynets hjemmeside.

Efter *stk. 1* foreslås at videreføre kravet om, at en forsikringsmæglervirksomhed skal ledes af personer, der har en fyldestgørende erfaring. Dette påses, når bestyrelsesmedlemmet eller direktøren tiltræder hvervet eller stillingen ved at kræve, at den pågældende indsender oplysninger herom til Finanstilsynet.

I *stk. 2, nr. 1*, foreslås at videreføre det gældende krav om, at medlemmerne af bestyrelse, direktion el-

ler den eller de for forsikringsmæglingen ansvarlige personer i virksomheden eller en forsikringsmægler ikke må være dømt for overtrædelse af straffeloven eller anden lovgivning på det finansielle område. Dette påses, når bestyrelsesmedlemmet eller direktøren tiltræder hvervet eller stillingen ved at kræve, at den pågældende indsender en straffeattest til Finanstilsynet. I overvejelserne vil indgå, om det udviste forhold begrundet en nærliggende fare for efterfølgende misbrug af hvervet eller stillingen, eller den pågældende har handlet på en så retsstridig og uetisk måde, at der er grundlag for at antage, at den pågældende ikke vil varetage hvervet eller stillingen på betryggende vis. Det er således ikke enhver overtrædelse af straffe- og særlovgivningen, der vil føre til en reaktion fra Finanstilsynets side. Allerede i dag har bestyrelsesmedlemmer og direktører pligt til at indberette, hvis de er dømt for overtrædelse af straffelovens § 171 om dokumentfalsk, straffelovens §§ 276- 290 om formueforbrydelser eller kapitel 10 i lov om værdipapirhandel om misbrug af intern viden og kursmanipulation. Dette fremgår af Finanstilsynets Vejledning om krav i den finansielle lovgivning til direktørers, bestyrelsesmedlemmers og aktionærers egnethed og hæderlighed. Der er alene tale om en videreførelse af hidtidig administrativ praksis, dog således at overtrædelse af al lovgivning af relevans for den finansielle sektor tages i betragtning. Det strafbare forhold skal være fastslået ved dom eller ved, at der er accepteret et bødeforelæg, jf. retsplejelovens § 931. Er det strafbare forhold pådømt i udlandet, vil dette ligeledes kunne begrunde Finanstilsynets indgriben.

I *stk. 2, nr. 2*, foreslås at videreføre kravet om, at et ledelsesmedlem eller en forsikringsmægler, der har anmeldt betalingsstandsning, er under konkurs, har indgivet begæring om gældssanering, eller for hvem der er indledt forhandlinger om tvangsakkord, ikke kan bestride hvervet eller stillingen i en forsikringsmæglervirksomhed.

I *stk. 2, nr. 3*, foreslås videreført, at et ledelsesmedlem eller forsikringsmægler, der har udvist en sådan adfærd, at der er grund til at antage, at den pågældende ikke vil varetage hvervet eller stillingen på forsvarlig måde, ikke kan bestride hvervet eller stillingen i forsikringsmæglervirksomheden. Anvendelsen af bestemmelsen forudsætter, at Finanstilsynet har en viden om, at den pågældende i sin tidligere virksomhed har opført sig på en sådan måde, at der er en risiko for, at hvervet eller stillingen ikke vil blive varetaget på betryggende vis. Der tænkes eksempelvis på situationer, hvor det er åbenbart, at ledelsesmæssige svigt, manglende overholdelse af påbud fra en offentlig

myndighed eller grovere misbrugssituation har været årsag til problemer i de virksomheder, som den pågældende har deltaget i ledelsen af. Endvidere kan en viden om, at den pågældende i gentagne tilfælde har været en del af ledelsen i virksomheder, der er gået konkurs, uden at der dog er afsagt dom for overtrædelse af straffeloven, indebære, at Finanstilsynet hverken finder den pågældende egnet eller hæderlig i den finansielle lovgivnings forstand. Hvis et medlem af ledelsen gentagne gange har handlet uredeligt, f. eks. ved at undlade at efterleve krav om administrativ praksis og regnskabspraksis eller ved undladelser af at iværksætte fyldestgørende kontrolprocedurer eller i tilfælde, hvor forsømmelser, dumdristighed eller passivitet har skadet den finansielle virksomhed eller forsikringsmæglervirksomheden, vil Finanstilsynet kunne meddele, at den pågældende ikke opfylder de fastsatte krav til et medlem af ledelsen.

Såfremt en eller flere af de nævnte situationer i § 8 er til stede, kan tilladelse ikke opnås efter bestemmelserne i lovforslagets §§ 5-7. Indtræder de pågældende situationer under virksomhedens løbende drift, kan Finanstilsynet inddrage virksomhedens tilladelse, jf. lovforslagets § 22 og bemærkningerne hertil.

I *stk. 3* foreslås præciseret, at Finanstilsynet kan kræve de nødvendige oplysninger af den omfattede personkreds.

Til § 9

I *stk. 1* foreslås som følge af direktiv om forsikringsformidling artikel 4 stk. 1, at en eller flere personer i en forsikringsmæglervirksomhed skal opfylde de krav til den generelle viden om forsikringsformidling, som Finanstilsynet fastsætter i medfør af bestemmelsen.

Det foreslås at en virksomhed kan opnå tilladelse fra Finanstilsynet selvom den eller de personer i ledelsen, der er ansvarlige for forsikringsformidlingen ikke besidder en specifik viden om forsikringsformidling. Det foreslås som tilstrækkeligt, at denne personkreds besidder en generel viden om forsikringsformidling.

I *stk. 2* foreslås det at videreføre kravet i den gældende lov om forsikringsformidling om, at en person, der ønsker tilladelse til at udøve forsikringsmægling, skal opfylde de nærmere regler, Finanstilsynet fastsætter til en forsikringsmæglers teoretiske uddannelse og praktiske kunnen.

Reglerne herom er fastsat i bekendtgørelse nr. 777 af 2. september 2003 om den praktiske og teoretiske uddannelse til forsikringsmægler (uddannelsesbekendtgørelsen), der er udstedt med hjemmel i § 3, stk. 4, i den gældende lov om forsikringsformidling.

Denne bekendtgørelse foreslås videreført i medfør af overgangsbestemmelsen i lovforslagets § 54, stk. 2.

Den teoretiske uddannelse består af tre »fagplaner« inden for henholdsvis jura, forsikringsteknik og forsikringsmæglermetode og afsluttes med en samlet eksamen. Den praktiske uddannelse består af to års ansættelse på heltid i en forsikringsmæglervirksomhed eller i et forsikringsselskab med arbejdsopgaver, der kan antages at give praktisk kendskab til forsikringsmæglervirksomhed eller ved anden beskæftigelse at have opnået tilsvarende praktisk kunnen.

Lov om vurdering af udenlandske uddannelseskvalifikationer m.v., jf. lovbekendtgørelse nr. 74 af 24. januar 2003, fastsætter i § 2 a, stk. 1, nr. 1, at den kompetente myndighed, der træffer afgørelse om adgang til udøvelse af lovbestemte erhverv i tilfælde, hvor ansøger fremlægger bevis for udenlandske uddannelseskvalifikationer, skal forelægge disse erhvervede kvalifikationer for Center for Vurdering af Udenlandske Uddannelser. Det foreslås i *stk. 3*, at Finanstilsynet indhenter en udtalelse fra centret, når der modtages ansøgninger fra personer, der fremlægger bevis for udenlandske kompetencer til erstatning eller supplerende af den i medfør af *stk. 2* krævede uddannelse. Den kompetente myndighed skal lægge centrets vurdering af, om de uddannelsesmæssige betingelser for udøvelsen af erhvervet er opfyldt af ansøger, til grund ved behandlingen af ansøgningen.

I uddannelsesbekendtgørelsen er det præciseret, at uddannelsesinstitutionen, der træffer beslutning om, hvorvidt en persons udenlandske uddannelseskvalifikationer kan træde i stedet for fagområder eller delkompetencer i den fastlagte uddannelse, kan anmode Center for Vurdering af Udenlandske Uddannelser om en vejledende udtalelse. Forelæggelsen for centret kræver samtykke fra ansøger.

Som noget nyt foreslås i *stk. 4* at bemyndige Finanstilsynet til at kunne undtage fra de fastsatte krav til generel viden om forsikringsformidling efter *stk. 1*, f. eks. hvis den pågældende har andre kompetencer, som f. eks. generel viden om virksomhedsledelse og økonomi.

Stk. 4 viderefører endvidere den gældende mulighed for, at Finanstilsynet kan undtage fra de fastsatte krav til uddannelse. En person kan få tilladelse, såfremt den pågældende har en anden teoretisk og praktisk uddannelse, der bedømmes at kunne ligestilles med de krav, der i medfør af *stk. 2* er fastsat. Finanstilsynets mulighed for at give tilladelse til personer skal ske efter en konkret bedømmelse af personens samlede forhold. Ved afgørelsen vil Finanstilsynet bl.a. lægge vægt på, om personen vil kunne varetage

sit hverv over for kunden på betryggende vis. I vurderingen vil blandt andet indgå, om ansøgeren ved langvarig ansættelse i flere forskellige forsikringsselskaber og forsikringsmæglervirksomheder eller i andre virksomheder, hvor ansøgeren har arbejdet med forsikring, har haft arbejdsopgaver, som ligger tæt op ad de arbejdsopgaver, som en forsikringsmægler varetager. Ansøgeren skal således have beskæftiget sig med direkte kundebetjening. Der vil desuden blive lagt vægt på, om ansøgeren har en uddannelsesmæssig baggrund, som har givet denne en tilstrækkelig forsikringsmæssig viden og indsigt. I uddannelsen som eksamineret erhvervsassurandør ligger eksempelvis en del moduler, som er fælles med modulerne på en egentlig uddannelse som forsikringsmægler, og denne uddannelse kan derfor i det konkrete tilfælde give grundlag for dispensation, hvis de øvrige forudsætninger er opfyldt.

Der kan også være tale om dispensation, hvis personen har en anden teoretisk og praktisk uddannelse, som modsvarer de krav, der stilles til forsikringsmægleres uddannelse. Det kunne være en advokat eller revisor, som ønsker tilladelse til at udøve forsikringsmæglervirksomhed, og som kan dokumentere, at den pågældende gennem praktisk erfaring og relevant efteruddannelse må antages at være på et uddannelsesniveau, der kan sidestilles med det, der kræves efter forsikringsmægleruddannelsen.

Til § 10

Bestemmelsen gennemfører artikel 3 i direktiv om forsikringsformidling. Forslaget udvider den gruppe af personer, der skal registreres og udvider samtidig arten af de oplysninger, der skal registreres om den enkelte virksomhed.

I *stk. 1* foreslås, at når Finanstilsynet har meddelt en virksomhed tilladelse til at udøve forsikringsmæglervirksomhed og en eller flere ansatte forsikringsmæglere i virksomheden tilladelse, registreres den pågældende virksomhed samt den eller de ansatte forsikringsmæglere i Finanstilsynets register over forsikringsformidlere. Registeret er offentligt tilgængeligt. Under den gældende ordning har Finanstilsynet og Erhvervs- og Selskabsstyrelsen koordineret registreringen således, at Finanstilsynet fører et offentligt Forsikringsmæglerregister, der er tilgængeligt på Finanstilsynets hjemmeside.

Dette register foreslås videreført og udvidet til Finanstilsynets register over forsikringsformidlere, dvs. med registrering blandt andet af genforsikringsmæglervirksomheder og deres ansatte forsikringsmæglere. Via en portal på Finanstilsynets hjemmeside vil der

desuden være adgang til det af det enkelte forsikrings-selskab førte register over de forsikringsagentvirksomheder, der er indgået forsikringsformidlingsaftaler med, jf. bemærkningerne til lovforslagets § 27. Endvidere vil det af Finanstilsynets register over forsikringsformidlere fremgå, hvilke underagentvirksomheder, der formidler forsikringer ifølge aftale med en forsikringsagentvirksomhed, jf. bemærkningerne til lovforslagets § 36.

Af *stk. 2* følger det, at Erhvervs- og Selskabsstyrelsen ikke må registrere en forsikringsmæglervirksomhed, der udøver virksomhed i de angivne virksomhedsformer, før Finanstilsynets tilladelse til forsikringsmæglervirksomheden foreligger. Det foreslås derfor, at Finanstilsynet underretter Erhvervs- og Selskabsstyrelsen, når tilladelse til sådanne virksomheder gives, således at Erhvervs- og Selskabsstyrelsens registrering kan ske umiddelbart efter, at Finanstilsynets tilladelse foreligger. Erhvervs- og Selskabsstyrelsen påser om virksomheden i øvrigt opfylder de selskabsretlige betingelser for registrering, dvs. om de almindelige regler i selskabslovgivningen om mindstekapital og vedtægter mm. er overholdt. Sådanne virksomheder kan først påbegynde virksomhed efter registrering hos Erhvervs- og Selskabsstyrelsen.

Til § 11

Bestemmelsen i *stk. 1* viderefører reguleringen i den gældende lov om forsikringsformidling, der foreskriver, at forsikringsmæglervirksomheder og personer, der har fået Finanstilsynets tilladelse til at udøve forsikringsmægling, skal benytte betegnelsen »forsikringsmægler« i navnet. Dette indebærer, at andre betegnelser som »registreret«, »statsautoriseret« eller »godkendt« ikke må tilføjes navnet.

Da det ikke er udelukket, at en person, der har Finanstilsynets tilladelse til at udøve forsikringsmæglervirksomhed i enkeltmandsvirksomhed eller som ansat forsikringsmægler, kan udøve anden erhvervsvirksomhed, foreslås, at en sådan person alene skal benytte betegnelsen forsikringsmægler, når personen virker som forsikringsmægler.

I *stk. 2* foreslås, at forsikringsmæglererhvervet har eneret til at benytte betegnelsen »forsikringsmægler«.

Stk. 3 regulerer forholdet til filialer af udenlandske forsikringsmæglervirksomheder samt personer, der i hjemlandet udøver forsikringsmægling. Bestemmelsen giver som udgangspunkt disse grupper mulighed for at anvende samme navn, som virksomheden eller personen benytter i hjemlandet. Aktieselskabslovens § 153, *stk. 5*, kræver, at en filial i sit navn skal optage selskabets navn med tilføjelse af ordet filial. Herved

tydeliggøres tilhørsforholdet til den udenlandske forsikringsmæglervirksomhed.

Til § 12

Direktiv om forsikringsformidling er ikke til hinder for, at forsikringsmæglervirksomheder kan udøve anden virksomhed end forsikringsmæglervirksomhed. Det foreslås derfor angivet i *stk. 1*, at såfremt en forsikringsmæglervirksomhed udøver andre aktiviteter end forsikringsmæglervirksomhed, skal denne anden aktivitet udøves i en anden virksomhed og at det af navnet på denne virksomhed skal fremgå hvilken aktivitet, der udøves.

Der er ikke herved taget stilling til, om denne anden virksomhed kræver tilladelse fra Finanstilsynet eller anden offentlig myndighed.

Hvis forsikringsmæglervirksomheden f. eks. agter at udøve genforsikringsmæglervirksomhed, er en tilladelse fra Finanstilsynet nødvendig efter lovforslagets kapitel 5. Genforsikringsmæglervirksomhed kan fortsat udøves i samme virksomhed som den hidtidige forsikringsmæglervirksomhed.

En forsikringsmæglervirksomhed kan mod vederlag indgå aftale med en anden forsikringsmæglervirksomhed om at henvise til denne anden forsikringsmæglervirksomhed f.eks. inden for forsikringsløsninger, hvor forsikringsmæglervirksomheden ikke selv har kompetence. Forsikringsmæglervirksomheden skaber kontakt til en anden forsikringsmæglervirksomhed. En sådan henvisning kræver ikke særlig tilladelse fra Finanstilsynet. Det forudsættes, at der ud over denne henvisning aktivt udøves egentlig forsikringsmægling i virksomheden, jf. bemærkningerne til lovforslagets § 22, *stk. 1*, nr. 5 og 6, om inddragelse af tilladelsen, hvis der ikke udøves egentlig forsikringsmæglervirksomhed i en vis periode.

Såkaldt accessorisk virksomhed til forsikringsmæglervirksomhed, hvor forsikringsmæglervirksomheden udnytter en erhvervet ekspertise på tilgrænsende områder til f.eks. at anbefale eller udvikle skadeforebyggende aktiviteter, udarbejde risikoprofiler, særlige riskmanagementanalyser, skadeopgørelser og -reguleringer samt katastrofesimuleringer kan som efter den gældende lov om forsikringsformidling fortsat udøves af en forsikringsmæglervirksomhed uden at der stilles krav om særlig tilladelse fra Finanstilsynet eller om at aktiviteten udskilles i en særskilt virksomhed. Om en aktivitet har en sådan karakter at den skal udøves i en anden virksomhed, afhænger af en konkret vurdering. Der vil her blive lagt vægt på, i hvilken grad aktiviteten skønnes at falde uden for definitionen

af forsikringsmæglervirksomhed og virksomhed, der er accessorisk hertil.

Når en forsikringsmæglervirksomhed udøver forsikringsagentvirksomhed, jf. lovforslagets § 2, nr. 3, foreslås det, at forsikringsmæglervirksomheden i disse situationer skal udføre disse aktiviteter i en anden virksomhed og over for offentligheden skal anvende en anden betegnelse, der ikke kan forveksles med forsikringsmæglervirksomhedens navn og betegnelse. Herved bliver det tydeligt for kunden, hvilken aktivitet der i det konkrete tilfælde udøves.

En forsikringsmæglervirksomhed udøver f. eks. forsikringsagentvirksomhed, når der indgås aftale med et forsikringsselskab om at sælge dette forsikringsselskabs forsikringsprodukt, der kan være et rent standardprodukt eller et af forsikringsmæglervirksomheden særligt udviklet forsikringsprodukt eller særlige sundhedskoncepter tilknyttet blandt andet alternative behandlere, som forsikringsselskabet derefter har valgt at tilbyde kunderne.

Denne virksomhed skal udøves i anden virksomhed og vil være omfattet af reglerne om forsikringsagentvirksomhed i lovforslagets kapitel 6.

I stk. 2 og 3 foreslås at pålægge forsikringsmæglervirksomheden at underrette Finanstilsynet, såfremt der påbegyndes aktivitet som forsikringsagent- eller underagentvirksomhed. Finanstilsynets tilsyn med forsikringsmæglervirksomhederne omfatter alle de aktiviteter, der omfattes af lovforslagets bestemmelser. Dette tilsyn vil ikke kunne udøves uden den foreslåede underretningspligt.

Bemærkninger til kapitel 3

Det foreslåede kapitel angiver, hvilke oplysninger, en forsikringsmæglervirksomhed skal videregive til kunden inden og senest samtidig med indgåelsen af en forsikringsaftale. Lovforslagets §§ 13, 14, stk. 1, og 15 er nye i forhold til den gældende lov om forsikringsformidling. Bestemmelserne foreslås til gennemførelse af direktiv om forsikringsformidling artikel 12 og 13.

Samtidig foreslås det at videreføre de gældende regler i lov om forsikringsformidling om blandt andet forbud mod at modtage provision ved offentligt udbud, jf. § 14, stk. 3, om forsikringsmæglervirksomhedens tavshedspligt efter § 18 og pligt til at overholde god forsikringsmægleretik efter § 19 samt reglerne om forsikringsmæglervirksomhedens løbende indberetningsforpligtelser over for Finanstilsynet efter §§ 12 og 21.

Til § 13

I det foreslåede stk. 1 angives de oplysninger, som forsikringsmæglervirksomheden skal give til kunden, inden forsikringsaftalen indgås og som følger af artikel 12, stk. 1 og 2 i direktiv om forsikringsformidling.

Efter nr. 1 og 2 skal forsikringsmæglervirksomheden identificere sig over for kunden og herunder oplyse, hvor forsikringsmæglervirksomheden er registreret, og hvorledes kunden kan kontrollere, at forsikringsmæglervirksomheden rent faktisk er registreret. Registreringen er et bevis på, at forsikringsmæglervirksomheden og de ansatte forsikringsmæglere besidder den fornødne uddannelse og viden om de forsikringsprodukter, der formidles, og at såvel forsikringsmæglervirksomhedens ledelse som de ansatte forsikringsmæglere opfylder lovens krav om egnethed og hæderlighed, jf. bemærkningerne til lovforslagets §§ 5-8.

I nr. 3 foreslås, at forsikringsmæglervirksomheden skal oplyse kunden, om der ydes en uvildig rådgivning om forsikringsbehov og præsentation af de på markedet disponible forsikringsløsninger. Dette forslag skal ses i sammenhæng med lovforslagets § 15 og bemærkningerne hertil.

Efter nr. 4 og 5 pålægges forsikringsmæglervirksomheden uopfordret at redegøre for de kapitalinteresser, forsikringsmæglervirksomheden måtte have i forsikringsselskaber, såfremt denne kapitalinteresse overstiger 10 pct. Der henvises til bemærkningerne til lovforslagets § 5, stk. 2, nr. 3 og 4, om den nærmere baggrund for bestemmelsen. Efter direktiv om forsikringsformidling er der ikke nogen begrænsning på størrelsen af de kapitalandele, der må besiddes henholdsvis af en forsikringsmæglervirksomhed i et forsikringsselskab eller vice versa. Der er derimod foreskrevet en pligt for forsikringsmæglervirksomheden til at oplyse kunden om eventuelle gensidige kapitalinteresser for dermed at give kunden mulighed for at tage disse forhold i betragtning ved afgørelsen af, om et bestemt forsikringsaftale skal indgås gennem den konkrete forsikringsmæglervirksomhed.

Kunden er hermed gjort opmærksom på, at det ikke kan udelukkes, at der kan opstå interessekonflikter i forbindelse med forsikringsmæglervirksomhedens forslag til løsning af kundens forsikringsbehov, og at kunden dermed ikke kan påregne en objektiv analyse af de på markedet disponible forsikringsprodukter. Der henvises i denne forbindelse også til lovforslagets § 15 og bemærkningerne hertil.

Efter nr. 6 skal forsikringsmæglervirksomheden angive, om der findes udenretslige klageprocedurer.

De i nr. 1-6 nævnte oplysninger kan gives ved henvisning til de almindelige forretningsbetingelser, hvor oplysningerne skal fremgå.

Til § 14

Bestemmelsen er ny og foreslås til gennemførelse af artikel 12, stk. 3 i direktiv om forsikringsformidling. I stk. 1 foreslås, at en forsikringsmæglervirksomhed har en særlig pligt til som kundens uvildige rådgiver at sikre, at den bedst mulige afdækning af kundens forsikringsbehov sker ud fra en grundig analyse af kundens forhold, og at den endelige anbefaling af forsikringsløsning begrundes og afpasses efter forsikringsløsningens kompleksitet. Det vil f.eks. kunne kræve en mere dybdegående rådgivning og begrundelse for anbefaling af en kompliceret livsforsikringsaftale end for valg af et standardiseret skadesforsikringsprodukt.

Den foreslåede udformning af bestemmelsen i stk. 2 er i overensstemmelse med de gældende regler for ejendomsformidlers oplysningsforpligtelser i relation til modtagelse af provision eller andet vederlag, jf. lov bekendtgørelse nr. 691 af 2. juli 2003 om om sætning af fast ejendom. Disse regler er fastsat med henblik på at sikre gennemsigtighed for forbrugerne.

Bestemmelsen er en lempelse i forhold til den gældende lov om forsikringsformidling § 13, stk. 3, hvorefter forsikringsmæglervirksomheden uopfordret skal oplyse kunden om størrelsen af en provision eller andet vederlag. Baggrunden for denne lempelse skyldes, at der efter direktiv om forsikringsformidling gælder andre uafhængighedskrav.

Begrebet provision er ikke et entydigt begreb. Af lønning af en forsikringsmæglervirksomhed kan ske både i form af engangsprovision og som en løbende ydelse fra forsikringsselskabet, så længe forsikringsforholdet løber. En honorering af forsikringsmæglervirksomheden behøver ikke blot at være baseret på formidlingen af det enkelte forsikringsprodukt i form af en vis procentsats eller et på forhånd fastsat beløb, men kan også være knyttet sammen med andre kriterier. F.eks. vil mængden af afsatte produkter formidlet henover året kunne påvirke procentsatsen, udløse en bonus eller lignende. Dette vil bevirke, at den oplysning, der gives til den enkelte kunde, ikke altid kan være udtryk for den endelige økonomiske fordel, der tilfalder forsikringsmæglervirksomheden.

I stk. 3 foreslås at videreføre den gældende bestemmelse i lov om forsikringsformidling, hvorefter en forsikringsmæglervirksomhed ikke må modtage provision fra de tilbudsgivende forsikringsselskaber, når den potentielle forsikringstager er en offentlig myn-

dighed, der i henhold til tjenesteydelsesdirektivet skal foretage udbud af opgaven som enten offentligt, begrænset eller udbud efter forhandling, jf. bekendtgørelse nr. 789 af 9. november 1998 om fremgangsmåderne ved offentlige indkøb af tjenesteydelser i Den Europæiske Union, der som bilag indeholder en sammenskrivning af Rådets direktiv 92/50/EØF af 11. juni 1992 og Europaparlamentets og Rådets direktiv 97/52/EØF af 13. oktober 1997 (tjenesteydelsesdirektivet). Det præciseres, at forbuddet mod at modtage provision gælder ved alle former for offentligt udbud.

Forbuddet i stk. 3 mod at modtage provision i forbindelse med offentlige udbud gælder såvel i udbudssituationen som for den efterfølgende servicering af den offentlige myndigheds forsikringsforhold over for forsikringsselskabet.

Til § 15

Bestemmelsen er ny og gennemfører artikel 12, stk. 1, i direktiv om forsikringsformidling.

I bestemmelsen foreslås, at en forsikringsmæglervirksomhed, der ikke må indgå forpligtende aftaler om forsikringsformidling til bestemte forsikringsselskaber, men hvor det i praksis viser sig at kundernes forsikringsløsninger placeres i bestemte forsikringsselskaber, skal oplyse kunden herom og om, at kunden kan få oplyst navnene på de forsikringsselskaber, som rent faktisk benyttes. Oplysningsforpligtelsen i et sådant tilfælde supplerer de øvrige oplysningsforpligtelser, en forsikringsmæglervirksomhed er pålagt i lovforslaget og sikrer, at kunden træffer sit valg om forsikringsløsning på et velinformeret grundlag.

Til § 16

Det foreslås, at Finanstilsynet bemyndiges til at udstede nærmere regler om, på hvilken måde de påbudte oplysninger skal gives til kunden. Af artikel 13 i direktiv om forsikringsformidling fremgår, at informationen skal være tydelig, nøjagtig og forståelig for kunden og skal gives til kunden i papirformat eller på andet varigt medium, der er til rådighed og tilgængeligt for kunden og på et officielt sprog i den medlemsstat, hvor forpligtelsen indgås eller ethvert andet sprog, som aftales mellem parterne. Endvidere er der i direktiv om forsikringsformidling angivet mulighed for at fravige kravet om skriftlighed i visse situationer, såfremt kunden anmoder om øjeblikkelig forsikringsdækning eller forsikringsaftalen indgås som telefonsalg.

Finanstilsynet vil ved udstedelse af de nærmere regler tage udgangspunkt i direktivets regelsæt og i den gældende bekendtgørelse nr. 865 af 22. oktober 2002

om forsikringsformidlers informationspligt, der er udstedt med hjemmel i § 31, stk. 5, i den gældende lov om forsikringsformidling. Denne bekendtgørelse foreslås videreført i medfør af lovforslagets overgangsbestemmelse i § 54, stk. 2.

Til § 17

Det foreslås i *stk. 1* at videreføre den gældende bestemmelse i lov om forsikringsformidling, hvorefter forsikringsmæglervirksomheden skal agere som kundens uvildige rådgiver. Dette indebærer, at det er kundens interesser og forhold, som er det afgørende for formidlingens indhold. Dette hensyn har forrang for forsikringsmæglervirksomhedens eventuelle særlige interesser i, hvilke valg kunden træffer.

I *stk. 2* foreslås delvist at videreføre den gældende regel i lov om forsikringsformidling, hvorefter en forsikringsmæglervirksomhed ikke må have sådanne forbindelser med et forsikringsselskab eller dertil knyttede koncernselskaber, der kan antages at bringe forsikringsmæglervirksomhedens uafhængighed af forsikringsselskabsinteresser i fare. Bestemmelsen tager samtidig højde for, at der efter direktiv om forsikringsformidling ikke kan stilles krav om kapitalmæssig uafhængighed af et forsikringsselskab, når blot kunden oplyses om denne kapitalinteresse, inden en forsikringsaftale indgås. Afhængighed af et bestemt forsikringsselskab vil f. eks. kunne opstå, såfremt forsikringsmæglervirksomheden er afhængig af forsikringsteknisk vejledning og bistand fra enkelte forsikringsselskaber eller lader forsikringsselskaber installere edb-anlæg eller andet teknisk udstyr.

Når en forsikringsmæglervirksomhed efter direktiv om forsikringsformidling har adgang til at udøve flere samtidige aktiviteter som forsikringsmægler – og forsikringsagentvirksomhed, er det forudsat, at oplysning om, i hvilken egenskab virksomheden handler, tydeligt oplyses over for kunden, inden kunden beslutter sig, jf. bemærkningerne til lovforslagets §§ 12 og 34.

Det er ikke tilladt, at en forsikringsmæglervirksomhed i praksis alene virker som forsikringsagentvirksomhed ved at indgå aftaler med bestemte forsikringsselskaber om formidling af disse forsikringsselskabers produkter. I sådanne tilfælde vil Finanstilsynet inddrage forsikringsmæglervirksomhedens tilladelse efter lovforslagets § 22, stk. 1, nr. 6, og virksomheden vil herefter alene være omfattet af kapitel 6 om forsikringsagentvirksomheder.

I *stk. 3* foreslås at videreføre det gældende forbud i lov om forsikringsformidling mod, at en ansat forsikringsmægler samtidig kan være ansat i et forsikringsselskab eller have andre forbindelser til forsikrings-

selskaber, der er egnet til at skabe tvivl om den pågældendes uafhængighed af forsikringsselskabsinteresser. En opgave som taksator i et forsikringsselskab eller ansættelse i brancheforeningen Forsikring & Pension anses for udelukket. Derimod vil det ikke umiddelbart bringe uafhængigheden i fare, såfremt en forsikringsmægler i nogle særlige tilfælde har fået underskriftsfuldmagt fra et eller flere forsikringsselskaber uden samtidig at være forpligtet til kun at formidle forsikringer hertil.

Til § 18

Det foreslås at videreføre den gældende regel i lov om forsikringsformidling, der fastsætter, at en forsikringsmæglervirksomhed og dennes personale ikke uberettiget må videregive eller udnytte fortrolige oplysninger, som forsikringsmæglervirksomheden opnår kendskab til i forbindelse med varetagelsen af hvervet. Bestemmelsen skal sammenholdes med de gældende videregivelsesregler i lov om finansiel virksomhed, der regulerer betingelserne for, hvilke oplysninger en finansiel virksomhed kan videregive.

Til § 19

Det foreslås at videreføre den gældende regel i lov om forsikringsformidling om, at en forsikringsmæglervirksomhed skal varetage sit hverv i overensstemmelse med god forsikringsmæglerskik. Herved forstås, at forsikringsmæglervirksomheden skal baseres på et professionelt markedskendskab og alene tage udgangspunkt i en varetagelse af kundens interesser. Bestemmelsen er udtryk for en retlig standard, hvis indhold nødvendigvis vil være underkastet en løbende udvikling i retning af yderligere krav, der vil blive stillet til varetagelse af forbrugerbeskyttelsen.

Efter *stk. 2* er kompetencen til at fastsætte regler om god forsikringsmæglerskik henlagt til økonomi- og erhvervsministeren. Denne kompetence blev ved lov nr. 428 af 6. juni 2002 om ændring af lov om finansiel virksomhed overført fra Finanstilsynet til økonomi- og erhvervsministeren. Økonomi- og erhvervsministeren har med hjemmel i § 12, stk. 2, i den gældende lov om forsikringsformidling udstedt bekendtgørelse nr. 651 af 7. juli 2003 om god forsikringsmæglerskik. Denne bekendtgørelse foreslås videreført i medfør af lovforslagets overgangsbestemmelse i § 54, stk. 2.

Til § 20

Bestemmelsen gennemfører artikel § 4, stk. 3 og 4 i direktiv om forsikringsformidling. Den gældende bestemmelse i lov om forsikringsformidling foreslås videreført i stk. 1. En forsikringsmæglervirksomhed

skal være forsikret mod ethvert økonomisk krav, som kan blive rejst imod den som følge af forsikringsformidlingen. Som noget nyt foreslås denne erhvervsansvarsforsikring udvidet til at dække forsikringsmæglervirksomhedens aktiviteter i de medlemsstater inden for Den Europæiske Union eller lande, som Fællesskabet har indgået aftale med på det finansielle område.

En forsikringsmæglervirksomhed skal have tegnet en erhvervsansvarsforsikring eller anden tilsvarende garanti mod erstatningsansvar for pligtforsømmelse på mindst 1 million euro pr. skadetilfælde og på sammenlagt 1.5 million euro for alle skadetilfælde i løbet af et år.

Den gældende bekendtgørelse nr. 479 af 18. juni 2002 om forsikringsmægleres ansvarsforsikring, sikkerhedsstillelse og behandling af betroede midler, der er udstedt med hjemmel i § 18, stk. 4, i den gældende lov om forsikringsformidling, foreslås videreført i medfør af lovforslagets overgangsbestemmelse i § 54, stk. 2. Bekendtgørelsen vil dog blive revideret i overensstemmelse med direktivets regelsæt på dette område. Ændringer vil f.eks. blive foreskrevet med hensyn til at udvide forsikringens dækningsområde til Den Europæiske Union og lande, som Fællesskabet har indgået aftale med på det finansielle område. Endvidere vil der blive foretaget de nødvendige justeringer af forsikringssummerne pr. skadetilfælde og pr. skadesår. Af bemærkningerne til den gældende bestemmelse om ansvarsforsikring er det angivet, at en kunde ikke skal stilles ringere ved at anvende hjælp fra en forsikringsmæglervirksomhed, der ved uagtsomhed påfører kunden et økonomisk tab, end hvis kunden havde entretret direkte med forsikringsselskabet.

Ansvarsforsikringen dækker det formuetab, som forsikringsmæglervirksomheden, herunder de personer, som virksomheden er ansvarlig for, eller den selvstændige forsikringsmægler måtte påføre tredjemand ved uagtsomhed eller undladelse og således ikke tab ved forsætlige handlinger. I sammenhæng med den lovpligtige ansvarsforsikring skal der således ske en beskyttelse af kundens øvrige berettigede krav mod forsikringsmæglervirksomheden, jf. bemærkningerne til stk. 2. Kravet om at en forsikringsmæglervirksomhed skal være dækket af en lovpligtig ansvarsforsikring indebærer, at den ansatte forsikringsmægler omfattes af virksomhedens ansvarsforsikring.

Direktiv om forsikringsformidling angiver i artikel 4, stk. 4, valgfrihed mellem flere måder at sikre kundens midler.

I *stk. 2-4* foreslås at videreføre de gældende regler i lov om forsikringsformidling om forsikringsmægler-

virksomhedens behandling og sikring af betroede midler, der modtages af kunder til overførsel til forsikringsselskabet eller vice versa. Det gældende krav om adskillelse af forsikringsmæglervirksomhedens midler fra kundens midler ved oprettelse af en særlig klientkonto, der er sikret mod uretmæssig råden fra forsikringsmæglervirksomhedens side ved en garanti-forsikring eller garantistillelse fra et pengeinstitut, svarer til én af optionerne i direktiv om forsikringsformidling. Disse regler fremgår af bekendtgørelse nr. 479 af 18. juni 2002 med hjemmel i den gældende myndighedelse, der er tillagt Finanstilsynet og som svarer til *stk. 5*.

Til § 21

I direktiv om forsikringsformidling artikel 4, stk. 5, er det angivet, at tilladelse til at udøve forsikringsformidling forudsætter, at betingelserne for en tilladelse til stadighed er opfyldt.

Til sikring heraf foreslås at videreføre reglen i den gældende lov om forsikringsformidling om forsikringsmæglervirksomhedens løbende indberetningspligter. Det gælder kravet om årligt at indberette forsikringsmæglervirksomhedens indtjening til Finanstilsynet samt indsende revisorerklæring til bevis for til stadighed at opfylde kravet om sikring af betroede midler.

Disse regler er nærmere udmøntet i bekendtgørelse nr. 102 af 17. februar 2003 om forsikringsmægleres årlige indberetninger til Finanstilsynet, som er udstedt med hjemmel i den gældende lov. Denne bekendtgørelse foreslås videreført i medfør af overgangsreglen i lovforslagets § 54, stk. 2. Af bekendtgørelsen fremgår en pligt til årligt at indberette kalenderårets indtjening i form af provision og andre vederlag, der er modtaget fra forsikringsselskaber og andre forsikringsmæglervirksomheder. Da tilsynet med forsikringsmæglervirksomhederne ikke indebærer et særligt solvenstilsyn, er det ikke påkrævet, at der indsendes årsregnskab og revisionsprotokollat til Finanstilsynet.

I forhold til de gældende indberetningspligter foreslås det som noget nyt, at der ikke stilles krav om, at den årlige indberetning af forsikringsmæglerens indtjening skal være forsynet med en statsautoriseret eller registreret revisors underskrift, eller at forsikringsmæglerens forsikringsselskab årligt skal bekræfte, at der er tegnet gyldig ansvarsforsikring. Revisorerklæring er ikke et krav ved virksomhedernes aflevering af den årlige selvangivelse. Da det følger af de regler, Finanstilsynet har fastsat i medfør af den gældende lov om forsikringsformidling § 16, stk. 5, om ansvarsforsikringens omfang og tidsmæssige udstrækning, at en

ansvarsforsikring i forhold til tredjemand kun kan bringes til ophør på anmodning af forsikringsselskabet, og at forsikringsselskabet skal indgive anmodning herom til Finanstilsynet er den årlige erklæring fra forsikringsselskabet derfor ikke længere nødvendig.

Bemærkninger til kapitel 4

Bestemmelserne i kapitel 4 viderefører delvist de gældende regler i lov om forsikringsformidling og angiver, under hvilke betingelser Finanstilsynet skal inddrage en tilladelse, der er givet til en forsikringsmæglervirksomhed. På tilsvarende måde er angivet, hvornår en ansat forsikringsmæglers tilladelse inddrages. Endvidere er det fastsat under hvilke betingelser, denne gruppe kan få tilladelsen tilbage. I lovforslaget angives de begivenheder, der medfører bortfald af en tilladelse, og under hvilke betingelser en ansat forsikringsmægler har adgang til at deponere tilladelsen.

Til § 22

Bestemmelsen gennemfører artikel 3, stk. 3 i direktiv om forsikringsformidling. Bestemmelserne i stk. 1-2 om inddragelse af tilladelsen indebærer, at Finanstilsynet i visse tilfælde skal foretage en vurdering af, om der foreligger en grund til at inddrage en given tilladelse.

Bestemmelsen i *stk. 1, nr. 1*, er en konsekvens af, at der kræves tilladelse for at udøve forsikringsmæglervirksomhed. Det er en konsekvens af inddragelse af tilladelsen efter denne bestemmelse, at de aktiviteter bringes til ophør, som tilladelsen er givet til, jf. lovforslagets § 25.

Bestemmelserne i *stk. 1, nr. 2-6*, er ligeledes en konsekvens af lovforslagets krav om tilladelse. Når en tilladelse er givet, vil der efterfølgende kunne opstå situationer, hvor tilladelsen må inddrages med den følge, at forsikringsmæglervirksomhedens aktiviteter skal ophøre.

Inddragelse af tilladelse kan blive aktuel, når blot en af de i nr. 2-6 nævnte situationer indtræder.

Da der er tale om en sanktion over for den pågældende forsikringsmæglervirksomhed eller ansatte forsikringsmægler, skal mindre fejl og forsømmelser ikke kunne danne grundlag for inddragelse. Inddragelse af tilladelse vil derfor typisk forudsætte, at der har været givet en frist til afhjælpning eller påbegyndelse af virksomhed, og dette ikke er sket.

Efter *stk. 1, nr. 2*, inddrages tilladelsen, hvis en forsikringsmæglervirksomhed ikke har dokumenteret fornøden sikkerhed i form af f.eks. fornyelse af den lovplichtige erhvervsansvarsforsikring, jf. § 20.

Efter *stk. 1, nr. 3*, vil der blive lagt vægt på, om der er tale om grov eller gentagen overtrædelse af lovens regler eller påbud fra Finanstilsynet, f.eks. hvis forsikringsmæglervirksomheden ikke indsender den i § 21 omhandlede årlige indberetning til Finanstilsynet.

Inddragelse af en tilladelse efter *stk. 1, nr. 4*, vil ske på baggrund af de omstændigheder, der er redegjort for under bemærkningerne til lovforslagets §§ 5-6 og § 8.

Bestemmelserne i *stk. 1, nr. 5 og 6*, er nye, men viderefører Finanstilsynets praksis på området og er en konsekvens af kravet om, at der kræves tilladelse for at kunne udøve forsikringsmæglervirksomhed. Når betingelserne for en tilladelse ikke længere opfyldes, kan Finanstilsynet inddrage tilladelsen.

Efter *stk. 2, nr. 1 og 2*, inddrages en ansat forsikringsmæglers tilladelse, når de samme omstændigheder indtræder, som der er redegjort for i *stk. 1, nr. 1 og 3*.

Opfylder den ansatte forsikringsmægler ikke længere betingelserne i § 8, stk. 2, for at opnå en tilladelse, inddrager Finanstilsynet tilladelsen efter *nr. 3*.

Da inddragelse af en tilladelse efter *stk. 1, nr. 3 og stk. 2, nr. 2*, indebærer en betydelig skønudøvelse, er det i *stk. 3* fastsat, at den pågældende virksomhed eller person kan forlange Finanstilsynets afgørelse indbragt for domstolene, og at en sådan indbringelse har opsættende virkning, medmindre retten træffer anden afgørelse.

Væsentlige retssikkerhedsmæssige principper er baggrunden for, at en inddragelse af en forsikringsmæglervirksomheds tilladelse efter *stk. 1, nr. 4*, og *stk. 2, nr. 3*, kun kan ske ved domstolene, når inddragelsen sker på baggrund af et strafbart forhold.

Da det kan være en indgribende sanktion at inddrage en ansat forsikringsmæglers tilladelse, er der i *stk. 5* angivet mulighed for at tidsbegrænse inddragelse af tilladelsen.

I *stk. 5, 2. pkt.*, er angivet betingelserne for på ny at erhverve en tilladelse. En ansat forsikringsmægler har mulighed for at generhverve tilladelsen, såfremt de forhold, der lå til grund for inddragelse af tilladelsen, ikke længere er til stede. En tilladelse efter denne bestemmelse kræver en fornyet ansøgning til Finanstilsynet.

Til § 23

Bestemmelsen gennemfører artikel 4, stk. 2 i direktiv om forsikringsformidling. Bestemmelsen viderefører de gældende bestemmelser i lov om forsikringsformidling og angiver de situationer, hvor en given tilladelse bortfalder på grund af begivenheder, der ind-

træder på et senere tidspunkt. F.eks. bortfalder tilladelsen efter *stk. 1*, når skifteretten har afsagt konkursdekret over forsikringsmæglervirksomheden, når virksomheden er sendt til tvangsopløsning, eller når forsikringsmæglervirksomheden ophører af andre grunde.

Bestemmelsen indebærer ikke, at en tilladelse bortfalder, hvis forsikringsmægleren anmelder betalingsstandsning. Baggrunden herfor er, at et sådant krav vil fratage forsikringsmægleren muligheden for at forbedre sin egen og virksomhedens økonomiske situation.

Tilladelsen bortfalder i medfør af *stk. 2*, når forsikringsmægleren afgår ved døden.

Til § 24

Når en forsikringsmæglervirksomhed ikke længere har en tilladelse, jf. reglerne i §§ 22 eller 23, bortfalder tilladelsen samtidig til de i virksomheden ansatte forsikringsmæglere efter *stk. 1*, medmindre den eller de pågældende over for Finanstilsynet uden unødigt ophold meddeler at have fået ansættelse som forsikringsmægler i anden forsikringsmæglervirksomhed. I så fald registreres denne ændring af den pågældendes ansættelsesforhold. I modsat fald kan den pågældende begære sin tilladelse deponeret indtil videre efter reglen i *stk. 2*.

Efter *stk. 2* præciseres, at en person, der har tilladelse som ansat forsikringsmægler, altid kan deponere sin tilladelse. En deponeret tilladelse kan aktiveres på ny, når betingelserne herfor er opfyldt. Godkendelsen af den pågældendes uddannelse, der blev foretaget på ansøgningstidspunktet, jf. lovforslagets § 7, *stk. 1*, nr. 2 og lagt til grund for tilladelsen, skal ikke undergives fornyet vurdering.

Til § 25

Når en forsikringsmæglervirksomheds tilladelse efter §§ 22 og 23 er inddraget eller bortfaldet, skal forsikringsmæglervirksomheden tage stilling til, om virksomheden skal ophøre, f.eks. ved likvidation eller på anden måde, jf. *stk. 1*. Der stilles ikke specifikke krav til, at forsikringsmæglervirksomheden skal opløses ved likvidation. Men kravet om ophør indebærer, at hvis virksomheden skal fortsætte med andre aktiviteter skal forsikringsmæglervirksomhedens navn ændres, idet virksomheden ikke længere har ret til at benytte betegnelsen »forsikringsmægler«, jf. bemærkningerne til § 11.

Har forsikringsmæglingen været udøvet i virksomhedsform, skal forsikringsmæglervirksomheden tillige ændre formål, idet alene virksomheder med tilladelse

fra Finanstilsynet efter § 4 må udøve forsikringsmæglervirksomhed.

Anden erhvervsvirksomhed må således ikke påbegyndes i en sådan virksomhed, før virksomhedens tidligere formål om forsikringsmæglervirksomhed er ændret, jf. principperne i aktieselskabslovens § 153, *stk. 2* om at, aktieselskabers navn og formål ikke må være egnet til at vildlede om den virksomhed, der udøves.

Efter *stk. 2* slettes forsikringsmæglervirksomhedens registrering i Finanstilsynets register over forsikringsformidlere. Desuden sletter Erhvervs- og Selskabsstyrelsen virksomhedens registrering som forsikringsmæglervirksomhed eller sletter virksomheden af styrelsens register, såfremt virksomheden er endeligt ophørt ved likvidation.

Bemærkninger til kapitel 5

Bestemmelsen i dette kapitel gennemfører artikel 1, *stk. 1* i direktiv om forsikringsformidling, hvorefter også genforsikringsmæglervirksomhed kræver tilladelse og registrering i et offentligt tilgængeligt register.

Til § 26

Bestemmelsen er ny og gennemfører artikel 1, *stk. 1* i direktiv om forsikringsformidling. Den gældende lov om forsikringsformidling har alene reguleret forsikringsmæglervirksomheders formidling af direkte forsikringsaftaler. Direktiv om forsikringsformidling fastlægger, at også forsikringsmæglervirksomheder, der formidler de direkte tegnende forsikringsselskabers behov for genforsikring af den indtegnede forsikringsportefølje, skal undergives en tilladelses- og registreringsprocedure i hjemlandet.

Det foreslås derfor som noget nyt i *stk. 1*, at de samme regler for tilladelse og registrering samt inddragelse eller bortfald af tilladelse anvendes på udøvelse af genforsikringsmæglervirksomhed.

Da genforsikringsmæglervirksomhedernes kunder er de direkte tegnende forsikringsselskaber, er der i direktiv om forsikringsformidling mulighed for at fritage genforsikringsmæglervirksomhederne for at opfylde de samme informationsforpligtelser over for kunden, som er pålagt de forsikringsmæglervirksomheder, der virker i det almindelige kundesegment.

Da der ikke er tale om samme forbrugerbeskyttelses hensyn ved genforsikringsmæglervirksomhed som ved forsikringsmæglervirksomhed, foreslås det, at der i lovforslaget ikke medtages regler om oplysningsforpligtelser over for kunderne, der i disse situationer er de direkte tegnende forsikringsselskaber.

I *stk. 2* foreslås at bemyndige Finanstilsynet til at fastsætte særlige regler eller afvigelser fra loven, såfremt der i det fremtidige tilsyn med genforsikringsmæglervirksomhederne og de ansatte forsikringsmæglere viser sig behov herfor på grund af virksomhedernes særlige forhold. Der kan f.eks. vise sig behov for at justere reglerne om den ansatte genforsikringsmæglers uddannelse.

Bemærkninger til kapitel 6

De foreslåede regler i kapitel 6 er nye og har til formål at gennemføre direktiv om forsikringsformidling. Direktivet foreskriver i artikel 3, stk. 1 en registrering af forsikringsagentvirksomheder. Direktivet har i artikel 4 som forudsætning for registrering, at den eller de for forsikringsformidlingen ansvarlige personer i virksomheden og salgspersonalet opfylder visse krav til viden om forsikringsformidling og om egnethed og hæderlighed.

Til § 27

Bestemmelsen er ny og gennemfører artikel 3, stk. 1 og 2 i direktiv om forsikringsformidling. Det foreslås i *stk. 1*, at en forsikringsagentvirksomhed registreres i et offentligt tilgængeligt register, når der er indgået en aftale med et forsikringsselskab om formidling af dette selskabs produkter.

Det foreslås, at det enkelte forsikringsselskab får pligt til at registrere de forsikringsagentvirksomheder og administrationselskaber, der indgår forsikringsformidlingsaftaler med. Samtidig har forsikringsselskabet pligt til at registrere den eller de for forsikringsformidlingen ansvarlige personer hos forsikringsagentvirksomheden eller administrationselskabet. Herved udnyttes muligheden i direktiv om forsikringsformidling artikel 3, stk. 1, hvor der gives den kompetente myndighed mulighed for at overlade registreringen af denne gruppe forsikringsformidlere til forsikringsselskaberne, jf. bemærkningerne til stk. 3.

I *stk. 2*, er det nærmere angivet, hvilke juridiske og fysiske personer registreringspligten omfatter.

Stk. 2, nr. 1, medfører, at forsikringsagentvirksomheden og den eller de for forsikringsformidlingen ansvarlige personer i virksomheden skal registreres. Har f.eks. et pengeinstitut indgået formidlingsaftale med et forsikringsselskab, vil registreringspligten omfatte pengeinstituttet som juridisk person og den eller de personer i ledelsen, der er funktionsansvarlige for forsikringsformidlingsområdet. De personer, der er ansatte og direkte beskæftiget med bl.a. at formidle et forsikringsprodukt hos forsikringsagentvirksomheden, er hverken registreringspligtige eller berettigede

til at kræve sig registreret. Disse personer skal besidde en passende viden om de forsikringsprodukter, der formidles, jf. bemærkningerne til lovforslagets § 31.

Stk. 2, nr. 2, medfører, at administrationselskabet og den eller de for forsikringsformidlingen ansvarlige personer i administrationselskabet skal registreres. Ved et administrationselskab forstås et selskab, der på vegne af flere selvstændige forsikringsagentvirksomheder (f.eks. en ejendomsmæglerkædes administrationselskab) har indgået en forsikringsformidlingskontrakt med et forsikringsselskab og varetager kontakten til forsikringsselskabet.

Den enkelte juridiske person, der deltager i et sådant administrationsfællesskab, f.eks. en franchisetager i en ejendomsmæglerkæde, skal ikke som sådan selvstændigt registreres som forsikringsagentvirksomhed, når administrationselskabet indgår forsikringsformidlingsaftaler med et eller flere forsikringsselskaber. I den enkelte virksomhed, der er tilknyttet kæden, skal der derimod være personer, der besidder en passende viden om de forsikringsprodukter, der formidles.

For *stk. 2, nr. 1-2*, gælder, at den eller de personer i virksomheden, der er ansvarlige for forsikringsformidlingen, ikke behøver at være direktions- eller bestyrelsesmedlemmer, men kan være personer, der f.eks. er ansvarlige for salgs- eller marketingsfunktioner eller er ansvarlige for virksomhedens forsikringsformidlingsopgaver.

I *stk. 3* foreslås det at bemyndige Finanstilsynet til at fastsætte de nærmere regler om forsikringsselskabernes pligter som registerførere. Det følger af direktiv om forsikringsformidling artikel 3, stk. 1, 2, afsnit, at et medlemsland kan bemyndige et forsikringsselskab eller en sammenslutning af forsikringsselskaber til at registrere de forsikringsagentvirksomheder, der indgår forsikringsformidlingsaftaler med.

Det enkelte forsikringsselskab foreslås pålagt at føre et elektronisk register over de forsikringsagentvirksomheder, der indgår forsikringsformidlingsaftale med. Registeret skal være offentligt tilgængeligt på forsikringsselskabets hjemmeside og forsikringsselskaberne skal give Finanstilsynet teknisk mulighed for at henvise til det enkelte forsikringsselskabs register.

På Finanstilsynets hjemmeside etableres en portal, hvor der vil være en entydig adgang til en oversigt over samtlige forsikringsselskabers registre over forsikringsagentvirksomheder.

Det enkelte forsikringsselskab vil blive pålagt at meddele Finanstilsynet, at reglerne for registerets førelse er overholdt. Baggrunden herfor er, at uanset det

kan overlades til det enkelte forsikringsselskab at føre register over egne forsikringsagentvirksomheder, følger det af direktiv om forsikringsformidling, at det er den kompetente myndigheds ansvar regelmæssigt at efterprøve, om betingelserne for registrering er opfyldt.

Undlader et forsikringsselskab at ajourføre sit register over forsikringsagentvirksomheder, vil Finanstilsynet kunne give forsikringsselskabet påbud om inden en given frist at rette op herpå, jf. lovforslagets § 44, stk. 4. Undladelse af at efterkomme et sådant påbud vil blive belagt med bødestraf, jf. lovforslagets § 54, stk. 1, nr. 2.

Til § 28

Bestemmelsen er ny og gennemfører artikel 4, stk. 1 og 2 i direktiv om forsikringsformidling. I *stk. 1* angives de betingelser, der skal være opfyldt for, at et forsikringsselskab kan registrere en forsikringsagentvirksomhed eller et administrationsselskab.

Det er forsikringsagentvirksomheden eller administrationsselskabet, der bærer ansvaret for, at betingelserne er til stede, og som over for forsikringsselskabet skal erklære, at betingelserne er opfyldt.

Efter *nr. 1* pålægges forsikringsagentvirksomheden eller administrationsselskabet at erklære, at der er personer i virksomheden med ansvar for forsikringsformidlingsopgaven, der besidder den fornødne generelle viden om forsikringsformidling, der er fastsat af Finanstilsynet i medfør af § 31.

For at sikre forbrugerne en relevant information om de forsikringsprodukter, som forsikringsagentvirksomheden tilbyder f. eks. i tilknytning til forsikringsagentens hovedydelse, er det i *nr. 2* angivet, at forsikringsagentvirksomheden skal erklære, at de personer hos forsikringsagentvirksomheden, der er beskæftiget med forsikringsformidlingen, og som er i direkte kundekontakt, besidder en passende viden om formidling af forsikringsproduktet jf. § 31.

I *nr. 3* angives, at det er en betingelse, at de i *nr. 1* og *2* angivne personer ikke er idømt ubetinget frihedsstraf i 4 måneder eller derover for strafbart forhold efter straffelovens § 171 om dokumentfalsk og §§ 276-290 om formueforbrydelser eller for overtrædelse af den finansielle lovgivning, herunder kapitel 10 i lov om værdipapirhandel. Til dokumentation herfor skal forsikringsagentvirksomheden ved ansættelsen af en medarbejder, der får til opgave at formidle forsikringsprodukter, kræve aflevering af en straffeattest. I ansættelsesforholdet kan det foreskrives, at medarbejderen er forpligtet til at orientere arbejdsgiveren om

sådanne senere indtrufne forhold, der gør, at den pågældende kommer i konflikt med reglerne. Såfremt en medarbejder på et senere tidspunkt får til opgave at varetage forsikringsformidling hos forsikringsagentvirksomheden, skal virksomheden på dette tidspunkt anmode medarbejderen om en straffeattest. Det er således forsikringsagentvirksomheden, der har ansvaret for, at salgspersonalet opfylder dette krav, og forsikringsagentvirksomheden der skal erklære over for forsikringsselskabet, at betingelserne er opfyldt.

Kravet om, at forsikringsagentvirksomheden skal sikre sig, at den relevante personkreds ikke er under konkurs, indebærer, at forsikringsagentvirksomheden kan afkræve de pågældende en erklæring herom.

Efter *stk. 2* kan forsikringsselskabet eller forsikringsagentvirksomheden forelægge tilfælde, hvor der måtte opstå tvivl om, hvorvidt en forsikringsformidlingsaftale medfører registreringspligt, for Finanstilsynet.

I *stk. 3* fastsættes pligt for forsikringsagentvirksomheden til på anmodning fra Finanstilsynet at redegøre for, hvorledes det sikres, at kravene efter *stk. 1* opfyldes. Finanstilsynet vil i medfør af § 31 fastsætte de nærmere regler for, hvorledes det sikres, at forsikringsagentvirksomheden kan konstatere, om betingelserne efter *stk. 1* er opfyldt.

Til § 29

Artikel 3, stk. 3 i direktiv om forsikringsformidling foreskriver, at registeret over forsikringsformidlere løbende ajourføres. Derfor foreslås det at pålægge forsikringsselskabet at slette forsikringsagentvirksomheden eller administrationsselskabet af sit register, når en forsikringsformidlingsaftale ophører. Så længe registrering af en forsikringsagentvirksomheden eller administrationsselskabet ikke er slettet af registeret, er forsikringsagentvirksomheden eller administrationsselskabet stadig legitimeret, og forsikringsselskabet hæfter for forsikringsagentvirksomhedens eller administrationsselskabets ansvarspådragende handlinger, der følger af forsikringsformidlingen, jf. principperne i aftalelovens § 14, stk. 1.

Til § 30

Det foreslås, at forsikringsselskabet årligt skal meddele Finanstilsynet, at selskabet har etableret administrative procedurer, der sikrer en forsvarlig og fortrolig behandling af de erklæringer og oplysninger, der modtages fra forsikringsagentvirksomheden eller administrationsselskabet.

Til § 31

Bestemmelsen er ny og gennemfører artikel 4, stk. 1 i direktiv om forsikringsformidling. Det foreslås i bestemmelsen at bemyndige Finanstilsynet til at fastsætte nærmere regler om den generelle viden om forsikringsformidling, der skal være til stede hos den eller de personer hos forsikringsagentvirksomheden eller administrationsselskabet, der har ansvar for forsikringsformidlingen. Bestemmelsen skal sammenholdes med den tilsvarende hjemmel i § 9, stk. 1, hvorefter Finanstilsynet fastsætter tilsvarende krav til de personer i forsikringsmæglervirksomheden, der har ansvar for forsikringsformidlingen.

Tilsvarende foreslås det at bemyndige Finanstilsynet til at fastsætte nærmere regler om den passende viden, om de produkter, den enkelte forsikringsagentvirksomhed formidler, der skal være til stede hos de ansatte personer i forsikringsagentvirksomheden, der er i direkte kundekontakt. Passende viden om forsikringsprodukterne skal forstås i bred forstand og omfatter også viden om de retsregler, der relaterer sig til forsikringsproduktet, samt den praksis, der er en forudsætning for forsikringsproduktets virkemåde og værdi for kunden.

Det er forsikringsagentvirksomhedens ansvar at sikre, at uddannelsesniveaet for det ansatte salgspersonale fastlægges således, at kunderne på den ene side får den relevante information om det tilbudte forsikringsprodukt, men på den anden side ikke stiller uforholdsmæssigt store krav til den viden, der skal kræves.

For så vidt angår ansatte inden for finanssektoren, lægges det til grund, at ansatte, der f.eks. har gennemgået den nye finansuddannelse, opfylder uddannelseskravene for forsikringsformidling, jf. bekendtgørelse nr. 340 af 27. maj 2002 om finansuddannelsen, hvor det af bilag 3, fremgår, at uddannelsen sikrer, at »eleven kan sammenkæde kundeoplysninger og behovsvurdering med standardprodukterne inden for den finansielle sektor«.

Dette er ikke til hinder for, at anden tilsvarende uddannelse kan svare til finansuddannelsen, eller at det samarbejdende forsikringselskab kan afholde særlige kurser for medarbejderne med henblik på orientering om og formidling af dette selskabs mærkeprodukter.

For det allerede ansatte salgspersonale i forsikringsagentvirksomheden vil der blive fastsat overgangsregler, der muliggør, at denne personkreds kan fortsætte hermed, jf. bemærkningerne til lovforslagets § 56, stk. 2.

Til § 32

I bekendtgørelse nr. 604 af 26. juni 2003 om god skik for finansielle virksomheder, som har hjemmel i lov om finansiell virksomhed, er i § 2 fastsat, at når en finansiell virksomhed indgår aftaler med andre finansielle virksomheder om afsætning og rådgivning i forbindelse med virksomhedens produkter, skal den finansielle virksomhed sikre sig, at der er en klar arbejdsdeling mellem virksomheden og medkontrahtenten, og at medkontrahtenten overholder reglerne i denne bekendtgørelse.

Lov om finansiell virksomhed gælder kun for finansielle virksomheder. For at sikre, at der er lige vilkår mellem alle forsikringsagentvirksomheder, uanset om de er finansielle virksomheder eller andre typer af virksomheder, foreslås det, at god skik regler på forsikringsområdet også gælder for forsikringsagentvirksomheder.

Dette indebærer ikke yderligere pligter for de finansielle virksomheder, når de virker som forsikringsagentvirksomheder. Bestemmelsen er en præcisering af, at ikke-finansielle virksomheder, f.eks. en ejendomsrådgiver, der virker som forsikringsagentvirksomhed ved denne aktivitet, er omfattet af reglerne i bekendtgørelsen om god skik for finansielle virksomheder. Dette gælder i det omfang, at bekendtgørelsen om god skik for finansielle virksomheder indeholder adfældsregler, der ikke er reguleret af lovforslagets bestemmelser om oplysningsforpligtelser over for kunden.

Til § 33

Som en beskyttelse af kunden foreskriver direktiv om forsikringsformidling artikel 12 og 13, at forsikringsaftaler skal indgås på et velinformeret grundlag. Det foreslås derfor, at forsikringsagentvirksomheder og administrationsselskaber skal give kunden visse oplysninger om virksomheden og forsikringsproduktet.

I stk. 1 foreslås, at forsikringsagentvirksomheden eller administrationsselskabet skal give kunden en række oplysninger, senest samtidig med at forsikringsaftalen indgås.

Efter nr. 1 og 2 skal forsikringsagentvirksomheden eller administrationsselskabet identificere sig over for kunden og oplyse, hvor forsikringsagentvirksomheden eller administrationsselskabet er registreret, og hvorledes kunden kan kontrollere, at forsikringsagentvirksomheden eller administrationsselskabet rent faktisk er registreret. Registreringen er et bevis på, at forsikringsagentvirksomheden eller administrationsselskabet og salgspersonalet besidder den for-

F. t. 1. om forsikringsformidling

nødne viden om de forsikringsprodukter, der formidles, og at såvel den eller de for forsikringsformidlingen ansvarlige personer i virksomheden som salgspersonalet, der er i direkte kundekontakt, opfylder lovens krav om egnethed og hæderlighed, jf. bemærkningerne til §§ 28 og 31.

Efter *nr. 3 og 4* pålægges forsikringsagentvirksomheden eller administrationsselskabet uopfordret at redegøre for de kapitalinteresser, forsikringsagentvirksomheden eller administrationsselskabet måtte have i forsikringsselskaber. Efter direktiv om forsikringsformidling er der ikke nogen begrænsning på størrelsen af de kapitalandele, der må besiddes henholdsvis af en forsikringsagentvirksomhed eller et administrations-selskab i et forsikringsselskab eller vice versa.

Med den foreslåede oplysningspligt om eventuelle gensidige kapitalinteresser, der overstiger 10 pct. gives kunden mulighed for at tage disse forhold i betragtning ved afgørelsen af, om et bestemt forsikringsaftale skal indgås gennem den konkrete forsikringsagentvirksomhed eller administrationsselskab.

En tilsvarende betragtning ligger bag det foreslåede krav i *nr. 5* om, at forsikringsagentvirksomheden eller administrationsselskabet skal oplyse kunden om, at der er indgået aftaler mellem forsikringsagentvirksomheden eller administrationsselskabet og et eller flere bestemte forsikringsselskaber om formidling af udelukkende disse selskabers produkter, og at kunden kan få oplyst navnene på disse forsikringsselskaber.

Til § 34

Stk. 1 har til formål at fremme forbrugerbeskyttelsen og indebærer, at forsikringsagentvirksomheder og administrationsselskaber skal give kunden en række oplysninger for, at kunden er behørigt informeret, senest samtidig med at der indgås en forsikringsaftale.

Efter *stk. 1, nr. 1* skal forsikringsagentvirksomheden eller administrationsselskabet i tilfælde, hvor forsikringsaftalen dækker skader på produkter informere kunden om, hvorledes forsikringsaftalen giver dækning udover købelovens regler om 2 års reklamationsret.

Finanstilsynet har i medfør af § 31 i den gældende lov om forsikringsformidling udstedt bekendtgørelse nr. 865 af 22. oktober 2002, der uddyber de krav, der i *nr. 1-6* stilles til det informationsmateriale, der skal udleveres til kunderne i forbindelse med indgåelse af en forsikringsaftale.

Det foreslås i lovforslagets § 35, at denne bemyndigelse videreføres, jf. bemærkningerne hertil.

I *stk. 2* foreslås, at forsikringsagentvirksomheder og administrationsselskaber skal oplyse kunden om,

hvorvidt forsikringsagentvirksomheden eller administrationsselskabet modtager provision eller andet vederlag i forbindelse med forsikringsaftalens indgåelse. Forsikringsagentvirksomheden eller administrationsselskabet skal gøre kunden opmærksom på, at kunden kan få provisionens eller vederlagets størrelse oplyst, og forsikringsagentvirksomheden eller administrationsselskabet skal på forespørgsel oplyse denne. Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til lovforslagets § 14, stk. 2, om forsikringsmæglervirksomheders pligt til at oplyse om provision og vederlag, der finder tilsvarende anvendelse.

Til § 35

Bestemmelsen foreslår at bemyndige Finanstilsynet til at udstede nærmere regler om, på hvilken måde de påbudte oplysninger i §§ 33 og 34 skal gives til kunden.

De i bestemmelserne nævnte oplysninger kan fremgå af separate dokumenter, der udleveres til kunden, inden forsikringsaftalen indgås.

Af artikel 13 i direktiv om forsikringsformidling fremgår, at den information, der skal gives til kunden, kan ske i papirformat eller på andet varigt medium, der er til rådighed og tilgængeligt for kunden og på et officielt sprog i den medlemsstat, hvor forpligtelsen indgås eller ethvert andet sprog, som aftales mellem parterne. Endvidere er der mulighed for at fravige kravet om skriftlighed i visse situationer, såfremt kunden anmoder om øjeblikkelig forsikringsdækning, eller forsikringsaftalen indgås som telefonsalg.

Den gældende bekendtgørelse nr. 865 af 22. oktober 2002 om forsikringsformidlers informationspligt foreslås videreført i medfør af lovforslagets overgangsregel i § 54, stk. 2. Finanstilsynet vil ved udstedelse af de nærmere regler tage udgangspunkt i direktivets regelsæt og i den gældende bekendtgørelse. Der henvises til bemærkningerne til lovforslagets § 16.

Bemærkninger til kapitel 7

Reglerne i kapitel 7 er nye og foreslås til gennemførelse af artikel 3, stk. 1 og 2 samt artikel 4, stk. 1 og 2 i direktiv om forsikringsformidling. Direktivet foreskriver en registrering af underagentvirksomheder og administrationsselskaber i lighed med, hvad der gælder for forsikringsagentvirksomheder og administrationsselskaber efter kapitel 6.

Når en forsikringsagentvirksomhed overlader formidlingen af forsikringsprodukter til andre erhvervsdrivende, f. eks. en forsikringsmæglervirksomhed eller en byggesagkyndig, vil forholdet mellem forsikringsagentvirksomheden og den erhvervsdrivende

være reguleret efter dette kapitel. Det følger af lovforslagets § 3 og bemærkningerne hertil, at en erhvervsdrivende, der formidler forsikringsprodukter, der omfattes af § 3, ikke bliver omfattet af lovforslagets pligt om registrering som forsikringsformidler.

Til § 36

Bestemmelsen er ny og gennemfører artikel 3, stk. 1 og 2 i direktiv om forsikringsformidling. I *stk. 1* foreslås, at underagentvirksomheden eller administrationsselskabet og de for forsikringsformidlingen ansvarlige personer i virksomheden registreres, når der er indgået en aftale mellem parterne om formidling af de forsikringsprodukter, som forsikringsagentvirksomheden formidler for et eller flere forsikringselskaber. Underagentvirksomheden eller administrationsselskabet registreres i Finanstilsynets register over forsikringsformidlere. Registeret er offentligt tilgængeligt på Finanstilsynets hjemmeside.

Til forskel fra reglerne i kapitel 6 foreslås, at Finanstilsynet fører registeret over underagentvirksomheder og administrationsselskaber, idet direktiv om forsikringsformidling ikke tillader, at den offentlige myndighed overlader registreringsfunktionen til andre end forsikringselskaber. Forsikringselskaberne har ofte ikke kendskab til de forsikringsformidlingsaftaler, som en forsikringsagentvirksomhed eller et administrationsselskab indgår med en underagentvirksomhed eller administrationsselskab. Derfor er det ikke hensigtsmæssigt at lade forsikringselskaberne varetage registreringsopgaven.

Vedrørende Finanstilsynets register over forsikringsformidlere henvises til lovforslagets § 10 og bemærkningerne hertil.

Vedrørende *stk. 2* henvises til lovforslagets § 27 og bemærkningerne hertil, der redegør for registreringspligtens omfang, der finder tilsvarende anvendelse på den erhvervsdrivende, der udøver underagentvirksomhed.

Til § 37

Bestemmelsen er ny og gennemfører artikel 4, stk. 1 og 2 i direktiv om forsikringsformidling. I *stk. 1* angives de betingelser, der skal være opfyldt, for at en forsikringsagentvirksomhed kan indgå en forsikringsformidlingsaftale med en underagentvirksomhed eller et administrationsselskab.

Det foreslås i *stk. 1, nr. 1*, at når en forsikringsagentvirksomhed, f.eks. en forsikringsmæglervirksomhed eller et pengeinstitut indgår aftale med en underagentvirksomhed eller et administrationsselskab, skal forsikringsagentvirksomheden være forsikret

mod ethvert økonomisk krav, der måtte følge af underagentvirksomhedens eller administrationsselskabets hverv som formidler på vegne af forsikringsagentvirksomheden. Forsikringsagentvirksomheden skal kunne dokumentere, at erhvervsansvarsforsikring er tegnet. Der er intet til hinder for, at en forsikringsagentvirksomhed som f. eks. et pengeinstitut kan stille en garanti for dette erhvervsansvar, der fuldt modsvarer den pågældende erhvervsansvarsforsikring.

Vedrørende de foreslåede krav i *stk. 1, nr. 2 og 3*, til den viden, den af bestemmelserne omfattede personkreds skal besidde henholdsvis om forsikringsformidling og om de forsikringsprodukter der formidles, henvises til bemærkningerne til lovforslagets § 31. De i denne bestemmelse foreslåede krav vil som udgangspunkt finde tilsvarende anvendelse for underagentvirksomheden, administrationsselskabet og salgspersonalet.

Det foreslås i *stk. 1, nr. 4*, at den af nr. 2 og 3 omfattede personkreds bliver pålagt at dokumentere ikke at være straffet efter de nævnte bestemmelser i straffeloven og den finansielle lovgivning, jf. lovforslagets § 28, stk. 1, nr. 3.

For så vidt angår *stk. 2 og 3* henvises til bemærkningerne til lovforslagets § 28, stk. 2 og 3.

For så vidt angår *stk. 4* henvises til bemærkningerne til lovforslagets § 30, der finder tilsvarende anvendelse på forsikringsagentvirksomheden.

I *stk. 5* foreslås at give Finanstilsynet bemyndigelse til at fastsætte de nærmere regler om ansvarsforsikringens dækningsomfang og tidsmæssige udstrækning.

I *stk. 6* foreslås det, at bemyndige Finanstilsynet til at fastsætte regler om, hvorledes de registreringspligtige skal dokumentere, at registreringsbetingelserne i lovforslagets § 37 er opfyldt. Finanstilsynet kan endvidere fastsætte regler, der giver de registreringspligtige mulighed for elektronisk at indberette de registreringspligtige data til Finanstilsynet.

Til § 38

Artikel 3, stk. 3 i direktiv om forsikringsformidling foreskriver, at registeret løbende skal ajourføres. Derfor foreslås det, at forsikringsagentvirksomheden skal underrette Finanstilsynet, når en forsikringsformidlingsaftale med en underagentvirksomhed eller et administrationsselskab ophører. Så længe registreringen af underagentvirksomheden eller administrationsselskabet ikke er slettet af registeret, er underagentvirksomheden eller administrationsselskabet stadig legitimeret, og forsikringsagentvirksomheden hæfter for underagentvirksomhedens eller administrationsselskabets ansvarspådragende handlinger, der følger af

forsikringsformidlingen, jf. principperne i aftalelovens § 14, stk. 1.

Til § 39

Bestemmelsen er ny og gennemfører artikel 4, stk. 1 i direktiv om forsikringsformidling. I bestemmelsen foreslås at give Finanstilsynet bemyndigelse til at fastsætte regler om den generelle viden om forsikringsformidling og passende viden om forsikringsprodukterne, der skal besiddes af den § 37, stk. 1, nr. 2 og 3, omfattede personkreds. Der henvises til lovforslagets bemærkninger til § 31.

Til § 40

Bestemmelsen er ny og gennemfører artikel 12 og 13 i direktiv om forsikringsformidling. Det foreslås, at de registrerede underagentvirksomheder og administrationsselskaber skal overholde oplysningsforpligtelserne i § 33, nr. 1 og 2, samt § 34. Der henvises til lovforslagets bemærkninger herom.

I *stk. 2* foreslås, at underagentvirksomheden eller administrationsselskabet skal give kunden oplysning om med hvilke forsikringsagentvirksomheder, der er indgået aftaler.

Der henvises til bemærkningerne til lovforslagets § 33, nr. 5, om den tilsvarende oplysningsforpligtelse, der er pålagt forsikringsagentvirksomheder.

Bemærkninger til kapitel 8

Til § 41

Direktiv om forsikringsformidling, artikel 1, stk. 2, giver mulighed for at undtage formidling af visse forsikringsprodukter fra direktivets bestemmelser om registrering. Der henvises til lovforslagets § 3, stk. 2, og bemærkningerne hertil.

Af hensyn til varetagelse af kundernes interesser foreslås at videreføre de gældende regler i lov om forsikringsformidling om, at forsikringsdistributører skal afgive de samme oplysninger om forsikringsproduktet, som er pålagt forsikringsagentvirksomheder og administrationsselskaber at give til kunden i formidlingssituationen, jf. lovforslagets § 34. Forsikringsdistributører skal efter forslaget give de angivne oplysninger om forsikringsproduktet, dets samspil med andre forsikringer m.m., men er ikke undergivet de øvrige regler i lovforslaget. Dette skyldes, at de forsikringsprodukter, der tilbydes af forsikringsdistributøren, er standardforsikringer i tilknytning til forsikringsdistributørens hovedydelse.

Af hensyn til varetagelsen af kundernes interesser er der med hjemmel i den gældende lov om forsik-

ringsformidling udstedt bekendtgørelse nr. 865 af 22. oktober 2002 om forsikringsformidlers informationsspligt. Denne bekendtgørelse foreslås videreført i medfør af overgangsreglen i lovforslagets § 54, stk. 2. Bekendtgørelsen vil blive præciseret, således at det fremgår, at også forsikringsdistributørvirksomhederne omfattes, jf. bemærkningerne til § 35.

Bemærkninger til kapitel 9

I kapitel 9 foreslås bestemmelser, der gennemfører direktiv om forsikringsformidling artikel 6 om adgangen til at udøve grænseoverskridende virksomhed.

Til § 42

Bestemmelsen gennemfører direktivets princip om gensidig anerkendelse af retten til, at forsikringsmægler-, genforsikringsmæglervirksomheder og forsikringsagent- og underagentvirksomheder kan udøve virksomhed i andre medlemsstater i henhold til principperne om etableringsfrihed og fri udveksling af tjenesteydelser.

Det foreslås i *stk. 1, nr. 1 og 2*, at virksomheden skal underrette Finanstilsynet om, i hvilke lande og på hvilken måde den ønsker at udøve virksomhed.

Den enkelte medlemsstat skal i medfør af artikel 6, stk. 2, i direktiv om forsikringsformidling meddele Kommissionen, om den ønsker at blive underrettet om den grænseoverskridende virksomhed. Kommissionen underretter derpå de øvrige medlemsstater herom.

Efter *stk. 2* underretter Finanstilsynet herefter den kompetente myndighed i værtslandet om virksomhedens hensigt, såfremt værtslandet over for Kommissionen har anmodet om en sådan underretning.

Virksomheden kan påbegynde forsikringsformidlingsvirksomhed 1 måned efter Finanstilsynets underretning af værtslandet og virksomheden om den grænseoverskridende virksomhed.

Til § 43

Forsikringsmægler-, genforsikringsmæglervirksomheder og forsikringsagent- og underagentvirksomheder fra de øvrige medlemsstater inden for Den Europæiske Union vil have mulighed for at påbegynde virksomhed her i landet 1 måned efter, at den kompetente myndighed i hjemlandet har underrettet Finanstilsynet om virksomhedens hensigt om at udøve virksomhed her i landet gennem en filial eller som grænseoverskridende virksomhed. Tilsvarende gælder virksomheder fra lande, som Fællesskabet har indgået aftale med på det finansielle område. Forslaget indebærer bl.a., at filialen skal registreres i Erhvervs- og Selskabsstyrelsen, når filialen i øvrigt er registre-

ringspligtig i Erhvervs- og Selskabsstyrelsen som følge af dens virksomhedsform. Finanstilsynet vil samtidig optage filialen i Finanstilsynets register over forsikringsformidlere.

Efter *stk. 2* foreslås som noget nyt, at Finanstilsynet bemyndiges til at fastsætte regler om betingelser for, at forsikringsformidlere fra tredjelande kan udøve forsikringsformidling her i landet. Af reglerne vil fremgå, at en forudsætning herfor vil være et krav om gensidighed og ligebehandling af alle personer og virksomheder, som udøver forsikringsformidling på de respektive markeder. Dette indebærer tillige, at filialen registreres i Erhvervs- og Selskabsstyrelsen, jf. bemærkningen til *stk. 1*.

Bemærkninger til kapitel 10

Til § 44

Bestemmelsen gennemfører artikel 7 i direktiv om forsikringsformidling.

Efter *stk. 1* foreslås at videreføre den gældende regel i lov om forsikringsformidling, hvorefter Finanstilsynet varetager tilsynet med forsikringsmæglervirksomheder og de ansatte forsikringsmæglere.

Med forslaget vil genforsikringsmæglervirksomheder som følge af vedtagelsen af direktiv om forsikringsformidling også blive omfattet af Finanstilsynets tilsyn.

Endvidere indebærer forslaget, at nye grupper af forsikringsformidlere, dvs. forsikringsagent- og underagentvirksomheder og administrationsselskaber omfattes af loven og skal registreres i et offentligt register. Finanstilsynet skal påse, at disse forsikringsformidlere samt forsikringsdistributørvirksomhederne overholder de fastsatte oplysningsforpligtelser over for kunderne.

Tilsynet med forsikringsmæglervirksomhederne foreslås som efter den gældende lov om forsikringsformidling at bestå i et adfærdstilsyn, der, udover at vurdere om de stillede betingelser for tilladelse i kapitel 2 er til stede, vil bestå i at påse, om betingelserne for fortsat at bevare tilladelsen er til stede, eller om tilladelsen skal inddrages efter reglerne i kapitel 4.

Stk. 2 viderefører den gældende bestemmelse i lov om forsikringsformidling, hvorefter Det Finansielle Virksomhedsråd også er kompetent til at træffe afgørelser efter denne lov. Det Finansielle Virksomhedsråd er en del af den offentlige forvaltning, og som følge deraf underlagt de forvaltningsretlige regler. Rådet er en del af Finanstilsynet. Rådets afgørelser kan ligesom Finanstilsynets andre afgørelser i medfør af § 53 indbringes for Erhvervsankenævnet.

I stk. 3 foreslås at give Finanstilsynet hjemmel til at udstede påbud om berigtigelse af forhold udøvet i strid med § 19, *stk. 1* om god forsikringsmæglerskik.

I stk. 4 foreslås at give Finanstilsynet hjemmel til at udstede påbud til et forsikringsselskab om at ajourføre sit register over forsikringsagentvirksomheder, jf. § 27, *stk. 3*.

Til § 45

Det foreslås, at økonomi- og erhvervsministeren bemyndiges til at fastsætte nærmere regler for anvendelsen af digital kommunikation og opbevaring af oplysninger. Forslaget er et led i regeringens handlingsplan fra april 2002 for modernisering af formkrav i lovgivningen, der unødigt hindrer digital kommunikation.

Reglerne vil afspejle, at der alene er tale om en ret til at anvende digital kommunikation og ikke en pligt hertil.

Forslaget retter sig mod lovgivningens krav om skriftlighed. Hjemlen tænkes udmøntet således, at de hensyn, som ligger bag kravet om skriftlighed, også sikres ved den digitale kommunikation og opbevaring.

Vedrørende den nærmere baggrund for bestemmelsen henvises til bemærkningerne til § 6 i lov om finansiel virksomhed, jf. lov nr. 453 af 10. juni 2003 om finansiel virksomhed.

Til § 46

Bestemmelsen foreslår at videreføre reglen i den gældende lov om forsikringsformidling om adgang for Finanstilsynet til at foretage undersøgelser til fremme af gennemsigtigheden på forsikringsformidlingsområdet. I forhold til gældende regel indebærer bestemmelsen, at Finanstilsynet også kan inddrage forsikringsagent- og underagentvirksomheder i en sådan undersøgelse af forsikringsformidlingserhvervet.

Adgangen til at samarbejde med andre offentlige myndigheder efter *stk. 1, 2. pkt.*, skyldes, at Konkurrencestyrelsen har kompetence til inden for deres område at foretage undersøgelser af forsikringsformidlingsvirksomhederne.

I stk. 2 angives, at de berørte forsikringsformidlingsvirksomheder har krav på at blive gjort bekendt med undersøgelsens resultater.

I stk. 3 angives, at bestemmelserne i § 49 om tavshedspligt også vil finde anvendelse på den offentliggørelse af undersøgelsesresultaterne, der foretages.

Til § 47

I forbindelse med det løbende tilsyn foreslås at videreføre reglen i lov om forsikringsformidling, hvorefter forsikringsformidlingsvirksomhederne efter

stk. 1, er forpligtet til at give Finanstilsynet de oplysninger, som Finanstilsynet finder nødvendige for tilsynsvirksomheden.

Efter *stk. 2* foreslås videreført den tilsvarende bestemmelse i den gældende lov om forsikringsformidling, hvorefter Finanstilsynet er berettiget til at afkræve enhver fysisk og juridisk person de nødvendige oplysninger med henblik på afgørelse af, om den pågældende virksomhed eller person omfattes af lovens bestemmelser.

Til § 48

I bestemmelsen angives, at de samme fristbestemmelser, som er fastsat i lov om finansiel virksomhed, finder anvendelse på indsendelse af f.eks. forsikringsmæglervirksomhedernes indberetninger til Finanstilsynet efter lovforslagets § 21.

Til § 49

Bestemmelsen henviser til bestemmelserne i lov om finansiel virksomhed, hvorefter de ansatte i Finanstilsynet er forpligtet til at hemmeligholde de oplysninger, som de gennem deres virksomhed bliver bekendt med, og er undergivet et forbud mod at deltage i anden virksomhed og spekulationsforretninger. Der henvises til bemærkningerne til §§ 354 og 356 i lov om finansiel virksomhed.

Til § 50

Bestemmelsen i *stk. 1* viderefører den tilsvarende bestemmelse i den gældende lov om forsikringsformidling. Som noget nyt foreslås bestemmelsen udvidet til også at omfatte de nye grupper af forsikringsformidlere, der efter § 2, nr. 2-5, foreslås omfattet af lovens bestemmelser, dvs. genforsikringsmæglervirksomheder og disse virksomheders ansatte genforsikringsmæglere. Endvidere tillægges forsikringsagent- og underagentvirksomheder samt forsikringsdistributørvirksomheder partsstatus efter *stk. 1*. Bestemmelsen angiver det princip, som er gældende i lov om finansiel virksomhed, at alene den forsikringsformidler eller ansatte forsikringsmægler, en afgørelse retter sig mod, er part i forhold til Finanstilsynet. Det særlige partsbegreb er nødvendigt for at undgå en udhuling af Finanstilsynets tavshedspligt, da parter adgang til aktindsigt efter forvaltningsloven ikke tilsidesættes af tavshedsreglerne.

I *stk. 2 og 3* er foreslået, at andre end en forsikringsformidlevirksomhed eller personer, der har fået tilladelse som forsikringsmægler, tillige kan være part i forhold til Finanstilsynet. Partsstatus indebærer bl.a. adgang til efter forvaltningslovens regler at få fortro-

lige oplysninger i den del af en sag, som vedrører den pågældende, samt mulighed for indbringelse af Finanstilsynets afgørelse herom for Erhvervsankenævnet. Forvaltningslovens regler om partsbeføjelser finder dog kun anvendelse i sager, hvori der er eller vil blive truffet afgørelse af en forvaltningsmyndighed, jf. forvaltningslovens § 2, *stk. 1*.

Stk. 2, nr. 1, angiver, at partsstatus tillægges i de tilfælde, hvor Finanstilsynet træffer afgørelse om lovens anvendelsesområde, jf. §§ 2 og 4. Finanstilsynet træffer afgørelse om, hvorvidt en person eller virksomhed anses for at drive forsikringsmæglervirksomhed. Det kan medføre, at virksomheden får påbud af tilsynet om at ophøre med at drive den form for virksomhed eller eventuel påtale for at overtræde bestemmelserne. På den baggrund foreslås at tillægge denne kreds partsstatus.

Nr. 2 angiver, at en virksomhed eller person, som ansøger om tilladelse i medfør af § 5-7 eller § 26 tillægges partsstatus, selvom tilladelsen endnu ikke er meddelt med den konsekvens, at virksomheden eller personen derfor ikke er en forsikrings- eller genforsikringsmæglervirksomhed eller en person, der kan virke som forsikringsmægler, der ellers ville være omfattet af *stk. 1*.

Nr. 3 angiver, at hvis Finanstilsynet nægter en virksomhed tilladelse eller inddrager denne, fordi et medlem af virksomhedens direktion, bestyrelse eller en person i ledelsen, der er ansvarlig for forsikringsformidlingen, ikke anses for at leve op til kravet om hæderlighed og erfaring, anses den pågældende tillige for at være part i denne del af sagen, jf. § 5, *stk. 1*, og § 22, *stk. 1, nr. 4*.

Efter bestemmelsen i *nr. 4* kan Finanstilsynet undersøge eller påtale overtrædelse af lovens forbud mod, at en virksomhed i navnet eller betegnelsen for virksomheden uberettiget anvender ord, der er omfattet af en forsikrings- eller genforsikringsmæglervirksomheds eneret til navnet. Den, der overtræder dette forbud, er part i den del af sagen, der vedrører den pågældende.

Efter *nr. 5* får en fysisk eller juridisk person partsstatus, når Finanstilsynet efter lovforslagets § 47, *stk. 2*, kræver oplysninger, som skønnes nødvendige til afgørelse af, om den pågældendes virksomhed er omfattet af tilsynslovgivningen.

Stk. 3 åbner mulighed for, at Finanstilsynet under særlige omstændigheder kan give kunder m.fl. en eller flere partsbeføjelser. Der vil være tale om, at det efter omstændighederne vurderes, at kunden skal partshøres, eller der skal gives aktindsigt i de forhold, der vedrører kunden. Der henvises til bemærkningerne til

den tilsvarende bestemmelse i § 355, stk. 4, i lov om finansiel virksomhed.

Til § 51

Bestemmelsen, der pålægger Finanstilsynet årligt at afgive en beretning til økonomi- og erhvervsministeren om sin virksomhed efter denne lov, er en videreførelse af en tilsvarende bestemmelse i den gældende lov om forsikringsformidling. Det er dog præciseret, at det er en beretning om Finanstilsynets virksomhed, der skal udarbejdes.

Beretningen redegør for Finanstilsynets arbejde i det forløbne år. Beretningen, herunder statistiske oplysninger, offentliggøres bl.a. på Finanstilsynets hjemmeside.

Til § 52

Bestemmelsen viderefører den tilsvarende bestemmelse i den gældende lov. Bestemmelsen ændrer ikke på det nuværende beregningsgrundlag. Som noget nyt pålægges der ved bestemmelsen også genforsikringsmæglervirksomheder at betale afgift til Finanstilsynet.

Beregningsgrundlaget for forsikrings- og genforsikringsmæglervirksomhederne er angivet i kapitel 22 i lov om finansiel virksomhed. Der henvises til bemærkningerne hertil.

Til § 53

Bestemmelsen viderefører den tilsvarende bestemmelse i den gældende lov om forsikringsformidling.

Bestemmelsen i *stk. 1* regulerer afgørelser truffet af Finanstilsynet i henhold til loven eller regler udstedt i medfør af loven. Herudover er Erhvervsankenævnet endvidere klageinstans for aktindsigtsspørgsmål. Erhvervsankenævnets afgørelser kan indbringes for domstolene.

Til § 54

Bestemmelsen er en delvis videreførelse af den tilsvarende bestemmelse i den gældende forsikringsformidlingslov. Som en konsekvens af udvidelsen af lovens anvendelsesområde til også at omfatte genforsikringsmæglervirksomheder, forsikringsagent- og underagentvirksomheder samt forsikringsdistributørvirksomheder foreslås, at overtrædelse af lovens bestemmelser, der regulerer disse grupper på tilsvarende måde, strafbelægges.

Bestemmelsen fastsætter hvilke overtrædelser, der kan strafforfølges.

Som det fremgår af *stk. 1*, er bestemmelsen subsidiær i forhold til straffelovens regler.

Bestemmelsen får således særlig betydning ved overtrædelser, der ikke er straffsanktioneret i øvrigt. Endvidere får bestemmelsen selvstændig betydning, såfremt overtrædelsen er sket ved uagtsomhed, der ikke straffes efter straffeloven, medmindre det er særskilt anført, jf. straffelovens § 19.

Straf efter *stk. 1* forudsætter, at der er begået en overtrædelse af en af de bestemmelser, der er nævnt i bestemmelsen.

I *stk. 2* er foreslået, at der i regler, som udstedes af Finanstilsynet, kan fastsættes straf af bøde for overtrædelse af de nævnte regler.

Stk. 3 giver adgang til at straffe juridiske personer, der overtræder loven med bøde.

Bemærkninger til kapitel 11

Til § 55

Det foreslås i *stk. 1*, at loven træder i kraft den 1. januar 2005.

Gennemførelsesfristen i direktiv om forsikringsformidling er fastsat til den 15. januar 2005.

Med lovforslagets ikrafttræden ophæves den gældende lov om forsikringsformidling, jf. dog overgangsbestemmelserne i *stk. 2* og *3*.

I *stk. 2* præciseres, at tilladelse fra Finanstilsynet, der er meddelt en forsikringsmæglervirksomhed og virksomhedens ansatte forsikringsmæglere, efter den tidligere lov om forsikringsformidling, jf. lovbekendtgørelse nr. 983 af 5. december 2003, forbliver i kraft. Disse skal således ikke søge om en ny tilladelse efter dette forslag og berøres ikke af, at der til nye forsikringsmæglervirksomheder stilles krav om, at der er personer i virksomheden med ansvar for forsikringsformidlingen, der besidder en generel viden om forsikringsformidling.

Tilladelsen er givet indtil videre, hvilket indebærer, at tilladelsen alene kan inddrages efter reglerne i kapitel 4 om inddragelse af tilladelse.

Stk. 3 vedrører tilladelser, der er givet til personer efter overgangsreglen i § 34, stk. 2, i lov nr. 238 af 21. april 1999, jf. lovbekendtgørelse nr. 983 af 5. december 2003. Efter denne bestemmelse kunne personer, der inden lovens ikrafttræden havde udøvet forsikringsmæglervirksomhed fortsætte hermed indtil den 1. april 2005. De pågældende personer fik en tilladelse fra Finanstilsynet med betingelse om, at personen skulle supplere sin hidtidige uddannelse med yderligere moduler fra Forsikringshøjskolen, nu Forsikringsakademiet. Disse tilladelser forbliver i kraft indtil den 1. april 2005.

Kan den pågældende forsikringsmægler på dette tidspunkt ikke indsende dokumentation til Finanstilsynet for at have bestået den supplerende uddannelse til forsikringsmægler, som Finanstilsynet har foreskrevet som betingelse for tilladelsen, inddrages tilladelsen uden videre på dette tidspunkt.

Finanstilsynet kan i medfør af den generelle adgang i lovforslagets § 9, stk. 4, til at dispensere fra kravene til en forsikringsmæglers teoretiske og praktiske uddannelse under særlige omstændigheder forlænge denne frist, f.eks. hvis den pågældende kan sandsynliggøre, at omstændigheder, den pågældende ikke har haft indflydelse på, har hindret personen i at efterkomme betingelserne for tilladelsen.

Da forslaget i det væsentligste viderefører den gældende lov om forsikringsformidling foreslås det i *stk. 4*, at administrative forskrifter, udstedt efter den ophævede lov, fortsat skal have gyldighed efter gennemførelsen af dette lovforslag.

Til § 56

I *stk. 1* foreslås at give en genforsikringsmæglervirksomhed og virksomhedens ansatte forsikringsmæglere adgang til fortsat at udøve genforsikringsmæglervirksomhed, uanset at de pågældende ikke opfylder lovforslagets § 9, stk. 1 og 2 om uddannelse.

Det forudsættes, at den pågældende virksomhed og de ansatte kan dokumentere at have udøvet genforsikringsmæglervirksomhed inden den 1. januar 2005 og der er indsendt ansøgning om tilladelse til Finanstilsynet senest den 1. juli 2005. Genforsikringsmæglervirksomhed kan udøves indtil Finanstilsynet har truffet afgørelse om betingelserne for en tilladelse er til stede.

I *stk. 2* foreslås, at den pågældende personkreds, der ved lovens ikrafttræden den 1. januar 2005 er beskæftiget med forsikringsformidling i de nævnte forsikringsagent- og underagentvirksomheder eller administrationselskaber kan fortsætte hermed på grundlag af den praktiske viden herom der allerede må antages erhvervet uanset lovforslagets § 28, stk. 1, nr. 1 og 2 samt § 37, stk. 1, nr. 2 og 3.

Det foreslås endvidere, at denne personkreds ikke skal dokumentere straffriandel efter lovforslagets

§ 28, stk. 1, nr. 3 henholdsvis § 37, stk. 1, nr. 4. Det vil dog blive indskærpet, at disse medarbejdere er forpligtede til at orientere arbejdsgiveren om senere indtrufne forhold, der gør, at den pågældende kommer i konflikt med reglerne.

Det følger modsætningsvist, at personer, der enten ansættes i en sådan virksomhed efter lovens ikrafttræden eller overflyttes inden for en sådan virksomhed med den opgave at formidle forsikringsprodukter, ikke må påbegynde denne aktivitet, forinden den fornødne viden om forsikringsformidling er modtaget eller dokumenteret i kraft af allerede erhvervet uddannelse, og straffriandel er dokumenteret ved aflevering af straffeattest til arbejdsgiveren.

I *stk. 3* foreslås det at, forsikringsselskaber, der inden lovens ikrafttræden har indgået forsikringsformidlingsaftaler med et eller flere forsikringsagentvirksomheder eller administrationselskaber til Finanstilsynet skal indsende oplysning om disse forsikringsagentvirksomheder og administrationselskabers navn mm. Forsikringsselskabet skal inden den 1. juli 2005 have registreret de pågældende forsikringsagentvirksomheder og administrationselskaber i sit register, jf. lovforslagets bemærkninger til § 27.

I *stk. 4* foreslås det, at forsikringsagentvirksomheder, der inden lovens ikrafttræden har indgået forsikringsformidlingsaftaler med en eller flere underagentvirksomheder eller administrationselskaber, inden den 1. april 2005 til Finanstilsynet skal indsende oplysning om disse underagentvirksomheder og administrationselskabers navn mm. Finanstilsynet registrerer de pågældende virksomheder i Finanstilsynets register over forsikringsformidlere, jf. lovforslagets bemærkninger til § 37.

Til § 57

Loven foreslås ikke at gælde for Færøerne og Grønland, men kan ved kongelig anordning sættes i kraft for Grønland med de afvigelser, som landsdelens særlige forhold tilsiger.

Forslaget kan ikke sættes i kraft for Færøerne, da forsikringsformidling er et færøsk særanliggende.

**EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDETS DIREKTIV 2002/92/EF
af 9. december 2002
om forsikringsformidling**

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET
FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, særlig artikel 47, stk. 2, og artikel 55,

under henvisning til forslag fra Kommissionen⁽¹⁾,

under henvisning til udtalelse fra Det Økonomiske og Sociale Udvalg⁽²⁾,

efter proceduren i traktatens artikel 251⁽³⁾, og
ud fra følgende betragtninger:

(1) Forsikrings- og genforsikringsformidlere spiller en central rolle i forbindelse med salget af forsikrings- og genforsikringsprodukter i Fællesskabet.

(2) Et første skridt for at lette udøvelsen af etableringsfriheden og den fri udveksling af tjenesteydelser for forsikringsagenter og forsikringsmæglere blev taget med Rådets direktiv 77/92/EØF af 13. december 1976 om foranstaltninger med henblik på at lette den faktiske udøvelse af etableringsfriheden og den fri udveksling af tjenesteydelser inden for virksomhed som forsikringsagenteller forsikringsmægler (ex gruppe 630 CITI), herunder navnlig overgangsforanstaltninger for disse former for virksomhed⁽⁴⁾.

(3) Direktiv 77/92/EØF skulle finde anvendelse, indtil forskrifter om samordning af de enkelte medlemsstaters bestemmelser vedrørende adgang til og udøvelse af virksomhed som forsikringsagent og forsikringsmægler trådte i kraft.

(4) Kommissionens henstilling 92/48/EØF af 18. december 1991 om forsikringsmæglere⁽⁵⁾ er stort set blevet fulgt af medlemsstaterne og har bidraget til at sikre indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes bestemmelser om de faglige kvalifikationskrav til og registrering af forsikringsformidlere.

(5) Der er dog stadig betydelige forskelle mellem medlemsstaternes bestemmelser, hvilket skaber hindringer for mulighederne for at optage og udøve forsikrings- og genforsikringsformidling på det indre marked. Direktiv 77/92/EØF bør derfor erstattes af et nyt direktiv.

(6) Forsikrings- og genforsikringsformidlere bør kunne benytte traktatens bestemmelser om etableringsfrihed og fri udveksling af tjenesteydelser.

(7) Forsikringsformidlers manglende mulighed for at udøve deres virksomhed frit i hele Fællesskabet hæmmer det indre forsikringsmarkeds rette funktion.

(8) En samordning af medlemsstaternes bestemmelser om faglige kvalifikationskrav til og registrering af personer, der optager og udøver forsikringsformidling, kan derfor både bidrage til virkeliggørelsen af det indre marked for finansielle tjenesteydelser og til forbedringen af forbrugerbeskyttelsen på dette felt.

(9) Forskellige typer personer og institutioner, f.eks. agenter, mæglere og kombinerede udbydere af bank- og forsikringsydelser (»bancassurance«), kan formidle tilbud om forsikringsprodukter. Lige behandling af udbyderne og forbrugerbeskyttelse forudsætter, at alle disse personer og institutioner er omfattet af dette direktiv.

(10) Dette direktiv indeholder en definition af »bundne forsikringsformidlere«, som tager hensyn til kendetegnene ved visse markeder i medlemsstaterne, og som har som formål at opstille registreringsbetingelser, der kan anvendes på disse formidlere. Denne definition er ikke til hinder for, at der i medlemsstaterne findes begreber svarende til dette, og som omfatter forsikringsformidlere, der handler for og på vegne af et forsikringssselskab under dettes fulde ansvar, men som er bemyndiget til at opkræve præmier eller beløb til kunden i overensstemmelse med de be-

stemmelser for finansiel garanti, der er opstillet i dette direktiv.

(11) Dette direktiv bør finde anvendelse på enhver person, hvis virksomhed består i at levere forsikringsformidlerydelser til tredjemand på erhvervsmæssigt grundlag mod et vederlag enten i form af penge eller i en anden form for aftalt økonomisk fordel, der er knyttet til disse ydelser.

(12) Anvendelsesområdet bør ikke omfatte personer inden for andre erhverv, f.eks. skatteeksperter eller revisorer, som rådgiver om forsikringsdækning lejlighedsvis i forbindelse med udøvelsen af denne anden erhvervsvirksomhed, eller personer, der blot formidler generelle oplysninger om forsikringsprodukter, når formålet ikke er at bistå kunden med at indgå eller opfylde en forsikrings- eller genforsikringsaftale og heller ikke erhvervsmæssig administration af et forsikrings- eller genforsikringsselskabs skadetilfælde eller taksation eller skadesafregning.

(13) Dette direktiv bør ikke finde anvendelse på personer, der udøver forsikringsformidling som accessorisk virksomhed under visse, nøje fastlagte betingelser.

(14) Forsikrings- og genforsikringsformidlere bør registreres hos den kompetente myndighed i den medlemsstat, hvor de har deres bopæl eller hovedkontor, forudsat at de opfylder strenge faglige krav til deres kompetence, gode omdømme, erhvervsansvarsforsikring og finansielle kapacitet.

(15) Registreringen bør give forsikrings- og genforsikringsformidlere ret til at udøve deres virksomhed i andre medlemsstater i henhold til principperne om etableringsfrihed og fri udveksling af tjenesteydelser, forudsat at der har fundet behørig underretning sted mellem de kompetente myndigheder.

(16) Der er behov for passende sanktioner over for personer, der udøver forsikrings- eller genforsikringsformidling uden at være registreret, over for forsikrings- eller genforsikringsselskaber, som gør brug af ydelser fra ikkeregistrerede formidlere og over for formidlere, der ikke opfylder de bestemmelser, medlemsstaterne vedtager til gennemførelse af dette direktiv.

(17) Samarbejde og informationsudveksling mellem de kompetente myndigheder er afgøren-

de for at beskytte forbrugerne og sikre et sundt forsikrings- og genforsikringsformidlererhverv på det indre marked.

(18) Deter afgørende for forbrugeren at vide, om den formidler, han har med at gøre, yder rådgivning om produkter fra en bred vifte af forsikringsselskaber eller om produkter, der udbydes af et begrænset antal forsikringsselskaber.

(19) Dette direktiv bør præcisere forsikringsformidlers pligt til at give kunderne information. En medlemsstat kan i den forbindelse opretholde eller vedtage strengere bestemmelser, der uanset formidlernes bopælssted kan pålægges forsikringsformidlere, som udøver deres forsikringsformidlervirksomhed på dens område, såfremt disse strengere bestemmelser er i overensstemmelse med fællesskabsretten, herunder Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/31/EF af 8. juni 2000 om visse retlige aspekter af informationssamfundstjenester, navnlig elektronisk handel, i det indre marked («direktivet om elektronisk handel»⁽⁶⁾).

(20) Erklærer formidleren, at han yder rådgivning om produkter fra en bred vifte af forsikringsselskaber, bør han gennemføre en objektiv og tilstrækkelig bred analyse af de på markedet disponible produkter. Derudover bør alle formidlere redegøre for bevæggrundene for den rådgivning, de yder.

(21) Der er mindre behov for at kræve, at denne information gives, hvis forbrugeren er et selskab, der ønsker genforsikring eller forsikring af kommercielle og industrielle risici.

(22) Der er behov for hensigtsmæssige og effektive klage- og tvistbilæggelsesprocedurer i medlemsstaterne med henblik på bilæggelse af tvister mellem forsikringsformidlere og deres kunder, i givet fald ved brug af eksisterende procedurer.

(23) Uden at dette berører kundernes ret til at indbringe sag for domstolene, bør medlemsstaterne tilskynde offentlige eller private organer til udenretslig bilæggelse af tvister til at indgå i et samarbejde med henblik på løsningen af grænseoverskridende tvister. Et resultat af dette samarbejde kunne især være at give forbrugeren mulighed for at indgive klage over forsikringsformidlere, der er etableret i en anden medlemsstat, ved de udenretslige organer i det land, hvor for-

brugeren har bopæl. Oprettelsen af FIN-NET giver forbrugerne øget bistand, når de bruger grænseoverskridende tjenester. I procedurebestemmelserne tages der hensyn til Kommissionens henstilling 98/257/EF af 30. marts 1998 om de principper, der finder anvendelse på organer med ansvar for udenretslig bilæggelse af tvister på forbrugerområdet⁽⁷⁾.

(24) Direktiv 77/92/EØF bør derfor ophæves

UDSTEDT FØLGENDE DIREKTIV:

KAPITEL I

ANVENDELSESOMRÅDE OG DEFINITIONER

Artikel 1

Anvendelsesområde

1. Dette direktiv fastsætter regler for, hvordan fysiske og juridiske personer, der er eller ønsker at blive etableret i en medlemsstat, kan optage og udøve forsikrings- og genforsikringsformidling.

2. Dette direktiv finder ikke anvendelse på personer, som udøver forsikringsformidling, når alle følgende betingelser er opfyldt:

- a) Forsikringsaftalen forudsætter kun viden om den forsikringsdækning, der tilbydes.
- b) Forsikringsaftalen er ikke en livsforsikringsaftale.
- c) Forsikringsaftalen omfatter ingen ansvarsdækning.
- d) Den pågældende person udøver ikke forsikringsformidling som hovederhverv.
- e) Forsikringen udgør et supplement til det produkt eller den tjenesteydelse, som leveres af en given leverandør, såfremt forsikringen dækker:
 - i) risikoen for driftsfejl ved, tab eller beskadigelse af varer leveret af den pågældende leverandør, eller
 - ii) tab eller beskadigelse af bagage og andre risici i tilknytning til en rejse bestilt hos den pågældende leverandør, uanset om forsikringen omfatter livs- eller ansvarsforsikring, forudsat at dækningen er accessorisk i forhold til hoveddækningen vedrørende risici i tilknytning til denne rejse.

- f) Det årlige præmiebeløb overstiger ikke 500 EUR, og forsikringsaftalens løbetid inklusive forlængelser overstiger ikke fem år.

3. Dette direktiv finder ikke anvendelse på forsikrings- og genforsikringsformidlingsydelser, der leveres i forbindelse med risici og forpligtelser uden for Fællesskabet.

Dette direktiv berører ikke en medlemsstats lovgivning om forsikringsformidling, der udøves af forsikrings- og genforsikringsformidlere, som er etableret i et tredjeland, og som leverer ydelser på denne medlemsstats område ifølge princippet om fri udveksling af tjenesteydelser, forudsat at der sikres ligebehandling af alle personer, som udøver eller har tilladelse til at udøve forsikringsformidling på dette marked.

Dette direktiv vedrører hverken forsikringsformidling, der udøves i tredjelande, eller virksomhed, som Fællesskabets forsikrings- eller genforsikringsselskaber, som defineret i Rådets første direktiv 73/239/EØF af 24. juli 1973 om samordning af de administrativt eller ved lov fastsatte bestemmelser om adgang til udøvelse af direkte forsikringsvirksomhed bortset fra livsforsikring⁽⁸⁾ og Rådets første direktiv 79/267/EØF af 5. marts 1979 om samordning af de administrativt og ved lov fastsatte bestemmelser om adgang til og udøvelse af direkte livsforsikringsvirksomhed⁽⁹⁾, udøver i tredjelande via forsikringsformidlere.

Artikel 2

Definitioner

I dette direktiv forstås ved:

- 1) »forsikringsselskab«: et selskab, som har opnået administrativ tilladelse i overensstemmelse med artikel 6 i direktiv 73/239/EØF eller artikel 6 i direktiv 79/267/EØF
- 2) »genforsikringsselskab«: et selskab, bortset fra et forsikringsselskab eller tredjelandsforsikringsselskab, hvis hovedvirksomhed er at overtage risici, der afgives af et forsikringsselskab, et tredjelandsforsikringsselskab eller af andre genforsikringsselskaber
- 3) »forsikringsformidling«: virksomhed, der består i at forelægge, foreslå eller udføre det indledende arbejde i forbindelse med indgåelse af forsikringsaftaler eller at indgå sådanne aftaler eller at medvirke ved administrationen og opfyldelsen af sådanne aftaler, navnlig i skadestilfælde.

Udøves sådan virksomhed af forsikringsselskaber eller af ansatte i forsikringsselskaber, der handler på forsikringsselskabets ansvar, anses det ikke for forsikringsformidling.

Virksomhed, der består i lejlighedsvis rådgivning om forsikring i forbindelse med udøvelsen af anden erhvervsvirksomhed, anses heller ikke for forsikringsformidling, når formålet ikke er at bistå kunden med at indgå eller opfylde en forsikringsaftale eller erhvervsmæssig administration af et forsikringsselskabs skadestilfælde eller taksation eller skadesafregning

- 4) »genforsikringsformidling«: virksomhed, der består i at forelægge, foreslå eller udføre det indledende arbejde i forbindelse med indgåelse af genforsikringsaftaler eller at indgå sådanne aftaler eller at medvirke ved administrationen og opfyldelsen af sådanne aftaler, navnlig i skadestilfælde.

Udøves sådan virksomhed af genforsikringsselskaber eller af ansatte i genforsikringsselskaber, der handler på genforsikringsselskabets ansvar, anses det ikke for genforsikringsformidling.

Virksomhed, der består i lejlighedsvis rådgivning om genforsikring i forbindelse med udøvelsen af anden erhvervsvirksomhed, anses heller ikke for genforsikringsformidling, når formålet ikke er at bistå kunden med at indgå eller opfylde en genforsikringsaftale eller erhvervsmæssig administration af et genforsikringsselskabs skadestilfælde eller taksation eller skadesafregning

- 5) »forsikringsformidler«: en fysisk eller juridisk person, der mod vederlag optager eller udøver forsikringsformidling
- 6) »genforsikringsformidler«: en fysisk eller juridisk person, der mod vederlag optager eller udøver genforsikringsformidling
- 7) »bunden forsikringsformidler«: enhver person, der formidler forsikringer på vegne af et eller flere forsikringsselskaber, hvis forsikringsprodukterne ikke konkurrerer indbyrdes, men som ikke opkræver præmier eller beløb til kunden, og som udelukkende handler på forsikringsselskabernes ansvar for så vidt angår deres respektive produkter.

Ved en bunden forsikringsformidler forstås også en person, der handler på et eller flere forsikringsselskabers ansvar for så vidt angår deres respektive produkter, og som ud-

øver forsikringsformidling i tilknytning til sit hovederhverv, hvis forsikringen udgør et supplement til varer eller tjenesteydelser, der leveres i forbindelse med dette hovederhverv, og den pågældende person ikke opkræver præmier eller beløb til kunden

- 8) »store risici«: risici som fastsat i artikel 5, litra d), i direktiv 73/239/EØF
- 9) »hjemland«:
- a) Hvis formidleren er en fysisk person: den medlemsstat, hvor formidleren har sin bopæl, og hvor han driver virksomhed.
- b) Hvis formidleren er en juridisk person: den medlemsstat, hvor den juridiske person har sit vedtægtsmæssige hjemsted, eller, hvis den i henhold til denne medlemsstats lovgivning ikke har noget vedtægtsmæssigt hjemsted, den medlemsstat, hvor dens hovedkontor er beliggende
- 10) »værtssland«: den medlemsstat, hvor forsikrings- eller genforsikringsformidleren har en filial eller leverer tjenesteydelser
- 11) »kompetente myndigheder«: de myndigheder, som hver enkelt medlemsstat udpeger i henhold til artikel 7
- 12) »varigt medium«: en indretning, der sætter kunden i stand til at lagre oplysninger, sendt til ham personligt, på en måde, der muliggør senere konsultation i en periode, som er afpasset efter oplysningernes formål, og som giver mulighed for uændret gengivelse af de lagrede oplysninger.
- Varigt medium omfatter eksempelvis disketter, cd-rom'er, dvd'er og harddisken på kundens computer, hvorpå den elektroniske post lagres, men omfatter ikke internetsteder, medmindre sådanne websteder opfylder kriterierne i første afsnit.

KAPITEL II

REGISTRERINGSKRAV

Artikel 3

Registrering

1. Forsikrings- og genforsikringsformidlere skal i deres hjemland registreres hos en kompetent myndighed som defineret i artikel 7, stk. 2.

Uanset første afsnit kan medlemsstaterne fastsætte, at forsikrings- og genforsikringsselskaber og andre organer kan samarbejde med de kompetente myndigheder med henblik på registre-

ring af forsikrings- og genforsikringsformidlere og i forbindelse med anvendelsen af kravene i artikel 4 på sådanne formidlere. Navnlig kan bundne forsikringsformidlere registreres hos et forsikringssselskab eller en sammenslutning af forsikringssselskaber under en kompetent myndigheds kontrol.

Medlemsstaterne er ikke forpligtet til at anvende kravet i første og andet afsnit på alle de fysiske personer, som arbejder i et selskab, og som udøver forsikrings- eller genforsikringsformidling.

For så vidt angår juridiske personer registrerer medlemsstaten disse og anfører endvidere i registret navnene på de fysiske personer i ledelsen, der er ansvarlige for forsikringsformidlingen.

2. Medlemsstaterne kan oprette mere end ét register for forsikrings- og genforsikringsformidlere, forudsat at de fastlægger kriterier for, hvordan formidlerne skal registreres.

Medlemsstaterne sikrer, at der oprettes ét kontaksted, der giver nem og hurtig adgang til oplysninger fra de forskellige registre, der oprettes elektronisk og opdateres løbende. Dette kontaksted skal desuden indeholde oplysningerne om hver medlemsstats kompetente myndigheder, jf. stk. 1, første afsnit. Det skal endvidere fremgå af registrene, i hvilket land eller hvilke lande de enkelte formidlere udøver virksomhed i henhold til bestemmelserne om etableringsfrihed eller fri udveksling af tjenesteydelser.

3. Medlemsstaterne sikrer, at registreringen af forsikrings- og genforsikringsformidlere, herunder bundne forsikringsformidlere, gøres betinget af, at de opfylder de faglige kvalifikationskrav i artikel 4.

Medlemsstaterne sikrer også, at forsikrings- og genforsikringsformidlere, herunder bundne forsikringsformidlere, som ikke længere opfylder disse krav, slettes af registeret. Den kompetente myndighed efterprøver regelmæssigt, om betingelserne for registreringen fortsat er opfyldt. Hvis det er nødvendigt, underretter hjemlandet på enhver egnet måde værtslandet om en sådan slettelse af registret.

4. De kompetente myndigheder kan udstede et bevis til forsikrings- eller genforsikringsformidlere, således at alle interesserede parter ved konsultation af de i stk. 2 omhandlede registre kan kontrollere, at formidlerne er behørigt registreret.

Dette bevis skal mindst indeholde de i artikel 12, stk. 1, litra a) og b), omhandlede oplysninger og, hvis det drejer sig om en juridisk person, navnet eller navnene på den eller de fysiske personer, der er nævnt i stk. 1, fjerde afsnit, i nærværende artikel.

Medlemsstaten skal kræve, at beviset returneres til den udstedende kompetente myndighed, når forsikrings- eller genforsikringsformidleren ophører med at være registreret.

5. Registrerede forsikrings- og genforsikringsformidlere skal kunne optage og udøve forsikrings- og genforsikringsformidling i Fællesskabet i henhold til bestemmelserne om etableringsfrihed og fri udveksling af tjenesteydelser.

6. Medlemsstaterne skal sikre, at forsikrings-selskaberne kun benytter forsikrings- og genforsikringsformidlere fra registrerede forsikrings- og genforsikringsformidlere og de i artikel 1, stk. 2, omhandlede personer.

Artikel 4

Faglige kvalifikationskrav

1. Forsikrings- og genforsikringsformidlere skal besidde passende viden og kunnen som fastsat af formidlerens hjemland.

Hjemlandet kan tilpasse kravene til viden og kunnen efter forsikrings- og genforsikringsformidlerens virksomhed og de aftaler, der formidles, særlig hvis formidleren har et andet hovederhverv end forsikringsformidling. I disse tilfælde må formidleren kun udøve forsikringsformidling, hvis en forsikringsformidler, der opfylder betingelserne i denne artikel, eller etforsikrings-selskab påtager sig det fulde ansvar for hans handlinger.

Medlemsstaterne kan fastsætte, at forsikrings-selskabet i forbindelse med de i artikel 3, stk. 1, andet afsnit, omhandlede tilfælde skal kontrollere, at de pågældende formidlers viden og kunnen er i overensstemmelse med kravene i første afsnit i nærværende stykke, og om nødvendigt tilbyde sådanne formidlere en uddannelse, der modsvarer kravene i forbindelse med de aftaler, de formidler.

Medlemsstaterne er ikke forpligtet til at anvende kravet i første afsnit på alle de fysiske personer i et selskab, der udøver forsikrings- eller genforsikringsformidling. Medlemsstaterne sikrer, at en rimelig del af de personer i ledelsen i sådanne selskaber, der er ansvarlige for formid-

ling af forsikringsprodukter, samt alle andre personer, som er direkte beskæftiget med forsikrings eller genforsikringsformidling, godtgør, at de besidder den viden og kunnen, der er nødvendig for udførelsen af deres opgaver.

2. Forsikrings- og genforsikringsformidlere skal have et godt omdømme. De skal som et minimum have en ren straffeattest eller en anden tilsvarende national attest for så vidt angår alvorlige straffbare handlinger i forbindelse med formueforbrydelser eller anden kriminalitet vedrørende finansielle aktiviteter, og de må ikke tidligere have været erklæret konkurs, medmindre de er blevet rehabiliteret efter national lovgivning.

Medlemsstaterne kan i henhold til artikel 3, stk. 1, andet afsnit, tillade, at forsikrings-selskabet undersøger forsikringsformidlers omdømme.

Medlemsstaterne er ikke forpligtet til at anvende kravet i første afsnit på alle de fysiske personer i et selskab, som udøver forsikrings- og genforsikringsformidling. Medlemsstaterne sikrer imidlertid, at ledelsen i sådanne selskaber og alle ansatte, som er direkte beskæftiget med forsikrings- eller genforsikringsformidling, opfylder kravet.

3. Forsikrings- og genforsikringsformidlere skal have en erhvervsansvarsforsikring eller en anden tilsvarende garanti, der dækker hele Fællesskabets område, mod erstatningsansvar for pligtforsømmelse på mindst 1 000 000 EUR pr. skadestilfælde og på sammenlagt 1 500 000 EUR for alle skadestilfælde i løbet af et år, medmindre en sådan forsikring eller tilsvarende garanti i forvejen ydes af et forsikrings- eller genforsikrings-selskab eller et andet selskab, på hvis vegne forsikrings- eller genforsikringsformidleren handler eller er bemyndiget til at handle, eller medmindre et sådant selskab har påtaget sig det fulde ansvar for formidlerens handlinger.

4. Medlemsstaterne træffer alle nødvendige foranstaltninger for at beskytte kunderne mod forsikringsformidlers manglende evne til at overføre præmiebeløbet til forsikrings-selskabet eller til at overføre erstatningsbeløbet eller en bonus til den forsikrede.

Disse foranstaltninger skal antage en eller flere af følgende former:

a) bestemmelser fastsat ved lov eller aftale, hvorefter penge betalt af kunden til formid-

leren betragtes som værende betalt til selskabet, hvorimod penge betalt af selskabet til formidleren ikke betragtes som værende betalt til kunden, før kunden faktisk modtager dem

b) et krav til forsikringsformidlere om, at de skal have en finansiell kapacitet, der til enhver tid skal være på 4 % af de samlede modtagne årlige præmiebeløb, dog mindst 15 000 EUR

c) et krav om, at kundens betroede midler skal overføres via strengt adskilte klientkonti, og at disse konti ikke må benyttes til at fyldestgøre andre kreditorer i tilfælde af konkurs

d) et krav om, at der skal oprettes en garanti-fond.

5. Udøvelse af forsikrings- og genforsikringsformidling forudsætter, at de faglige kvalifikationskrav i denne artikel til enhver tid er opfyldt.

6. Medlemsstaterne kan skærpe eller supplere kravene i denne artikel for forsikrings- og genforsikringsformidlere, der er registreret på deres område.

7. De i stk. 3 og 4 omhandlede beløb revideres regelmæssigt for at tage hensyn til udviklingen i det europæiske forbrugerprisindeks, der offentliggøres af Eurostat. Den første revision finder sted fem år efter datoen for dette direktivs ikrafttræden, og de følgende revisioner finder sted fem år efter den foregående revision.

Der sker en automatisk tilpasning af beløbene, ved at grundbeløbet i euro forhøjes med den procentvise ændring af ovennævnte indeks for perioden fra datoen for dette direktivs ikrafttræden til datoen for den første revision eller fra datoen for den seneste revision til den nye revision og rundes op til nærmeste hele euro.

Artikel 5

Beskyttelse af erhvervede rettigheder

Medlemsstaterne kan bestemme, at personer, som før 1. september 2000 udøvede forsikringsformidling, var optaget i et register og havde et uddannelses- og erfaringsniveau, som kan sidestilles med det niveau, der kræves i dette direktiv, automatisk optages i det register, der skal oprettes, når kravene i artikel 4, stk. 3 og 4, er opfyldt.

Artikel 6

Underretning om etablering og levering af tjenesteydelser i andre medlemsstater

1. En forsikrings- eller genforsikringsformidler, der agter at udøve virksomhed for første gang i en eller flere medlemsstater i henhold til bestemmelserne om fri udveksling af tjenesteydelser eller bestemmelserne om etableringsfrihed, underretter hjemlandets kompetente myndigheder herom.

Senest en måned efter denne underretning meddeler disse kompetente myndigheder de kompetente myndigheder i de værtslande, der måtte ønske det, at forsikrings- eller genforsikringsformidleren agter at udøve virksomhed, og underretter samtidig den pågældende formidler herom.

Forsikrings- eller genforsikringsformidleren kan påbegynde sin virksomhed en måned efter den dato, hvor han af hjemlandets kompetente myndigheder er blevet underrettet om den meddelelse, der er omhandlet i andet afsnit. Formidleren kan dog påbegynde sin virksomhed straks, hvis værtslandet ikke ønsker at blive underrettet herom.

2. Medlemsstaterne meddeler Kommissionen, om de ønsker at blive underrettet i overensstemmelse med stk. 1. Kommissionen underretter derpå de øvrige medlemsstater herom.

3. Værtslandets kompetente myndigheder kan træffe alle nødvendige foranstaltninger for på passende måde at offentliggøre, hvilke betingelser der af samfundsmæssige hensyn stilles for udøvelse af forsikringsformidling på værtslandets område.

Artikel 7

Kompetente myndigheder

1. Medlemsstaterne udpeger de kompetente myndigheder, som har til opgave at sikre gennemførelsen af dette direktiv. De underretter Kommissionen herom med angivelse af en eventuel kompetencefordeling.

2. De i stk. 1 omhandlede myndigheder skal være enten offentlige myndigheder eller organer, der er anerkendt i den nationale lovgivning eller anerkendt af en offentlig myndighed, som

udtrykkeligt har beføjelse hertil efter den nationale lovgivning. De må ikke være forsikrings- eller genforsikringsselskaber.

3. De kompetente myndigheder skal have alle de beføjelser, der er nødvendige for at varetage deres opgaver. Hvis der er to eller flere kompetente myndigheder på en medlemsstats område, sørger medlemsstaten for at fremme et tæt samarbejde mellem dem, så de er i stand til at varetage deres respektive opgaver effektivt.

Artikel 8

Sanktioner

1. Medlemsstaterne indfører passende sanktioner over for enhver person, der udøver forsikrings- eller genforsikringsformidling uden at være registreret i en medlemsstat, og som ikke er omfattet af artikel 1, stk. 2.

2. Medlemsstaterne indfører passende sanktioner over for forsikringsselskaber eller genforsikringsselskaber, der benytter forsikrings- eller genforsikringsformidlere, som ikke er registreret i en medlemsstat, og som ikke er omfattet af artikel 1, stk. 2.

3. Medlemsstaterne indfører passende sanktioner over for forsikrings- eller genforsikringsformidlere, som ikke opfylder de bestemmelser, medlemsstaterne har vedtaget til gennemførelse af dette direktiv.

4. Dette direktiv berører ikke værtslandets beføjelse til at træffe passende forholdsregler med henblik på at forebygge eller straffe uregelmæssigheder begået på dets område, som strider mod love eller administrative bestemmelser, der er vedtaget af samfundsmæssige hensyn. Dette omfatter ret til at forhindre forsikrings- eller genforsikringsformidlere, der overtræder bestemmelserne, i at påbegynde yderligere virksomhed på dets område.

5. Enhver truffen forholdsregel, hvorved der pålægges sanktioner eller fastsættes begrænsninger for en forsikrings- eller genforsikringsformidlers virksomhed, skal være behørigt begrundet og skal meddeles den pågældende formidler. Enhver sådan forholdsregel skal kunne prøves ved domstolene i den medlemsstat, hvor den er truffet.

*Artikel 9***Udveksling af oplysninger mellem medlemsstaterne**

1. De kompetente myndigheder i de forskellige medlemsstater samarbejder for at sikre, at dette direktiv anvendes korrekt.

2. De kompetente myndigheder udveksler oplysninger om forsikrings- og genforsikringsformidlere, der er blevet pålagt en sanktion, jf. artikel 8, stk. 3, eller som er blevet omfattet af en forholdsregel, jf. artikel 8, stk. 4, som vil kunne føre til sletning af registret over disse formidlere. Desuden kan en kompetent myndighed efter anmodning fra en anden kompetent myndighed udveksle enhver relevant oplysning med denne.

3. Enhver, der modtager eller videregiver oplysninger i henhold til dette direktiv, har tavshedspligt som fastsat i artikel 16 i Rådets direktiv 92/49/EØF af 18. juni 1992 om samordning af love og administrative bestemmelser vedrørende direkte forsikringsvirksomhed bortset fra livsforsikring og om ændring af direktiv 73/239/EØF og 88/357/EØF (tredje skadesforsikringsdirektiv)⁽¹⁰⁾ og i artikel 15 i Rådets direktiv 92/96/EØF af 10. november 1992 om samordning af love og administrative bestemmelser vedrørende direkte livsforsikringsvirksomhed og om ændring af direktiv 79/267/EØF og 90/619/EØF (tredje livsforsikringsdirektiv)⁽¹¹⁾.

*Artikel 10***Klage**

Medlemsstaterne sikrer, at der indføres procedurer, hvorved kunder og andre berørte parter, navnlig forbrugerorganisationer, kan indbringe klager over forsikrings- og genforsikringsformidlere. I alle tilfælde skal klager besvares.

*Artikel 11***Udenretslig bilæggelse af tvister**

1. Medlemsstaterne tilskynder til, at der indføres hensigtsmæssige, effektive udenretslige klage- og tvistbilæggelsesprocedurer i forbindelse med tvister mellem forsikringsformidlere og deres kunder, hvor det er hensigtsmæssigt ved brug af eksisterende organer.

2. Medlemsstaterne tilskynder disse organer til at samarbejde om bilæggelse af grænseoverskridende tvister.

KAPITEL III

INFORMATIONSKRAV FOR FORSIKRINGSFORMIDLERE*Artikel 12***Forsikringsformidlerens informationspligt**

1. Inden indgåelse af enhver ny forsikringsaftale og om nødvendigt i forbindelse med ændring eller fornyelse af aftalen skal en forsikringsformidler mindst give kunden information om følgende:

- a) navn og adresse
- b) hvilket register han er optaget i, og hvordan det kan kontrolleres, at han er registreret
- c) om han har en direkte eller indirekte andel på over 10 % af stemmerettighederne eller kapitalen i et bestemt forsikringsselskab
- d) om et bestemt forsikringsselskab eller moderselskabet til et bestemt forsikringsselskab har en direkte eller indirekte andel på over 10 % af stemmerettighederne eller kapitalen i forsikringsformidlerselskabet
- e) de i artikel 10 omhandlede procedurer, hvorefter kunder og andre berørte parter kan indbringe klager over forsikringsformidlere, samt i givet fald de i artikel 11 omhandlede udenretslige klage- og tvistbilæggelsesprocedurer.

Desuden skal forsikringsformidleren i forbindelse med den aftale, der tilbydes, meddele kunden:

- i) om han yder rådgivning på basis af forpligtelsen i stk. 2 til at foretage en objektiv analyse, eller
- ii) om han har en kontraktlig forpligtelse til udelukkende at benytte et eller flere forsikringsselskaber. I så fald skal han efter anmodning fra kunden meddele navnene på disse forsikringsselskaber, eller
- iii) om han ikke har en kontraktlig forpligtelse til udelukkende at benytte et eller flere forsikringsselskaber og ikke yder rådgivning på basis af forpligtelsen i stk. 2 til at foretage en objektiv analyse. I så fald skal han efter anmodning fra kunden meddele navnene på de forsikringsselskaber, han kan benytte og faktisk benytter.

Hvor bestemte oplysninger kun skal gives efter anmodning fra kunden, underrettes denne om retten til at anmode om disse oplysninger.

2. Når forsikringsformidleren meddeler kunden, at han yder rådgivning på basis af en objektiv analyse, er han forpligtet til at yde denne rådgivning på grundlag af en analyse af et så stort antal af de på markedet disponible forsikringsaftaler, at han er i stand til ud fra faglige kriterier at rådgive kunden om, hvilken forsikringsaftale der ville være egnet til at opfylde hans behov.

3. Inden en konkret forsikringsaftale indgås, formulerer forsikringsformidleren, navnlig på basis af kundens egne oplysninger, som et minimum kundens krav og behov og begrundet samtidig den rådgivning, kunden får vedrørende en bestemt forsikringsaftale. Disse oplysninger afpasses efter kompleksiteten af den forsikringsaftale, der foreslås.

4. Forsikringsformidlere, der udøver virksomhed i forbindelse med forsikring af store risici, er ikke forpligtet til at give den i stk. 1, 2 og 3 omhandlede information; det samme gælder genforsikringsformidlere.

5. Medlemsstaterne kan opretholde eller indføre bestemmelser om strengere krav til den i stk. 1 omhandlede information, forudsat at disse bestemmelser er forenelige med fællesskabsretten.

Medlemsstaterne underretter Kommissionen om de bestemmelser, de opretholder eller indfører som omhandlet i første afsnit.

For på enhver hensigtsmæssig måde at skabe en høj grad af gennemsigtighed sikrer Kommissionen, at de oplysninger, den modtager om medlemsstaternes bestemmelser, også gøres tilgængelige for forbrugere og forsikringsformidlere.

Artikel 13

Informationskrav

1. Enhver form for information til kunderne i henhold til artikel 12 skal gives:

- a) på papir eller på et andet varigt medium, der er til rådighed og tilgængeligt for kunden
- b) på en tydelig og nøjagtig måde, der er forståelig for kunden
- c) på et officielt sprog i den medlemsstat, hvor forpligtelsen indgås, eller ethvert andet sprog, som aftales mellem parterne.

2. Uanset stk. 1, litra a), kan den i artikel 12 omhandlede information gives mundtligt, når kunden anmoder om det, eller når øjeblikkelig

dækning er nødvendig. I dette tilfælde skal informationen gives til kunden i overensstemmelse med stk. 1 umiddelbart efter indgåelsen af forsikringsaftalen.

3. I tilfælde af telefonsalg skal forudgående information, som gives til kunden, være i overensstemmelse med fællesskabsreglerne for fjernsalg af finansielle tjenesteydelser. Desuden skal informationen gives til kunden i overensstemmelse med stk. 1 umiddelbart efter indgåelsen af forsikringsaftalen.

KAPITEL IV

AFSLUTTENDE BESTEMMELSER

Artikel 14

Ret til domstolsprøvelse

Medlemsstaterne sikrer, at alle afgørelser, der træffes over for en forsikrings- eller genforsikringsformidler eller et forsikringsselskab i henhold til de love og administrative bestemmelser, der vedtages i overensstemmelse med dette direktiv, kan prøves ved domstolene.

Artikel 15

Ophævelse af direktiv

Direktiv 77/92/EØF ophæves med virkning fra den dato, der er anført i artikel 16, stk. 1.

Artikel 16

Gennemførelse

1. Medlemsstaterne sætter de nødvendige love og administrative bestemmelser i kraft for at efterkomme dette direktiv senest 15. januar 2005. De underretter straks Kommissionen herom.

Disse love og bestemmelser skal indeholde en henvisning til dette direktiv eller skal ved offentliggørelsen ledsages af en sådan henvisning. De nærmere regler for henvisningen fastsættes af medlemsstaterne.

2. Medlemsstaterne meddeler Kommissionen teksten til de nationale retsfor skrifter, som de udsteder på det område, der er omfattet af dette direktiv. Denne meddelelse skal indeholde en oversigt over, hvilke nationale bestemmelser der svarer til bestemmelserne i dette direktiv.

Bilag til f. t. l. om forsikringsformidling

*Artikel 17***Ikrafttræden**

Dette direktiv træder i kraft på dagen for offentliggørelsen i De Europæiske Fællesskabers Tidende.

*Artikel 18***Adressater**

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne.

Udfærdiget i Bruxelles, den 9. december 2002.

På Europa-Parlamentets vegne

P. COX

Formand

På Rådets vegne

H. C. SCHMIDT

Formand

⁽¹⁾ EFT C 29 E af 30.1.2001, s. 245.

⁽²⁾ EFT C 221 af 7.8.2001, s. 121.

⁽³⁾ Europa-Parlamentets udtalelse af 14.11.2001 (EFT C 140 E af 13.6.2002, s. 167), Rådets fælles holdning af 18.3.2002 (EFT C 145 E af 18.6.2002, s. 1) og Europa-Parlamentets afgørelse af 13.6.2002 (endnu ikke offentliggjort i EFT). Rådets afgørelse af 28.6.2002.

⁽⁴⁾ EFT L 26 af 31.1.1977, s. 14. Senest ændret ved tiltrædelsesakten af 1994.

⁽⁵⁾ EFT L 19 af 28.1.1992, s. 32.

⁽⁶⁾ EFT L 178 af 17.7.2000, s. 1.

⁽⁷⁾ EFT L 115 af 17.4.1998, s. 31.

⁽⁸⁾ EFT L 228 af 16.8.1973, s. 3. Senestændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/13/EF (EFT L 77 af 20.3.2002, s. 17).

⁽⁹⁾ EFT L 63 af 13.3.1979, s. 1. Senest ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/12/EF (EFT L 77 af 20.3.2002, s. 11).

⁽¹⁰⁾ EFT L 228 af 11.8.1992, s. 1. Senestændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/64/EF (EFT L 290 af 17.11.2000, s. 27).

⁽¹¹⁾ EFT L 360 af 9.12.1992, s. 1. Senestændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/64/EF.

Til lovforslag nr. L 141. Skriftlig fremsættelse (28. januar 2004)

Økonomi- og erhvervsministeren (Bendt Bendtsen):

Herved tillader jeg mig for Folketinget at fremsætte:

Forslag til lov om forsikringsformidling.
(Lovforslag nr. L 141).

Formålet med forslaget er dels at fremme forbrugerbeskyttelsen på forsikringsformidlingsområdet dels at fremme det indre marked for salg af forsikringsprodukter inden for EU til gavn for såvel de erhvervsdrivende som forbrugerne.

Salgskanalerne for forsikringer har ændret sig markant igennem de seneste år. Hvor salget tidligere hovedsageligt foregik gennem forsikringsselskaber, er det i dag muligt for en kunde at købe en forsikring i f.eks. et pengeinstitut, realkreditinstitut, hos en detailhandler eller et rejsebureau. Der er derfor et behov for at sikre gennemsigtighed omkring, hvem der kan formidle forsikringer samt sikre en høj forbrugerbeskyttelse af de kunder, der indgår forsikringsaftaler gennem disse forsikringsformidlere.

Det foreslås derfor i lovforslaget at indføre en offentlig registreringsordning af alle erhvervsdrivende, der sælger forsikringer.

For at højne forbrugerbeskyttelsen er det en betingelse for at blive registreret, at den erhvervsdrivende har en vis passende viden om de forsikringsprodukter, der tilbydes forbrugeren. Lovforslaget indeholder desuden bestemmelser om en udvidet pligt til information af forbrugeren om de tilbudte forsikringsprodukter og om forsikringsformidleren.

Lovforslaget gennemfører samtidig et direktiv om forsikringsformidling. Herved fremmer vi muligheden for at sælge forsikringsprodukter inden for EU til gavn for såvel de erhvervsdrivende som for forbrugerne, der i kraft af øget konkurrence mellem forsikringsudbydere, kan tilbydes konkurrencedygtige forsikringsvilkår og forsikringspræmier.

Med disse bemærkninger og idet jeg i øvrigt henviser til lovforslaget og bemærkningerne til dette, skal jeg anbefale forslaget til det høje Tings velvillige behandling.